

Như Là Định Mệnh

Contents

Như Là Định Mệnh	1
1. Chương 1, 2	2
2. Chương 3, 4	9
3. Chương 5, 6	16
4. Chương 7, 8	23
5. Chương 9, 10	31
6. Chương 11, 12	38
7. Chương 13, 14	44
8. Chương 15, 16	51
9. Chương 17, 18	57
10. Chương 19, 20	64
11. Chương 21, 22	70
12. Chương 23, 24	76
13. Chương 25, 26	83
14. Chương 27, 28.1	89
15. Chương 28.2, 29, 30	95
16. Chương 31, 32	104
17. Chương 33, 34, 35	111
18. Chương 36, 37	120
19. Chương Kết	130

Như Là Định Mệnh

Giới thiệu

Lâm Dương: Anh trai em là một người cô độc đến lạnh lẽo, thứ anh ấy cần là ánh mặt trời rực rỡ, ấ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-la-dinh-menh>

1. Chương 1, 2

1. Gian tình.

Keeet Phịch

Hạ Thanh sờ sờ cái mông tội nghiệp vừa có nụ hôn nồng nhiệt với mặt đất, ngược đôi mắt mờ dần nhìn vào chiếc xe đen bóng loáng lù lù trước mặt “54R – 07799”.

Hạ Thanh là một người đẹp nổi tiếng nhất trường đại học gần bảy nghìn sinh viên, mặt trái xoan, mắt to, đen, sáng, chân mày không vẽ vẫn đen, mảnh, dài; mũi cao kín thanh tú; cái miệng nhỏ đỏ tươi xinh đẹp; mái tóc dài, dày, đen mượt; làn da trắng, sáng, mịn; thân hình 1m68 cân đối và đôi chân thon dài.

Giờ phút này, Hạ Thanh vô cùng thê thảm, đã thất tình lại bị xe tông. Với một cô gái xui xẻo như vậy ý nghĩ đầu tiên có lẽ là muốn khóc nhưng cô thì khác, vốn là một cô gái đơn giản lạc quan lại là bạn thân của một kẻ khác người bảy năm, ý nghĩ đầu tiên chạy qua đầu lại là: “shit! Khoa trương quá! Là porsche là porsche đó, là porsche đời mới nhất, ngồi một lần rồi chết cũng thỏa.”. Vậy nên giây phút tiếp theo, Hạ Thanh quyết định ăn vạ: “Mẹ nó, bị nhà giàu tông phải, lại là loại xe bà đây thích nhất, bà đây không ăn vạ tên sẽ đọc ngược.”

Nghĩ được làm được, Hạ Thanh đứng dậy, kéo thẳng gấu váy, hùng hổ đập cửa xe, giơ ngón tay trỏ của mình ngoắc tên tài xế trong xe. Bản tính trẻ con háo thắng thêm vào đó chiếc xe đen, kính đen, người trong xe mặc đồ đen, Thanh đã hồn nhiên không nhìn thấy vẻ mặt âm u như muốn giết người của tên tài xế trong xe.

Cửa mở, người trên xe bước xuống.

Hạ Thanh lập tức giật nảy người, cô đứng hình nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Anh có đôi mắt dài, đen sâu không gợn sóng, chân mày kiếm, sống mũi cao, môi bạc mỏng đang giương lên giễu cợt, thân hình hơn 1m80 cao lớn như những người mẫu, tóc đen, giày đen, vest đen; không đẹp trai nhưng u ám lạnh lùng đến đáng sợ.

Đúng lúc này một chiếc xe chở hai cảnh sát giao thông trời tối, không nghi ngờ gì nữa đối tượng chính là chiếc ô tô khoa trương kia. Hạ Thanh nghếch mặt 2 giây sau đó tức tốc cẩu mạnh vào đuôi mình cho hai hàng nước mắt chảy ra rồi chạy theo nín thở áo CSGT:

- Anh Vương, bỏ qua được không? Đây là bạn em, anh ấy vội vàng đến đón em đi thăm một người bạn hấp hối ở bệnh viện. Bỏ qua lần này thôi, hôm khác em mời anh ăn cơm.

Hối lộ, hối lộ trắng trợn.

Anh chàng tên Vương dù sao cũng chỉ là cảnh sát mới ra trường bốn năm, anh quay sang nhìn người đi cùng mình để hỏi ý kiến, người đó nhìn người đàn ông đồ đen đứng xa, nhìn cô gái váy trắng trước mặt rồi lại nhìn chiếc xe đen bóng cuối cùng phát tay áo bỏ đi. Thật đau đầu.

Cảnh sát đi khỏi, Lâm Minh tiến đến gần Thanh:

- Cô muốn gì?

Giọng anh vang lên ngay sau lưng, trầm, thấp và lạnh lùng làm cô giật mình quay phắt người, rõ ràng phản xạ của cô làm Minh không lường trước, đỉnh đầu của cô đánh mạnh vào cằm của anh, một tiếng “Á” vang lên khiến Minh nhăn mặt. Hạ Thanh lùi về sau hai bước, ngẩng cao đầu nghênh đón ánh mắt lạnh lùng của Minh:

- Anh tông tôi, tôi lại còn giúp anh đuổi hai cảnh sát, ít gì anh cũng phải mời tôi ăn một bữa bồi thường hoặc cảm ơn chứ?
- Tông cô? Là ai tự dưng chạy ngang qua đường? Vả lại tôi cũng không nhờ cô chuyện gì hết.
- Anh thật quá đáng – Hạ Thanh xụ mặt – Chỗ tôi té rõ ràng có vạch kẻ đường, này... này, anh không mời tôi ăn thật hả? Này...

Lâm Minh dừng động tác mở cửa xe nhìn cô gái đang la lối một cách lạnh lùng:

- Giờ cô có đi không?
- Đi.
- Nhanh lên.

Hạ Thanh vừa thắt dây an toàn vừa nhìn Lâm Minh nhỏ giọng lầm bầm:

- Làm gì hung dữ quá vậy? Anh nghĩ mình là xã hội đen sao?

Trong không gian chật hẹp chỉ có tiếng nổ xe, câu nói của Hạ Thanh tất nhiên không khỏi rơi vào tai Minh, anh liếc mắt nhìn cô gái ngồi bên cạnh một cái, sau đó lôi từ túi quần ra một vật nhỏ mạ bạc đặt lên thùng xe trước mặt...

Hạ Thanh bị dọa tới nỗi nhảy dựng lên, nếu chưa thắt dây lưng, đầu cô ắt hẳn sẽ nhận thêm một cú u lớn vì đụng vào trần xe, cô co người ngoan ngoãn ngồi im lặng, không ngoan sao được, cô vừa mới nói “anh ta nghĩ mình là xã hội đen sao” đã thấy anh ta lôi súng đặt trước mặt. Hạ Thanh chun mũi quan sát xe, nội thất sang trọng, toàn một màu đen, lại vụng trộm đánh giá con người đang lái xe.

- Tôi là xã hội đen, nhưng không phải người của bang hắc đạo.

Hạ Thanh trở mắt, không phải anh ta có thuật đọc tâm đấy chứ, cô còn chưa kịp nghĩ đến anh ta đã cho cô đáp án, không thêm nói gì, Hạ Thanh đưa mắt quan sát hai bên đường, nhanh như vậy đã vào đến trung tâm thành phố, đúng là xe xịn có khác, cô nghĩ vậy rồi quay qua nhìn người đàn ông đang chăm chú lái xe, miệng cười rất tươi, thuận tay kéo kéo tay áo anh ta giống như không có khẩu súng nằm trước mặt:

- Tôi muốn ăn lẩu.

Lâm Minh ngạc nhiên nhìn tay áo đang bị kéo, nhìn đôi mắt cong cong, khóe miệng cười tươi lộ rõ hai hàm răng trắng, cả người tự nhiên không chút đề phòng, nhìn chính mình phản chiếu qua cửa kính xe, đen, âm u, lạnh lùng, đáng sợ, lần đầu tiên trong đời cảm giác thất bại nặng nề bao phủ toàn thân. Bề ngoài dọa người của anh, ánh mắt lạnh lùng người khác không bao giờ dám nhìn thẳng, đưa tay trái lên day day thái dương, anh gật đầu đáp ứng, vừa tự hỏi, rốt cuộc cô gái này quá đơn thuần hay có năng lực của em gái anh?

Trong quán lẩu.

Hạ Thanh không ngại ngừng gọi một phần lẩu, một phần mì, một phần bún, một đĩa cá hấp, một đĩa mực chiên giòn, một phần sò điệp nướng, không cần giữ hình tượng cô hăng hái lao vào chiến đấu.

Lâm Minh nhìn dáng vẻ ăn uống của cô gái xinh đẹp ngồi trước mặt mình, cắn cắn đôi đũa trên miệng và nghĩ: “Quả nhiên là bạn em gái, thật khác người.”. Anh hắng giọng nhắc nhở cô:

- Đây, cô tên gì? Ăn từ từ thôi, không ai tranh đâu, mọi người đang nhìn kia.
- Tôi là Hạ Thanh, anh tên gì? Nhìn à? Cứ thoải mái, mà họ không nhìn riêng tôi đâu, ai bảo anh đi chiếc Porsche sang trọng lại vào quán lẩu bình dân. Đồ keo kiệt.
- Tôi là Lâm Minh - Anh bắt đầu cảm thấy có hứng thú với cô gái này - Cô biết xe tôi? Tôi đã xóa dấu vết rồi mà.
- Vớ vẩn, anh đi mà xóa với trẻ nhỏ, đó là loại xe tôi thích nhất, anh nghĩ với khung xe đó, sườn xe rồi bánh xe như thế có thể giấu được sao, ha ha hôm nay được ngồi rồi.

-Cô làm sao quen CSGT thành phố?

-Cái anh chàng hồi chiều á hả? Có gì đâu, tôi đi xe đạp hay vượt đèn đỏ, bị anh ta cảnh cáo mấy lần nên quen.

-...

Hứng thú với cô gái trước mặt ngày càng gia tăng, nụ cười thân thiện trên mặt Thanh phút chốc làm gương mặt lạnh lùng của Minh bừng sáng, anh cười rất nhẹ, nụ cười mà có lẽ chính anh cũng không nhận ra...

Trước lúc về, Lâm Minh còn mua cho cô một bịch đồ ăn lớn nhưng đi giữa đường anh lại nhận được điện thoại, cuối cùng đành thả cô xuống trạm xe buýt để đón xe về trường. Hạ Thanh cầm túi đồ ăn lớn, ngồi chờ xe buýt mà trong lòng mắng Lâm Minh không thương tiếc, mắng anh không thương hoa tiếc ngọc, mắng anh bỏ rơi con gái giữa đường... cuối cùng không thương tiếc rửa anh sau này lấy vợ phải khom lưng phục vụ. (Bị rửa như thế, thảo nào sau này anh lấy chị.)

Hạ Thanh gật đầu chào quản lý kí túc rồi lon ton chạy lên phòng, đẩy cửa bước vào, ba người kia đang chăm chú cũng ngừng đầu nhìn về phía thứ cô đang cầm trong tay, mùi đồ nướng lan tỏa khắp phòng kí túc. Phòng Hạ Thanh ở bao gồm bốn người đều là sinh viên năm cuối, cả căn phòng nhỏ chỉ có một tủ đồ chung và bốn giường tầng đối diện nhau. Phòng 714, tức là dãy bảy, phòng một, tầng bốn, cũng là căn phòng nổi tiếng nhất khu kí túc với một tên gọi khác: “Phòng mỹ nhân”, trong phòng có Hạ Thanh và Anh Thư học công nghệ thông tin, Lâm Dương học quản trị kinh doanh, Cẩm Đan học kế toán. Gọi là phòng mỹ nhân vì ở đây không biết vô tình hay cố ý, cả bốn người đều là những cô gái nổi tiếng trong trường.

Hạ Thanh là hoa khôi, thành tích ba năm trước đều đứng thứ hai trong top năm. Lâm Dương nổi tiếng vì vẻ ngoài hiền lành như nước, bị mắng vẫn mỉm cười. Cẩm Đan nổi tiếng học kế toán nhưng lại là từ điển tiếng anh sống, đã thế lại có vẻ ngoài lạnh nhạt không quan tâm chuyện gì. Anh Thư nổi tiếng vì mái tóc

ngắn nhất trong đám con gái, có một lần vì bị con trai trêu chọc đã đánh cậu ta gãy một cái răng. Cả bốn người, con trai trong trường hầu như đều biết. Trong bốn người, chỉ mỗi Cẩm Đan là không độc thân.

Hạ Thanh nhìn ba chị em tốt của mình đang hì hục giải quyết mớ thức ăn cô đem về, không một chút hình tượng mà than thầm trong lòng, đúng là “ở trong chăn mới biết chăn có rận”...

Ăn xong, đến lượt Hạ Thanh bị mổ xẻ, Lâm Dương ngồi trên giường bắt chéo chân, Anh Thư nhìn chăm chăm Thanh, Đan thì cặm cụi gõ máy tính. Lâm Dương nói:

- Khai ra mau, chiều nay cậu đi đâu? - Hu hu, tớ bị đá rồi – Một câu trả lời không liên quan, rõ ràng cô nàng đang đánh trống lảng.
- Nói trọng điểm, bị đá sao có thức ăn ngon.
- Thì từ từ tớ nói, tớ bị đá, đang trên đường về thì bị xe tông, đồ ăn là người tông xe mua.
- Có chuyện tốt như vậy sao? Trông anh ta như thế nào? Tên gì?

Hạ Thanh thành thật khai báo, Lâm Dương chỉ trầm ngâm không biểu cảm, Anh Thư phán một câu:

- Thật ra thì cậu với anh ta có gian tình chứ gì?

Hạ Thanh bắn ánh mắt căm tức về phía Thư, cô bạn đang nhìn cô cười hớn hở.

- Tớ xin thề với trời, những điều tớ kể đều là sự thật, tớ với tên xã hội đen đó mà có gian tình, trời ngay lập tức sẽ mưa.

Giống như chứng thực lời Hạ Thanh nói, trời đầu thu đang trong vắt đầy sao bỗng mây đen ùn ùn kéo đến rồi đổ mưa. Hạ Thanh đứng bên cửa sổ ngửa đầu mắng ông trời, Anh Thư bật cười, Lâm Dương cười gian hai tiếng, kiểu này là không có trời cũng sẽ làm cho có, quần bách, Hạ Thanh quay qua cầu cứu con người sớm giờ tập trung gõ chữ không nói tiếng nào, ai ngờ Cẩm Đan cả đầu cũng không ngẩng lên, ngón tay trên bàn phím cũng không dừng lại phán một câu đen hơn cả bầu trời ngoài cửa:

- Có hay không tự cậu biết lấy.

Hạ Thanh phẫn nộ trước giọng cười của hai người kia, giận dữ vợ lấy quần áo bước vào phòng tắm, trong lòng âm thầm thề độc, giờ phút này ai ở trước mặt cô nói Cẩm Đan là người lạnh nhạt, cô sẽ đánh chết người đó.

2. Lâm Minh – Lâm Dương.

Hạ Thanh không ngờ mình lại gặp lại tên xã hội đen đó, lại được gặp trong một hoàn cảnh vô cùng đặc biệt. Lúc này, nhìn anh trong vãn bộ vest đen, khoe miệng mỉm cười, một tay trao cô học bổng, một tay bắt tay của mình, Hạ Thanh hồi tưởng những lời châm chọc của chị em trong phòng, phẫn nộ trào lên, cô cầm tức dồn sức lực vào đầu ngón tay cái và ấn mạnh vào bàn tay đang bắt tay cô của anh, miệng vẫn cười...

Lâm Minh ngồi ở hàng ghế đầu cũng khá ngạc nhiên khi gặp lại Hạ Thanh ở đây, lại gặp trên bục trao học bổng, anh nhúm mày nhìn vào mu bàn tay in sâu dấu móng tay mà mỉm cười, cô gái này không lẽ còn bực bội chuyện bị anh bỏ lại giữa đường hôm trước sao. Anh hôm nay có mặt ở đây cũng là lẽ dĩ nhiên, anh là giám đốc công ty máy tính đầu tư khoa công nghệ thông tin cho nên học bổng của khoa cũng do anh trực tiếp trao tặng. Lúc nhìn Hạ Thanh trong đồng phục khoa đứng trên bục, vị trí thứ hai trong hai người nhận học bổng của công ty, anh khá bất ngờ, bất ngờ vì cô là một cô gái lại học xuất sắc môn tin, thân là cựu sinh viên của khoa, của trường, hứng thú của anh với cô lại càng tăng thêm chút nữa.

Tiết mục trao học bổng kết thúc, Hạ Thanh ở sau sân khấu bỗng được nhận được điện thoại, một số điện thoại lạ, cô nhìn ba cô bạn đứng cạnh mình rồi bấm nút nghe:

- A lô.
- ... - Một tiếng cười rất khê vang lên bên kia làm cô khó chịu – Tôi là người vừa trao học bổng cho em, có thể mời em đi ăn để xin lỗi chuyện hôm trước?
- À, ra là anh – Hạ Thanh che điện thoại quay qua hỏi nhỏ ba chị em “Có ai muốn đi ăn chùa không?”, nhận được ba cái gật đầu cô mới nói – Đi cũng được nhưng tôi dẫn theo bạn được không?
- Bao nhiêu người?
- Cả tôi nữa là bốn.
- Được rồi, ra cổng trường đi, tôi ở xe chờ.

Lâm Minh đậu xe đối diện cổng, anh đứng dựa vào thân xe, điều thuốc trên tay vẫn còn cháy dở, trông anh vô cùng nổi bật. Lâm Minh nhìn bốn cô gái xuất hiện một cách lững thững nơi cổng trường, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc, anh đưa đồng hồ trên tay lên xem, 8 giờ 30 phút.

Thành phố đang chuyển mùa, ẩm ướt thấy rõ, cái lạnh lạnh thoỉ nhẹ ngấm vào da thịt, nắng nhẹ nhẹ mong manh chiếu xiên trên đỉnh đầu lại càng làm rực lên vẻ thanh xuân của bốn thiếu nữ đang đi về phía anh.

Hạ Thanh nhìn về phía người đàn ông đứng bên kia đường, anh chỉ đứng đó thôi nhưng độc tôn độc quyền thể hiện rất rõ qua ánh mắt, qua cách anh vung tay hướng cô ra hiệu. Sáng khai giảng, cổng trường đông hơn ngày thường rất nhiều nhưng anh đứng đó, như thể chỉ có mình anh, cô độc, không liên quan đến người khác, và họ hình như cũng không ảnh hưởng chút nào đến cảm xúc của anh. Hạ Thanh có cảm giác thế giới này như đang quay quanh anh, như toàn bộ biến mất chỉ mình anh đang hoạt động. Người đàn ông này làm chủ bản thân, làm chủ người khác, anh là một người nguy hiểm, chính là tất cả những gì Hạ Thanh nhìn thấy ở anh lúc này.

Hạ Thanh vẫn ngồi ở ghế phụ, bởi vì lúc sáng đến trường sớm cả bốn người đều chưa ăn sáng nên cô bảo anh đưa đi ăn sáng, và Lâm Minh đi thẳng đến một quán cà phê lớn không xa trường là bao. Ở trên xe, Hạ Thanh lần lượt giới thiệu ba chị em của mình cho anh, Lâm Minh chỉ gật đầu cười nhẹ chào họ, Thanh nhìn anh hừ một tiếng coi thường rồi ngoác ra đường ngắm cảnh, cô cũng không hề phát giác thái độ lạ lùng của chị đại trong phòng – Lâm Dương.

Cả năm người không hẹn đều gọi phở. Hạ Thanh ngồi đối diện cửa ra vào, cô vừa ăn miếng đầu tiên đã muốn nghẹn, người yêu cũ của cô đang tay trong tay một cô gái khác bước vào quán, cô gái mặc váy đỏ

bầm, cổ áo chữ V khoét sâu, yểu điệu áp sát vào người Văn. Hạ Thanh cũng không biết cô gái này đã là người thứ mấy chen chân vào mối quan hệ giữa Văn và cô.

Họ ngồi xuống bàn đối diện với bàn Hạ Thanh, rõ ràng trong quán còn rất nhiều bàn trống, nhưng cô gái vấy đỏ mặc kệ sự khó chịu trên mặt Văn mà ngồi xuống bàn, đôi mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Minh, cái nhìn như muốn lột bỏ quần áo, ăn tươi nuốt sống anh. Được hưởng chút ít từ ánh mắt đó cùng mùi nước hoa rẻ tiền nồng nặc, miếng phở trong miệng bỗng chốc nghẹn cứng, cảm giác khó chịu từ dạ dày tràn lên không thể không chế, Hạ Thanh chạy vội lại gốc cây gần nhất bắt đầu nôn, trong bụng vốn chẳng có gì, miếng phở nôn xong thì Hạ Thanh chỉ nôn khan, theo đó là nước mắt cũng trào ra. Lâm Dương đưa cho cô cốc nước lọc, vỗ nhẹ vào lưng Thanh giúp cô dễ thở rồi đỡ về bàn, cả khuôn mặt Thanh đỏ bừng khó chịu. Lâm Dương bắn ánh mắt căm tức về phía hai người ngồi đối diện, ánh mắt lột da xẻ thịt đầy uy lực nhanh chóng làm cô gái vấy đỏ bầm cúi đầu vào tô bún vừa được bưng lên.

Cầm Đan gọi cho bạn mình một tô cháo thay thế, nhưng Hạ Thanh cũng chỉ ăn mấy miếng rồi để qua một bên. Cô gái mặc vấy đỏ bầm nhìn Thanh bằng ánh mắt coi thường, vô tình để lọt vào mắt Minh.

- Dương, anh có ăn tía tô đâu mà bỏ vào, màu đỏ của nó thật kinh khủng.

Lâm Dương uống một ngụm nước, nhìn Lâm Minh rồi tự hỏi cô bỏ tía tô vào bát anh khi nào vậy chứ? Lâm Minh nhìn ánh mắt cô rồi lại nói:

- Nhìn anh làm gì, coi thường anh sao, đừng quên anh là xã hội đen, nhìn người gần anh bằng ánh mắt coi thường sẽ bị chọc mù một mắt...

Dương trừng mắt, anh giỏi lắm, dám mượn em làm gà để giết hủ khỉ.

Giọng điệu lạnh lùng mang đầy sát khí, câu châm chọc nặng nề, ánh mắt giết người nhìn thẳng vào cô gái vấy đỏ trước mặt, đừng nói là mục tiêu, trừ Dương ra, ba cô gái trong bàn không rét cũng run, hướng chỉ là mục tiêu trực tiếp, cô gái bị Minh nhìn phun toàn bộ thức ăn trong miệng, cuống cuống đứng dậy bỏ chạy lấy người, không thém quan tâm đến Văn đang trở mặt nhìn gần bên. Văn nhìn Thanh bằng ánh mắt phức tạp, anh thích cô, thật như thế, nhưng có lẽ anh cũng đã quá tham lam, lại không thể chấp nhận việc mình là bạn trai cô đã hơn hai tháng lại chưa từng được nắm tay cô. Anh ta nhìn một chút rồi cũng đứng dậy tính tiền rồi đi.

Bốn cô gái trong bàn nhìn cái bóng áo đỏ xa dần thì đồng thời bật cười.

Bỗng dưng mắc nợ con người đang ngồi gần mình, nhưng thiện cảm của Thanh với anh lại tăng lên, cô ngượng ngùng nhìn anh nói lời cảm ơn:

- Cảm ơn anh đã giải quyết giúp em.
- Không có chi, mời anh một bữa cơm được rồi.
- Này anh, ăn một bữa cơm nghèo của sinh viên anh có hứng thú sao?
- Không, nhưng ăn với em thì anh có hứng thú.

- Em sẽ nghĩ là anh có ý đồ với em á - Hạ Thanh ghen ngào.

- Ý đồ gì chứ, cùng lắm là bắt cóc em... - Minh nửa đùa nửa thật – “về làm con dâu ba má anh”, anh âm thầm thêm vào nửa câu sau.

Thanh nhìn vẻ mặt của anh rồi cười trừ cho qua chuyện. Cô không hiểu biết chút nào về con người này vì vậy không nên quá thân thiết, như bỗng nhớ ra chuyện gì, cô lại quay qua nhìn anh:

- Sao anh có số điện thoại của em?

Lâm Minh nhìn Lâm Dương bằng ánh mắt phức tạp, sự mờ ám giữa hai người chỉ có mỗi mình Hạ Thanh là không nhìn ra.

- À, lúc này anh hỏi thầy chủ nhiệm khoa – Lâm Minh ở trong lòng xin lỗi thầy...

- Chủ nhiệm khoa? Anh quen ông ấy sao?

- Quen, anh từng là sinh viên của ông mà.

- Ừm – Hạ Thanh gật gật rồi tiếp tục uống li bạc xỉu của mình.

Ăn xong thì Lâm Minh đưa bốn cô gái trực tiếp trở về kí túc, Thanh ngồi ghế phụ đưa tay chạm vào vài thứ trong xe, Minh không có ý kiến gì, anh đã bắt đầu dung túng cho cô gái này. Trong học xe để đĩa, Hạ Thanh lục đĩa để xem vô tình làm rơi ra một tấm hình, đúng hơn là khung ảnh ngon lành, nhìn tấm hình một chút, cô quay phắt lại trừng mắt với Lâm Dương, biết không thể giấu được nữa, Dương giờ hai tay lên đầu:

- Được rồi, tớ khai, tớ khai là được, cái tên xã hội đen này là anh trai của tớ, nhưng số điện thoại của cậu không phải là tớ cho, tớ cũng bất ngờ khi nhìn thấy anh ấy.

Cẩm Đan và Anh Thư đoán được họ có gì mờ ám nhưng như thế này thì cũng bất ngờ không kém gì Thanh, cả hai dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Dương, Thanh phụng phịu nhăn mặt không thèm nhìn cô bạn thân nhất của mình nữa, có chuyện chút xíu vậy mà cũng giấu, nếu không phát hiện tấm hình không biết còn giấu bao lâu nữa.

Lâm Minh nhìn vẻ mặt của Thanh, qua gương chiếu hậu, anh quan sát vẻ mặt của em gái mình, hoàn toàn tỉnh bơ. Lớn hơn em gái tận 6 tuổi nhưng anh thừa nhận về mưu kế và độ sắc sảo anh không thể bằng Lâm Dương. Anh cảm thấy buồn cười em gái anh vậy mà lại thân thiết với một cô gái quá đơn thuần, một cô gái rất xinh như đóa hoa sen thơm ngát mát lành và thuần khiết trong sương sớm. Anh trưởng thành sớm, lăn lộn, tự lập sớm, 6 năm nay ở nơi đất khách ngoài mấy anh em hoạn nạn có nhau anh hoàn toàn không tin vào bất cứ ai, tiếp xúc quá nhiều người, họ phần lớn đều là những người trong ngoài không đồng nhất, đầy tâm cơ và nhiều tính toán. Lúc anh đánh nhau với người ta để giành địa bàn, để cứu mấy anh em của mình, lúc anh chen lấn trong chợ đen của Thái Lan để mua súng cô gái này vẫn còn quá ngây thơ. Anh trộm nghĩ em gái anh có lẽ cũng đã lưu manh hóa cô gái này một phần, nếu không hôm qua cũng không liều mạng ăn vạ với anh lại còn khóc lóc qua mặt CSGT.

Con người có thể che đậy khuôn mặt, cố gắng giấu đi cảm xúc, giấu đi suy nghĩ nhưng thần thái, bản chất ẩn sâu trong đôi mắt lại không thể nào che giấu được, hổng chi cô gái tên Hạ Thanh này có một đôi mắt trong veo, không vậy một chút tạp chất.

Lâm Dương chắc chắn biết rất rõ tình hình anh nhưng ba mẹ thì không biết, lần này quyết định trở về một phần cũng quá mệt mỏi, định bụng tìm đại cho ba mẹ một cô con dâu cho họ yên lòng, chỉ là tính ngược tính xuôi lại không thể ngờ được hẹn em gái lại gặp được cô gái đáng yêu này.

Lâm Minh quay đầu xe về công ty, sờ vào túi quần mình, nơi đó, khẩu súng lục nhỏ nằm im lạnh lẽo, trước mắt hiện ra nụ cười trong sáng của Thanh, anh cảm thấy dạ dày mình quặn thắt. Dừng xe, anh xuống đường nôn thốc nôn tháo, anh trở về xe và bật cười. Xã hội đen gì chứ, xã hội đen thì anh cũng chỉ là đàn ông, thân phận của anh, tuổi tác của anh, thật đáng lo ngại.

28 tuổi, từng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, anh trân trọng cuộc sống này, yêu thương những người quan trọng bên cạnh. Có những buổi tối nằm một mình trên chiếc giường lớn, nghĩ về cuộc đời anh có cảm giác mình rất cô độc lại già rồi.

Cũng là số phận đưa đẩy, lập nghiệp ở xa quê, lại bắt đầu bằng một nghề vô cùng vinh quang - xã hội đen, đánh đấm, chém giết, cá độ, cờ bạc, bảo kê, buôn lậu và thậm chí có từng mua bán qua thuốc phiện. Rất may, anh vô cùng tự chủ và lí trí, lúc còn là sinh viên xuất sắc khoa công nghệ thông tin anh đã đọc qua rất nhiều sách tâm lí và pháp luật vì thế nên anh dừng chân đúng lúc, để không giẫm lên vũng lầy cũng không phải hưởng thụ đến mức ngồi nhà đã không phải đi làm, lại được ăn cơm miễn phí đến vài chục năm.

Bao nhiêu năm cô độc, tự chủ, anh chưa từng đặt người phụ nữ nào vào mắt ngoài trừ mẹ và em gái, đặt bên người cũng không, đặt trong trái tim lại càng không có. Vậy mà, chỉ một câu nói, Porsche là loại xe cô thích nhất, cô gái có nụ cười như hoa sen đã trở thành tri kỉ của anh, bám chặt vào trái tim anh. Chỉ là cô thuần khiết như vậy, anh có đủ tàn nhẫn bẻ gãy đôi cánh tự do giam cô lại bên mình. Anh có thể sao, đủ cố chấp sao?

2. Chương 3, 4

3. Con dâu.

Kết thúc công việc ở công ty, Minh về đến nhà, tắm rửa xong cũng đã 10 giờ tối, thành phố lên đèn sáng rực, 10 giờ cũng là giờ thành phố hoạt động về đêm, anh tắt hết đèn, lẳng lẽ đứng ở ban công đốt thuốc.

Nhìn hàng đèn đỏ rực giăng lối song song chiếu sáng một con đường dài bỗng phiến lòng, cô và anh liệu giống hai hàng đèn song song ấy. Minh nhìn xa hơn và bất chợt cười rộ lên, anh vút điều thuốc trong tay rồi lấy điện thoại nhắn tin cho Thanh: “Ngủ sớm một chút, ngủ ngon, chiều mai anh đòi em bữa cơm.^^”. Không phải sao, ngay khúc quanh phía xa, hai hàng đèn nhập lại thành một...

Sau đó lại nhắn một tin cho em gái: “Xã hội đen cũng chỉ là... đàn ông”.

Hạ Thanh nhận được tin nhắn, cô ngẩng mặt nhìn trần nhà rồi nhìn Dương: “Anh trai cậu thật keo kiệt.”

Nghe xong câu thán của Thanh, Dương bật cười rồi lại bật cười lần nữa khi đọc tin nhắn của anh trai. Anh trai dù có khí thế áp đảo cô bao nhiêu năm lần này đã chính thức gục, ha ha, là tin vui, rất vui, ba mẹ nghe được mừng phải biết, cuối cùng sau bao nhiêu năm cô cũng có cố bắt nạt anh trai rồi. Dương reply ngay

lập tức: “Anh nợ em, ha ha.” Nhận được tin reply ngay lập tức của Dương, Minh cũng không thấy ngạc nhiên, em gái anh vẫn rất thông minh, rất hiểu anh nghĩ gì, không hổ là em gái cưng, không nhận thiệt thòi về mình. Em gái anh lúc biết anh là xã hội đen chẳng phải từng nói, anh em như tay chân bạn bè như quần áo, quả nhiên lúc cần em gái đã không xé rách quần áo bảo vệ tay chân mà là đem quần áo bán cho tay chân mất rồi.

Lâm Dương sau khi trả lời tin nhắn cho anh trai, lập tức quay sang nhìn Thanh cười rất hời hợt, xin lỗi bạn yêu, đó là anh trai tớ, thà tớ giả đồ ngốc cậu cho anh ấy còn hơn để cậu gặp phải một thằng tồi.

Chiều hôm sau, mới 5 giờ Dương đã học tốc đến phòng tự học gọi Thanh.p>

- Về đi, anh Minh gọi cậu từ 4 giờ, sao cậu không nghe điện thoại? – Vừa nói vừa thu dọn giúp Thanh, cô thật sự đã đem bạn mình đóng gói tặng cho anh trai.

Đang làm dở bài tập, Thanh đành lưu lại rồi đi về với Dương, cô bạn điềm tĩnh này mỗi lần vội vàng đều là có chuyện, Thanh nhìn Dương nghi hoặc, một ý nghĩ thoáng qua thật nhanh không kịp nắm bắt, có gì đó mờ ám ở đây.

Hạ Thanh ra khỏi phòng 1 phút, Dương thay nguyên bộ đồ đen, đội một chiếc mũ lưỡi trai đen lập tức phi ra cổng khác của kí túc. Ở đó, cô đội mũ bảo hiểm và leo lên chiếc xe mô tô phân khối lớn, chiếc xe nhanh chóng rồ ga chạy sau chiếc porsche, thật ngại quá không phải một chiếc mà là ba chiếc.

Thanh thích ăn lẩu, Minh đưa cô đi ăn, vừa bước vào anh lập tức nhận ra ngay, có vài ánh mắt thích thú đầy mờ ám đang nhìn theo đánh giá anh và Thanh. Minh nheo mắt, trong lòng thầm mắng em gái xảo quyệt, chuyện tốt của anh có lẽ cả thiên hạ bên Thái đều biết cả rồi. Năm nhân vật ngồi trong góc khuất của quán nhìn cái nheo mắt của anh, da đầu căng ra, đại ca nhận ra rồi.

Hòa âm thầm đánh giá cô gái bên cạnh đại ca, tất cả người đẹp anh từng tiếp xúc không rực rỡ bằng cô gái này, vả lại nụ cười của cô quá thuần khiết, tất cả suy nghĩ đều biểu hiện ra trên mặt. Cô gái này thật là bạn thân cô gái bên cạnh anh sao, Hòa quay qua nhìn Dương, anh mắt lập tức trở nên phức tạp, không cười thì hiền hòa, cười thì vô hại, đại ca đã là hồ ly, em gái anh lại càng hồ ly hơn, anh còn nhớ rất rõ, lúc đó đại ca mới thu nhận anh, đại ca xử đàn em, cô biết được, chỉ nói với đại ca ba chữ: “Kim may đồ”, anh chưa từng bị phạt, nhưng cảm giác nhìn thôi đã thật kinh khủng, kim chưa đâm vào da mồ hôi đã toát ra lạnh cả người, theo đại ca 3 năm, anh muốn gặp cô ba năm. Phụ nữ thông minh, có tâm cơ không đáng sợ, đáng sợ là phụ nữ có tư tưởng, biết cách hành hạ tâm lý và che giấu giỏi.

Oscar Wilde có câu: “Một người muốn trở lại tuổi thanh xuân chỉ cần làm lại những việc ngốc nghếch mình đã từng làm là đủ rồi.”. Dương chơi đập chuột mà cảm thán, lúc cô bảy tuổi, lần đầu tiên có trò gấp thú, cô đã đòi anh trai mình gấp cho, qua một giờ không gấp được con nào, anh trai cô chửi ầm lên bảo đây là việc ngốc nghếch nhất cuộc đời. Giờ phút này, cái kẻ bảo trò gấp thú là ngốc nghếch nhất cuộc đời, đang vừa cười ngốc nghếch với Thanh vừa hăng hái gấp thú lấy lòng người đẹp, anh trai của cô đang trở về tuổi thanh xuân của mình.

Không riêng gì Dương, Hạ Thanh cũng há hốc mồm nhìn anh trai Dương chịu đựng mình.

Bốn người còn lại, nhìn đại ca lạnh lùng khét tiếng đang cười ngốc nghếch, vụng trộm lấy tay lau mồ hôi trán, vụng trộm khinh bỉ đại ca không có kinh nghiệm, vụng trộm quyết định liều chết đào tạo đại ca một khóa học về phụ nữ.

Minh đưa Thanh về kí túc trước 10 giờ, anh bật FM, nghe chất giọng khàn khàn đầy từ tính của chàng MC, không khí trong xe đỡ đi phần ngưng ngập. Không biết nói gì với Minh, Thanh đưa mắt qua cửa kính xe nhìn mưa rơi, tâm trạng rối bời, hạt mưa rả rích chậm chậm đậu lên cửa kính rồi chậm chậm trôi đi, có gì đó len thật nhanh vào tim cô rồi cũng trôi thật nhanh không nắm bắt kịp. Chiếc xe lướt nhanh qua những hàng ăn bốc khói nghi ngút, qua hàng cây đang rụng lá, hình như nghe đâu đó thoáng qua hương hoa sữa nồng nàn. Bảo vệ có lẽ cũng nhận ra chiếc xe khoa trương nên không ngăn ngại để nó chạy thẳng vào khu kí túc nữ, Minh xuống xe bật ô cẩn thận che chắn cho Thanh khỏi ướt.

Thanh nhìn những ngón tay đen thon dài với đầu móng sạch sẽ gọn gàng bất chợt thấy rất ấm áp.

Cuối cùng, Thanh quay lại mỉm cười thật tươi cảm ơn và chúc Minh ngủ ngon, vô tình bắt gặp ánh nhìn dịu dàng của anh.

Sáng hôm sau đúng giờ, Hạ Thanh lại đi xe đạp đến trường để học. Chỉ là, ở hiền chưa chắc đã gặp lành, xe của cô giữa đường bể bánh, vội vàng tìm chỗ gửi xe rồi nhanh chóng co giò chạy, rất may dưới chân là đôi giày thể thao.

Thanh đến trường vừa đúng giờ chẳng may vừa đến cổng lại mắt nhắm mắt mở tông vào một người chạy từ hướng khác. Người cô tông phải chính là vị lớp trưởng đáng kính khoa quản trị kinh doanh, đồng thời cũng là con trai duy nhất của ngài chủ nhiệm khoa công nghệ thông tin cô đang theo học. Cô được anh chàng đó kéo tay đứng dậy, cô nhìn anh ngược ngược cười rất hối lỗi, anh cũng nhìn cô gãi đầu cười cười xin lỗi.

Thật nhanh chóng, buổi trưa cô và Dương ra căn tin trường ăn cơm đã nhận được rất nhiều ánh mắt mờ ám, đổ kị, thích thú từ những người có mặt ở đó. Lâm Dương lập tức nhận ra ngay vấn đề, cô kéo tay bất kì người nào để hỏi cũng chỉ nhận một câu trả lời tương tự nhau, ra bản tin của trường. Không vội, ăn trưa xong Dương và Thanh đi, lập tức phần nộ. Hình ảnh Hạ Thanh vấy bẩn bước lên xe Minh đã thành vụ làm ăn giữa kiều nữ và đại gia, bên cạnh đó là bức ảnh vừa chụp sáng sớm, cô và vị lớp trưởng đáng kính đang cười với nhau, và theo người chụp ảnh, cô đã thành con dâu của thầy chủ nhiệm khoa.

Lâm Dương sau khi phần nộ cảm thấy rất hứng thú, cô kéo tay Thanh:

- Đừng nhìn nữa, đi thôi, chúc mừng cậu thành con dâu chủ nhiệm, sau này điểm số không cần lo lắng nữa.
- Cậu nói thế mà nghe được à? Thanh danh của tớ, hu hu, tớ không chịu đâu.
- Cậu khóc lóc được gì, thần nhiên đi, cứ xem là cậu đang xem kịch vui, yên tâm đi, có tớ ở đây mà.

Hạ Thanh ngẫm nghĩ một chút, bản tính đơn giản quyết định makeno (mặc kệ nó).

Chủ nhiệm khoa công nghệ thông tin là một ông giáo gần 50 tuổi, hói đầu, dáng người ập, làn da trơn bóng khỏe mạnh, tính tình gần gũi hay giúp đỡ sinh viên. Buổi chiều vừa đến trường đã được hiệu phó chúc mừng, hỏi ra mới biết sáng nay mình đã có một cô con dâu. Ông ngạc nhiên, ông bức tức, là cô gái nào, cô gái nào trở thành con dâu ông? Sau khi biết là Thanh, ông đưa tay vuốt cái đầu nhẵn của mình cười rất

sảng khoái, thật là đứa con dâu này, ông mất gì cũng chịu, một cô gái tốt, xinh đẹp lại học giỏi, thông minh nhưng rất chăm chỉ lại lễ phép hòa đồng, ha ha, tốt.

2 giờ chiều, Minh đứng hẹn lái xe đến trường, anh có hẹn với thầy chủ nhiệm khoa công nghệ thông tin về quyết định đầu tư của anh, cung cấp và nâng cấp trang thiết bị trong khoa.

Cũng đã 6 năm không về qua trường, Minh đi bộ thăm thú khắp các ngõ ngách, trường vẫn không thay đổi gì nhiều, hàng sấu già đang rụng dần lá, hàng hoa sữa đang đơm bông chờ đúng giờ để nở, nghe thoang thoảng hương, dưới chân là những chiếc lá khô, tiếng xào xạc vang lên sau mỗi bước chân anh, cuối cùng vẫn là xui khiến dừng chân trước bản tin.

2 giờ 45 phút, chủ nhiệm khoa thấp thỏm không yên, đã qua giờ hẹn 15 phút rồi.

3 giờ, Minh một thân vest xám bước vào, cả người anh thông dong bình thản, anh bắt tay chào ngài chủ nhiệm, xin lỗi vì sự đến trễ của mình rồi vào ngay chuyện chính:

- Đây là hợp đồng với các điều khoản rõ ràng, em đã soạn đầy đủ, thầy xem có ý kiến gì thì bổ sung thêm, thầy là chủ nhiệm của em mà.

Chủ nhiệm khoa nhận lấy, chăm chú xem, đầu tư máy tính mới, xây mới lại các phòng học, cung cấp học bổng, nâng cấp chương trình dạy..., điều kiện khi sinh viên tốt nghiệp ra trường, 10% sinh viên giỏi đầu quân về công ty anh. Chủ nhiệm xem xong, lại đánh giá chàng trai trước mặt mình, đây là cậu trò cưng của ông, cậu học trò hòa nhã hay cười giờ đây khí thế làm lớn xuất hiện, hòa nhã nhưng khó gần, nụ cười luôn hiện diện trên môi nhưng ý cười không lan tới đáy mắt. Cậu học trò cưng đã trưởng thành rồi, nhanh quá, chớp mắt đã qua 6 năm, giờ trở về trường để đầu tư, rất thông minh khi nhận 10% sinh viên giỏi.

- Được rồi, cứ quyết định vậy đi. Hợp đồng thầy không có gì để phản nản. Giờ thầy trò mình qua chuyện khác, 8 năm qua cuộc sống của em như thế nào?

- Dạ em ổn, thầy thế nào? Con trai thầy hình như đã năm 4 rồi, em vừa đến trường đã nghe thầy có con dâu?

- Ừ, nó học quản trị kinh doanh, con dâu, ha ha, chuyện này có thật thì thầy mừng lắm.

Ngài chủ nhiệm đáng kính đắm chìm trong sự xúc động có con dâu của mình, bỗng dưng thấy rộn rộn, đôi mắt của người ngồi đối diện ông bỗng chốc trở nên vô cùng lạnh lẽo, ông có cảm giác nếu mình cười nữa nụ cười sẽ đóng băng.

- Chúc mừng thầy, con dâu thầy là người thế nào ạ?

- Là đứa xinh đẹp, tốt bụng...

Chỉ nói tới đó, ngài chủ nhiệm dừng lại vì giật mình, không phải hiệu trưởng và ngay cả ông cũng đang thắc mắc về mối quan hệ trong bức ảnh đó sao? Hạ Thanh chắc chắn không phải em gái chàng trai trẻ này, không phải chứ, con dâu của ông. Nhìn sắc mặt và ánh mắt của Minh, chủ nhiệm khoa mồ hôi chảy ra, ông đoán đúng rồi, cũng may người ta không làm khó ông, không thì chết, hiệu trưởng sẽ không nể tình mà trừ tiền thưởng tháng này của ông đâu.

Lâm Minh sau khi nhìn thấy tấm hình và nội dung trên bản tin, đã cố tình đến muộn, giờ phút này nhìn biểu tình phong phú trên mặt thầy chủ nhiệm, anh thấy thật thú vị, thật hài lòng...

Tiến Minh về, thầy chủ nhiệm trở vào phòng, uống sạch cốc nước lọc, đưa tay vuốt ngực và lôi khăn tay trong túi quần lau sạch mồ hôi trên trán... Đứa con dâu này, ông không dám nhận.

Minh ra khỏi phòng chủ nhiệm khoa cũng là lúc Thanh tan giờ.

Thanh vác laptop đi bộ trên lối đi quen thuộc, hai chữ “buồn phiền” viết rõ trên mặt. Bốn năm học, cô đĩnh ninh trôi qua yên bình, đến năm cuối cùng lại thê thảm, chuyện tình cảm lận đận, giờ lại tiếp tục dính vào thứ chuyện không đâu liên quan đến hai chữ đó. Dưới chân là thảm cỏ xanh mượt, khe thở dài, bước từng bước chân nặng, mãi suy nghĩ lại ý vào việc quen thuộc đường, cô sa chân vào cái hố nhỏ ai đó đào chuẩn bị trồng cây con. Chỉ kịp hất laptop rồi đưa tay đỡ lấy đầu, cô ngã xuống, trẹo chân, tóc xõa tung, quần áo lấm lem. Thanh thất thần ngồi ngây ra cho đến khi một bàn tay chìa ra trước mặt, bàn tay to lớn, ngón tay dài, ngón cái và ngón trỏ có vài vết chai không rõ, lòng bàn tay với ba đường chỉ tay dài, đậm và rõ ràng. Men theo bàn tay, Thanh nhất thời quẫn bách, mặt không tự chủ đỏ lên. Chủ nhân của bàn tay đầy nam tính là Minh, anh đang nhìn cô lo lắng.

- Đứng lên nào, anh đưa em về.

Giọng nói rất nhẹ và dịu dàng nhưng là mệnh lệnh không thể không nghe theo. Thanh ngoan ngoãn đưa tay cho anh kéo lên. Minh nhặt laptop của cô rơi phía xa, đeo lên vai:

- Lên đi, anh công, em không tự đi được đâu.

Thanh lại ngoan ngoãn để anh công đi, cô nằm mọp trên vai Minh, một giọt nước mắt không tự chủ lăn xuống rơi trên áo anh, cô vội vàng lấy tay chùi, Minh mặc áo vest nên không hay biết.

Lưng Minh rộng và ấm áp. Hạ Thanh nhớ ba, lần cuối cùng ba công cô đã là chuyện của 10 năm về trước. Vai Minh thật an toàn...p>

4. Kí ức

Lúc Minh công Thanh đến phòng y tế, cô đã ngủ ngon lành.

Đặt cô xuống giường, nhìn khuôn mặt xinh đẹp, Minh cảm thấy buồn cười, cô là con gái, thân với Dương lâu như vậy mà một chút cảnh giác cũng không có, cứ trên lưng một người đàn ông mà an tâm ngủ vậy sao? Với người đàn ông nào cô cũng như vậy thì anh thật lo lắng, nếu như cô chỉ an tâm như vậy với mình anh, thật hạnh phúc...

Minh gọi cô bác sĩ của trường, nói qua tình hình của Thanh rồi đi lấy xe, tiện đường đón luôn cô em gái.

Lúc Thanh và Dương trở về kí túc xá đã là chuyện của 9 giờ tối.

Chiếc xe khoa trường cộng với việc cõng trên lưng cô gái xinh đẹp nhất trường đồng thời là con dâu tin đồn của chủ nhiệm khoa công nghệ thông tin, mặc dù là giờ giới nghiêm, Minh cũng được phép leo lên đến tầng 4 của kí túc xá nữ. Việc làm này của anh đã khiến vài chàng trai đưa bạn gái về vô cùng ghen tỵ.

Dương theo anh trai trở xuống.

- Con dâu chủ nhiệm khoa là sao? Thanh có nói gì với em không?
- Em nghe nó kể là lúc sáng vội vàng tông phải anh chàng đó, đó là lớp trưởng lớp em, nó là đứa lười, không biết tên người ta nữa là... – Giọng điệu của Dương rõ ràng là đang châm chọc sự lo lắng vội vàng của Minh.- Em đã hứa là giúp anh rồi.

Dương nghiêng đầu nhìn anh trai, ánh mắt rất chân thành, nhưng giọng nói lại cợt nhả:

- Em biết, giúp anh cũng là tuyển con dâu cho ba má, tuyển chị dâu cho chính em.
- Mặc dù nhỏ tuổi hơn, nhưng anh biết những chuyện này em hiểu biết hơn anh. Em gái mình chứ ai, thua cũng không sao. Những thứ liên quan đến tình cảm anh quả thật bó tay.

Dương bật cười:

- Anh trai à, cũng không cần thành thật như thế với em đâu.

Minh nhìn nụ cười của Dương, anh mỉm cười, trong lòng lại thầm nói: “Hừ, không thành thật kiểu giả tạo đó với em, em chịu giúp với thái độ không xem kịch vui sao?”

- Anh cứ kiên nhẫn đi, Thanh là cô gái đơn thuần, nó lại lười, thông minh nhưng quan hệ với người khác hay quên cái đầu, em nghĩ việc đầu tiên của anh có lẽ là để nó quen với sự xuất hiện của anh trong cuộc sống của nó.

Nhìn ý hỏi trên mặt Minh, Thanh từ tốn:

- Anh thỉnh thoảng gọi điện nói chuyện với nó, nhắn tin nữa, làm siêng đến đây gặp nó nha. Yên tâm đi, em ủng hộ anh hết mình mà.

Minh xoa đầu em gái đầy dịu dàng:

- Ừ, anh hiểu rồi, em lên ngủ sớm đi, anh về đây.
- Anh ngủ ngon, lái xe cẩn thận.

Đêm đó, Hạ Thanh nằm trên cái giường 1m trong phòng kí túc, gác tay lên trán, lật qua lật lại tới 3 giờ sáng, dùng cái đầu IQ ba chữ số chỉ để tìm câu trả lời cho vấn đề: Tại sao anh trai Dương lại đối xử với mình tốt như vậy?

Không riêng gì Thanh, Dương cũng mất ngủ.

Dương trưởng thành sớm hơn bạn cùng tuổi, trong phòng anh trai lại có rất nhiều sách, cô sớm được đọc qua, tiếp thu và nhớ tốt. Suốt 12 năm được anh trai thương yêu bảo bọc, anh trai học võ, cô cũng học, không giống như những cô gái khác ỷ lại vào anh trai, cô tự lập, học từ anh trai cách tự bảo vệ mình, chống đỡ với cuộc sống. Vì vậy, 10 năm nay, không ai đủ khả năng bắt nạt cô.

Dương có rất ít bạn, cô vẫn còn nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp Thanh vào năm lớp 10, lập tức thích ngay cô bạn đẹp mà không kiêu này. Trường nội trú, Dương mang rất nhiều sách, rất nặng, lại mang tới tầng 3, Thanh học tốc chạy, bộ đồ đơn giản thấm ướt mồ hôi, cũng mang khá nhiều đồ vậy mà dừng lại chia bớt sách từ tay Dương để mang. Lúc đó, Dương vô cùng ngạc nhiên, trên đường đi cô gặp rất nhiều người, đi không có, mang ít có nhưng chẳng ai chịu giúp cô. Biết Thanh cùng phòng, Dương vô cùng vui vẻ, ngay lập tức nhận định cô gái xinh đẹp này trở thành bạn thân của mình.

Dương rất quý Thanh, lúc biết cô không gần ba mẹ lại càng ra sức bảo vệ cô, tình bạn tốt đẹp này kéo dài đã 7 năm chưa một lần tranh cãi, chưa một lần giận nhau. Ý tưởng biến cô thành chị dâu mình không phải cũng chỉ ngày một ngày hai. Có lẽ nó có từ năm cả hai học 11.

Thanh và Dương cùng phòng, cùng lớp, cùng xinh đẹp, cùng học tốt. Trong lớp, Thanh sôi nổi hòa nhã đáng yêu, Dương trầm lặng lạnh lùng lại ít nói, có lẽ vì thế trong lớp rất nhiều nam sinh thích Thanh, nhưng phần lớn họ đều ngại Dương mà không dám tiếp cận với Thanh trừ hai bạn lớp trưởng và tổ trưởng. Tất cả đều không qua được mắt Dương.

Đó là một ngày đầu hè, nắng oi oi nhưng không khó chịu, cây phượng già trước lớp bắt đầu ra hoa, búp bằng lăng tròn ụ nhô lên trên các tán lá, những trái bằng con con mọc chỉ chít xanh mơn mẫm, vài tiếng ve râm ran. Trong khí trời vô cùng đẹp, Dương bực mình với tiếng ve, cũng là lần đầu tiên cô mắng Thanh. Chẳng là, lớp trưởng thích Thanh, Thanh không biết, tổ phó thích lớp trưởng, Thanh cũng không biết, vậy mà nhận lời với tổ phó về việc thách đấu mà người thua sẽ tránh xa lớp trưởng. Nội dung đấu bao gồm: chạy, bật, đấu võ, bóng rổ, tùy Thanh chọn. Bạn Thanh học tốt môn thể dục nhưng võ thì không biết gì cuối cùng lại chọn đấu võ ở sân thể dục của trường. Cả lớp đều biết ngoại trừ Dương, họ sợ Dương ngăn cản vì phần lớn những người trong lớp đem cuộc đấu này thành trò cá cược rất thú vị.

Lúc Dương chạy tới, Thanh đã bị tổ phó đánh bầm khắp người. Tổ phó học taekwondo.

Cả lớp ngơ ngác nhìn cái bóng xanh dương chạy như bay vào sân thể dục, lại chạy như bay đến chỗ hai người đẹp đánh nhau. Cả lớp ngây ngốc nhìn cái bóng xanh dương nhanh như chớp tung người đá bay tổ phó, một cú chuẩn xác vào cằm đối phương. Tổ trưởng chạy lại đỡ tổ phó. Cái bóng xanh dương đứng thẳng, giữ chặt tay Thanh, phần nộ chỉ thẳng vào mặt tổ phó mà mắng: “Mẹ nó, lúc cậu còn tung tăng đi mẩu giáo tôi đã đánh nhau với người ta rồi, người bên cạnh tôi không phải để cậu bắt nạt.”. Rồi tiếp tục quay sang mắng Thanh: “Cậu hay lắm, giấu mình, cậu muốn bị đánh đến thế sao?”

Hạ Thanh ngoan ngoãn cúi đầu trước uy quyền, cũng là lần đầu tiên biết Dương có võ.p>

Tổ phó bằng cảm đến nửa tháng, cho đến lúc chia tay cấp ba mới dám nhìn thẳng vào mặt Dương. Cũng qua lần đó, cả lớp truyền tai nhau: “Thà đắc tội với GVCN đừng đắc tội với Lâm Dương.”

Sau sự kiện đó, Dương dạy võ tự vệ cho Thanh, cũng âm thầm hạ quyết tâm đem cô bạn ngốc này biến thành người một nhà với mình.

Sau này lên đại học, hai người cũng ở cùng phòng, Dương độc thân cũng đào tạo Thanh độc thân. Lúc Văn theo đuổi Thanh, Dương không thích anh ta, lần đầu tiên gặp, cái cách anh ta nói chuyện không nhìn thẳng lại hay ngó nghiêng, Dương biết anh ta không kiên nhẫn cũng hay thay đổi. Một kẻ như thế hoàn toàn không phù hợp với Thanh, Thanh cũng không bao giờ thích anh ta, vì vậy cô an tâm khuyến khích Thanh kết giao để cô bạn ngốc này nhận biết một chút về con người, hiểu biết một chút về lòng người.

Quả nhiên 3 tháng sau, anh ta có người mới, vừa kịp lúc Minh trở về.

3. Chương 5, 6

5. Tổ tình

Chân đau cộng thêm việc con dâu tin đồn, Hạ Thanh rất không khí phách trốn học. Mặc cho Anh Thư dụ dỗ, khuyên bảo, Thanh hạ quyết tâm trốn học.

Trốn học đúng một tuần.

Một tuần đó, ngày nào Minh cũng gọi điện hỏi thăm tình hình, buổi tối còn dành thời gian nói chuyện với cô, Thanh rất vui vẻ, lại càng vui vẻ hơn khi hầu như chiều nào Minh cũng mang đến phòng kí túc cho cô một túi đồ ăn vặt to đùng, không hiểu sao lại toàn thứ cô thích ăn. Nhưng dưới sức ăn của bốn cái miệng trong phòng, một ngày là sạch sẽ, vì vậy chiều hôm sau Minh lại có cơ hội mang xuống một túi đồ ăn mới.

Thanh rất cảm kích cũng rất cảm động, từ chỗ làm của anh đến kí túc xá, lái xe nhanh cũng mất 40 phút.

Cơm hằng ngày và đồ ăn sáng của cô đều do Dương tình nguyện mua về.

Thanh hưởng thụ bảy ngày rồi đi học.

Hôm Thanh đi học là ngày học kinh khủng nhất trong một tuần, 3 tiết chuyên ngành, 2 tiết triết, 2 tiết tâm lí.

Thầy dạy tâm lý là thầy giáo trẻ khá đẹp trai lại hài hước, nghe đâu cũng chưa có vợ, thành thử đi học hai tiết này phải đi sớm để giành chỗ với đám sinh viên nữ.

7 giờ học, 5 giờ, Thanh và Thư đã dậy vệ sinh ăn sáng rồi đi xe đạp đến trường.

6 giờ 15, hai người đã bon chen ngồi được bàn nhất. Tính tình lười nhát phòng, tại sao bạn Thanh lại ngoan ngoãn theo bạn Thư dậy sớm giành bàn nhất? Bạn Thanh là thiên tài viết phần mềm, cũng là một hacker khá giỏi, chỉ có bạn Dương biết bạn Thanh là một đại gia chính cống với số tiền bán phần mềm, nhưng bạn Thanh phải chăm chỉ đi học, một là để thi tốt, có là sinh viên giỏi người ta mới dễ dàng mua phần mềm cô viết, hai là nếu may mắn có thể giành được học bổng, một nửa học bổng chuyển vào trại trẻ mồ côi còn một nửa sẽ chuyển vào game Thiên long bát bộ.

6 giờ 30, thầy xách cặp bước vào lớp.

Hạ Thanh với Anh Thư tròn mắt.

Lại tiếp tục há miệng khi thầy nhìn hai người cười rồi hỏi ăn sáng chưa.

6 giờ 37, Hạ Thanh đang cầm cúi đọc truyện trên điện thoại thì nghe tiếng xôn xao ngoài cửa lớp rồi một bóng đen che khuất trước mặt Thanh. Cô ngước lên, áo sơ mi màu đen, khuôn mặt đẹp trai, người đó gật đầu chào thầy giáo rồi nhìn cô: “Cho mình gặp bạn một chút.”

Khuôn mặt năn nỉ, giọng điệu khẩn cầu, là một con người tốt bụng Thanh làm sao có thể từ chối.

Dưới tán cây sấu già, đối diện với khuôn mặt ấy, Thanh mới à lên, ra là chồng tin đồn của cô, không phải đã xong rồi sao, giờ gặp cô làm gì, cô sớm đã quên mất cậu ta tên gì rồi. Thanh di chân nghịch đám cỏ dưới giày, đôi bàn tay đặt nhẹ lên vai làm cô giật thót, cô nhìn bàn tay trên vai đang run nhẹ rồi nhìn chủ nhân. Người con trai ấy nhìn cô dịu dàng có, lúng túng có, thiếu tự tin có rồi quyết tâm có, vẻ mặt hết sức chân thành, đến khi cô mở mắt, sắp cúi xuống thì nghe:

- Hạ Thanh, bạn có thể làm bạn gái mình không, mình thật sự thích bạn.

Hạ Thanh bối rối cúi đầu, mặt đỏ lên, không phải lần đầu tiên được người khác tỏ tình nhưng là lần đầu được tỏ tình trực tiếp và trong một cự li gần thế này. Hạ Thanh lúng túng cúi đầu hỏi một câu:

- Bạn tên gì?

Một câu này thành công khiến đôi tay trên vai cô buông thông xuống.

Trên đời này, đau khổ chính là yêu đơn phương, rồi tỏ tình bị người ta từ chối nhưng càng đau khổ hơn khi bản thân luôn cố gắng nỗ lực để đối phương biết đến hi vọng có cơ hội thì đối phương chỉ hỏi lại một câu: “Bạn tên gì?”. Một câu này, trong lần đầu gặp nhau được hỏi, người được hỏi sẽ rất vui mừng vì mình được cô gái xinh đẹp này chú ý, nhưng trong trường hợp này nó khiến người được hỏi hoàn toàn mất đi ý nghĩ mình có cơ hội, thành công đập tan hi vọng cũng như xóa bỏ lời tỏ tình vừa được nói ra.

Nếu nói Hạ Thanh ngốc thì trong lúc này cô quá thành thật. Nếu nói Hạ Thanh thông minh thì lúc này cô quá tàn nhẫn.

Hóa ra, vị lớp trưởng này đã thích Thanh được 2 năm, chú ý đến cô được 3 năm. Tình cảm giấu kín biến thành động lực để cậu cố gắng, cố gắng lâu như vậy, học tập tốt như vậy, lại hay xuất hiện trên các chương trình giao lưu lớn của trường cũng không làm Thanh chú ý.

Lúc Dương được nghe kể lại chuyện này, cô trong lòng âm thầm thương xót cho lớp trưởng của mình, nổi bật làm chi khi cố gắng cho cô gái lười biếng đến nổi đến tên lớp trưởng lớp mình cũng không nhớ.

Vị lớp trưởng tràn trề thất vọng, cuối cùng xin Thanh một nguyện vọng:

- Mình tên là Duy Anh, cảm ơn bạn đã ỉnh gặp, chỉ hi vọng sau này có một chút ấn tượng về mình như vậy đã đủ mãn nguyện, cậu có thể ỉnh ôm một lát không? Một lát thôi, kết thúc cho đoạn tình cảm ngây ngô trong thời đại học này. Cậu là người con gái đầu tiên mình thích.

Hạ Thanh mặc cho cậu ấy ôm, nói không cảm động chính là nói dối. Con gái chính là loài động vật yêu hư vinh, được con trai tỏ tình, không thích người con trai ấy vẫn thấy tự hào mà người con trai ấy chân thành như vậy, chỉ có máu lạnh mới không cảm động mà thôi.

Hạ Thanh là một cô gái giàu lòng trắc ẩn, câu hỏi của cô hoàn toàn là phản xạ, một chút ngốc của cô không ngờ tránh được khó xử về sau. Cô trắc ẩn như vậy nên không thể từ chối một ai, đây cũng coi như may mắn của Thanh. Ai đó nói thật đúng, ngốc có cái phúc của ngốc...

Đây là cái ôm tình bạn, cái ôm kết thúc của một đoạn tình cảm nhưng trong mắt Văn lại hằn lên sự ghen tức, anh giật mạnh tay Thanh, gầm lên:

- Cậu đang làm gì vậy, đây là bạn gái tôi.

Thanh nhìn anh ta khinh bỉ không thêm lên tiếng.

Sự im lặng của Thanh trong mắt hai người đang nhìn cô lại được lí giải cùng một ý nghĩ: “Hóa ra là bạn trai cô ấy.”

Chỉ khác là, trong ý nghĩ của Văn lại thêm rằng, nhanh thật đấy, nói chia tay là chia tay, có người mới nhanh như vậy.

Với cái ý nghĩ vinh quang như thế, Văn giờ nắm đấm của mình đấm thẳng vào mặt lớp trưởng, Thanh theo phản xạ đẩy lớp trưởng vô tình làm nắm đấm của Văn đi thẳng vào tay Thanh. Một đấm này, khai màn cuộc chiến của hai chàng trai. Họ lao vào đánh nhau.

Cú đấm của Văn dùng hết lực, Thanh đau đến rớm nước mắt. Giờ phút này lại nhìn họ đánh nhau, Văn không liên quan, anh ta bị đánh chết Thanh cũng mặc kệ, nhưng cô quý bạn lớp trưởng vì vậy cô trở nên

bối rối và lo lắng. Thanh đưa mắt nhìn xung quanh, đã qua giờ vào lớp, Thanh bỏ giờ tâm lý, không ai có thể giúp cô ngăn cản trận đánh nhau vô lý này.

Thanh lần đầu tiên có cảm giác mình là hồng nhan họa thủy, cô cũng không có khả năng xông vào đánh cho hai người này tỉnh ra giống như Dương. Trong cái khó ló cái khôn, bạn Thanh nhớ đến bạn Dương rồi lại tiếp tục nhớ đến những bài học bạn Dương từng dạy cô: “ Hai thằng con trai đánh nhau, nếu không liên quan đến cậu, chạy đi, đánh chết cũng mặc kệ họ, nếu có một người liên quan đến cậu, cứ nhắm người còn lại mà đánh, nếu hai người đều liên quan đến cậu hay nói cách khác cậu không muốn hai người đó đánh nhau, cách nhanh nhất chính là khóc, không cần khóc thật, cứ cúi đầu gào to lên thôi...”

Hạ Thanh đang đau rớm nước mắt, lúc này khóc thật, cô cúi đầu gào to, nước mắt lã chã rơi trên khuôn mặt xinh đẹp, tiếng khóc của cô thành công làm hai người đang lao vào đánh nhau điên cuồng nhanh chóng dừng tay. Cả hai nhanh chóng tập trung vào nơi phát ra tiếng khóc, nhận ra chủ nhân tiếng khóc là Thanh thì lập tức tách ra. Thanh cúi đầu khóc, vừa khóc vừa cảm ơn bạn Dương, biện pháp này quả thật rất thông minh, hai kẻ ngốc trước mặt đã tách ra rồi.

Cả Văn và lớp trưởng tập trung dồn dành Thanh không để ý một bóng người to lớn đang tiến về phía họ. Một đôi giày da đen bóng xuất hiện trong tầm mắt. Thì ra hôm nay là ngày hẹn của Minh ở trường, cuộc hẹn mang máy tính đến khoa công nghệ thông tin để lắp đặt. Từ xa anh đã thấy một đồng hồ đen phía này, nhưng Thanh cúi đầu, lại khuất sau cây sấu già to nên anh không nhận ra, gần hơn chút nữa lại thấy cô đang khóc. Nhìn nước mắt cô rơi, anh có cảm giác trái tim mình thắt chặt khó thở.

Minh đưa khăn tay mình cho Thanh. Cô giật mình khi thấy người thứ tư có mặt tại hiện trường này, thẳng thốt ngược lên, cô lại xấu hổ, khuôn mặt đang khóc vốn đỏ giờ càng đỏ hơn. Cô đưa tay ra. Minh rút lại bàn tay chìa khăn, chìa bàn tay khác kéo cô lên, cẩn thận lau từng vệt nước mắt trên khuôn mặt cô. Động tác dịu dàng đầy nâng niu bảo hộ, hoàn toàn không để hai người bên cạnh vào mắt.

Khuôn mặt đầy nước mắt của Thanh, quả thật trong mắt ba chàng trai đứng cạnh là vô cùng xinh đẹp, cả người toát lên vẻ yếu đuối cần được chở che. Giờ phút này, cô bối rối hưởng thụ sự dịu dàng của Minh lại càng xinh đẹp. Không thèm nhìn đến hai kẻ đứng gần, lau xong nước mắt cho Thanh, anh kéo tay cô rời đi, đến căn tin của trường.

Chọn cái bàn gần lối ra vào, anh gọi hai cốc trà sữa, chờ Thanh bình tĩnh. Thanh lại một lần nữa cảm kích anh, rồi tiếp tục cảm động khi anh gọi trà sữa lại kiên nhẫn chờ cô mà không hỏi một chút nào về chuyện vừa xảy ra.

6. Oan gia.

Lúc Thanh trở về lớp đã qua luôn 2 tiết triết, nhất thời cảm thấy buồn bực, vì cái lí do vớ vẩn, cô lại bỏ 4 tiết quan trọng khi sắp thi giữa kì, đã ghét Văn giờ lại ghét thêm, cô âm thầm hứa trong lòng, nếu có cơ hội gặp lại lần nữa nhất định sẽ đánh anh ta một trận ra trò. Thanh lại buồn bực hơn nữa khi thấy Anh Thư đang gục trên bàn khóc. Cô bạn tóc ngắn hay cười, mạnh mẽ chưa bao giờ khóc lúc này đang nằm dài trên bàn, lặng lẽ khóc. Thanh yên lặng ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ lấy trong cặp túi khăn giấy, rút ra một tờ rồi đưa cho Thư, không hỏi lí do, chỉ ngồi yên lặng bên cạnh.

Khóc chán, Anh Thư rủ Thanh trốn tiết.

Chỉ xe đạp, hai người thay phiên chở nhau 21km, đi leo núi.

Leo gần 300 bậc thang cũng lên đến đỉnh, đây là ngọn núi thấp, du lịch nên không dốc lắm. Anh Thư và Thanh tìm chỗ mát ngồi xuống, yên lặng thật lâu, Thư cũng chịu nói chuyện:

- Ông nội mình mất, ông ấy là người thương mình nhất nhà, phút cuối cùng vẫn gọi tên mình vậy mà mình lại không ở gần ông. Ông mất rồi, giờ mình là người không một người thân...

Thanh bó gối, tựa cằm lên đó, đôi mắt trong veo nhìn về phía chân trời xa xa:

- Trên đời này có rất nhiều cuộc chia li, lúc mình 8 tuổi cũng là lần đầu tiên được nếm mùi vị đó, bà nội qua đời, chất lắm đúng không, mặn nữa, đó là người thân của mình mà, lại là người gần gũi thương yêu chúng ta, cảm giác thật khó chịu, lúc đó nhỏ xíu đã kịp hiểu gì đâu vậy mà vẫn xót xa, khóc rất nhiều hướng chỉ là cậu bây giờ. Lớn thêm chút nữa là 12 tuổi, ba ra nước ngoài công tác, có năm về năm không, đến khi mình lên cấp 3, mẹ cũng ra nước ngoài với ba rồi định cư luôn bên đó, khoảng thời gian đó mình cảm thấy rất khó khăn, rồi cũng rời xa ông nội ra ngoài này học cấp 3 rồi học đại học... Cậu vẫn còn bọn mình bên cạnh, cậu không cô đơn đâu.

Anh Thư nhìn Thanh ngạc nhiên, 4 năm ở chung, thời khắc này có lẽ lòng cả hai rộng mở nhất.

- Cậu có từng thấy buồn, thấy tủi thân rồi khóc không?

- Có chứ, đã từng nhưng rồi cũng nhận ra bên cạnh mình có bạn bè, vẫn còn rất nhiều người quan tâm yêu thương mình, những người ở xa vẫn hướng về mình. Những lúc như thế, cậu chỉ cần mở to mắt ra, ngửa mặt lên nhìn bầu trời rộng lớn, mọi buồn tủi, mọi đau lòng của cậu đều sẽ chảy ngược vào trong.

- Mình hiểu rồi, cảm ơn cậu.

Hạ Thanh kéo tay Thư đứng dậy, in vào mắt họ là nhà cửa san sát, hồ nước xanh trong rộng lớn, rất nhiều tòa nhà cao, rất nhiều cao ốc đang được xây dựng, cây xanh rợp phố, đường xá quanh co cong cong ẩn hiện dưới hàng cây xanh, cả thành phố đang đắm mình trong ánh nắng thu rực rỡ, vàng mơ, lung linh, xa hơn là bầu trời xanh trong với vài áng mây trắng trắng vắt ngang. 2 giờ chiều, dưới nỗi buồn về sự chia li, thành phố lại mang chút sắc màu và vẻ đẹp đầy lãng mạn.

- Không khóc, cậu và mình cùng hét nha, hét to lên, xuống núi trở về trường thì quên hết đi.

Buổi chiều thu hôm đó, có vài du khách rất hay quay lại ngọn núi này, hi vọng được nhìn thấy, được nghe lại tiếng cười giòn tan trong vắt của hai cô gái từng vang vọng phía trên hơn 300 bậc thang...

Thanh và Thư đạp xe về đến thành phố cũng đã gần 5 giờ, cái nắng cuối cùng của ngày thu có lẽ đã rút lại trên ngọn núi nhỏ sau lưng, gió đã mang theo hơi may se se lạnh. Lúc này cả hai đã thấm mệt, cái mệt dễ khiến người ta phát cáu với những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Thư chở, Thanh ngồi sau mệt mỏi kéo lại vạt áo khoác ngăn bớt cái khó chịu của làn gió khô lạnh. Xe vừa lăn khỏi con dốc, hai người bị công an thổi. Hạ Thanh ngồi sau ngạc nhiên, đi xe đạp, không vượt đèn

đỏ, không lấn tuyền, không đi ngược chiều..., cảnh sát giao thông rảnh rồi vậy sao? Anh Thư dừng xe với vẻ mặt vô cùng khó chịu, cô nhìn hai ông cảnh sát giao thông bằng con mắt của chủ nợ với một kẻ nợ có 50000 mà đến mấy tháng vẫn chưa trả hết.

Nhìn thấy rõ ràng mặt cảnh sát giao thông, Thanh mới thôi ngạc nhiên, cô nín thở Thư dùng mắt nhắc nhở là người quen. Người quen ở đây chính là Vương, chàng cảnh sát trẻ không biết bao nhiêu lần nhân nhượng cho “thói quen” vi phạm an toàn giao thông của Thanh. Anh đang nhìn Thanh cười rất thân thiện, cả vị cảnh sát đứng cạnh – một ông cảnh sát có lẽ hơn 40. Thanh mỉm cười lại với hai người rồi cất tiếng chào hỏi, chỉ vừa chào xong, cô đã nghe thấy giọng nói đầy bực bội của Thư:

- Cảnh sát giao thông cũng tầm thường thôi, ăn cơm nhà nước, đứng đường bắt dân cũng bày đặt lợi dụng chức quyền thôi còi ghẹo gái.

Thanh buồn cười quay lại, cô thừa hiểu cô bạn này đang rất không vui, cảnh sát giao thông vô tình trở thành cái bao để trút giận. Thư lúc này đang nhìn Vương bĩu môi đầy khinh bỉ.

Thanh nhìn Vương đầy thông cảm vô tình bắt gặp ánh mắt tương tự của ông cảnh sát đứng cạnh, ông ấy cũng đang cố nín cười, nhìn Anh Thư đầy thích thú. Thanh di chuyển người đứng cạnh ông cảnh sát, nhường sân khấu lại cho hai bạn trẻ tràn đầy nhiệt huyết, lúc này khuôn mặt của Vương đã chuyển từ trắng bệch sang đỏ, Thư đang dùng ánh mắt của sói đói nhìn cừu, con cừu của Thư chính là Vương đang đứng trước mặt.

Thanh quay đầu cười, nếu nhìn nữa cô sẽ nội thương mà đau tim mất.

Vương 27 tuổi, cao lớn khỏe mạnh, là công dân có ích của xã hội, cảnh sát giao thông uy nghiêm mà anh còn tự hào mình cũng có đẹp trai, lúc này bị một cô gái trẻ nhìn chăm chăm như không mặt quần áo, anh thẹn quá hóa giận:

- Cô nhìn gì chứ? Có phải con gái không vậy?

- Anh nói gì? Tôi không phải con gái chẳng lẽ cùng giới với anh. Không thêm.

- Con gái gì lạ vậy, con gái mà nhìn đàn ông chăm chăm, cô không biết ngượng nhưng tôi thấy ngượng dùm cho cô đấy. – Vương vừa nói vừa trợn mắt nhìn Thư.

Thư cũng không thua kém, cô trừng mắt, chống nạnh nhìn Vương:

- Tôi là con gái như vậy đấy, nhìn anh vậy đấy, tôi cũng không biết ngượng đấy, có liên quan gì tới anh hả? Ảnh hưởng đến công tác hay sắc đẹp của anh? Là anh rảnh rồi gọi bọn tôi trước, tôi cũng chỉ thỏa mãn ý tưởng ghẹo gái đẹp của anh thôi.

Thấy không ổn, Thanh nín thở Vương: “Anh Vương, lần trước em nợ anh bữa cơm, hôm nào anh rảnh em mời.”

Anh chỉ muốn hỏi thăm Thanh một chút, giờ bị cô gái đánh đá hiểu lầm thành ghẹo gái đẹp, đúng vậy họ đẹp thật nhưng anh hoàn toàn không có ý đó, mặt Vương đỏ lên, anh tức giận nhưng cố gắng kiềm chế, chỉ phun ra bốn chữ: “Cô là đồ điên.”

Con gái ghét nhất bị người ta nói là đồ điên lại càng hận hơn khi người bảo mình là đồ điên lại là đàn ông trẻ. Thử tức đến mặt mũi đỏ bừng, cô hung hăng kéo Thanh đi, còn không quên chửi thẳng, giọng to vào mặt Vương: “Anh mới là đồ điên, cả nhà anh là đồ điên mới sinh ra thằng điên như anh.”

Mặt Vương lại thành công đỏ lên, lần đầu tiên trong đời anh gặp phải cô gái đánh đá đến vậy, miệng lưỡi độc địa lại hung hăng, chửi cảnh sát giao thông giữa đường mà không thèm nể chút mặt mũi.

Bởi vì hậm hực nên anh cũng không nghe thấy Thanh cố gắng đọc số điện thoại của mình cho anh, rất may ông cảnh sát đứng cạnh hiểu ý lưu lại. Vừa lưu vừa trộm nghĩ, cô gái cá tính đó rất thích hợp trở thành cháu dâu ông, mặc dù chửi ông là đồ điên nhưng cô gái có khả năng chọc điên cháu ông như vậy, ông chú không có khả năng như thế rất thích.

Anh Thư không biết, có rất nhiều người đi đường cảm kích hành vi dũng cảm cãi nhau với cảnh sát giao thông của cô vì nhờ thế mà hơn chục người vi phạm giao thông không bị hai vị cảnh sát hỏi thăm sức khỏe. Cô lại càng không biết, trận cãi nhau này đã mang lại cho cô địa vị con dâu vững chắc trong một gia đình cảnh sát truyền thống mà ba chồng và chú chồng hoàn toàn đứng về phía cô.

Sau này khi thành người một nhà, đã có lúc Anh Thư nghĩ rằng, ông nội rời đi đã gửi lại thế gian này một người yêu thương cô còn hơn ông...

Anh Thư chở Hạ Thanh trở về trường, trên đường đi vẫn còn bực bội mắng chửi Vương, lớn đến như vậy cô cũng lần đầu tiên bị người ta chửi là đồ điên. Anh Thư có mái tóc tém ngắn củn màu hạt dẻ, ăn mặc phong cách tomboy, dáng người lại nhỏ nhắn nhưng từ nhỏ đến lớn chưa ai dám nghi ngờ giới tính của cô, vậy mà chỉ trong mấy phút, cùng một lúc cô bị nghi ngờ giới tính lại bị người ta biến thành đồ điên. Nỗi nhục này cô nuốt không trôi.

Hạ Thanh ngồi sau âm thầm cảm thấy may mắn, trước kia cô không dám đắc tội với Dương vì cô bạn ấy có cách khiến người ta chết không kịp nói, lên đại học thêm một người không dám đắc tội là Thư vì cô bạn này có cách mắng chửi vô cùng độc mồm độc miệng, không văng tục, lời chửi vô cùng lịch sự nhưng người bị chửi cũng không thể mở miệng để nói. Xem ra hôm nay Anh Thư đã gặp phải kỳ phùng địch thủ, nên Thư mới có thể ôm cục tức rút khỏi sàn đấu. Anh Vương bình thường cô gặp rất hiền, không chấp nhất, hôm nay lại sừng cò cãi nhau với con gái khi đang làm nhiệm vụ. Oan gia, thật là oan gia. Đây chính là nghiệt duyên, nó có thể làm con người thay đổi một cách nhanh chóng và kì cục đến khó hiểu.

Hạ Thanh không biết, đọc số điện thoại cho cảnh sát giao thông đã mang lại cho cô phiền phức vô cùng to lớn... Phiền phức đến ngay vào tối cùng ngày.

8 giờ tối, đây là giờ Hạ Thanh online chơi game, cô vừa nhận nhiệm vụ thì có điện thoại, nhìn dãy số lạ hiển thị trên máy, cô quyết định mặc kệ, nhưng 10 giây sau, Thanh phải ngậm ngùi nhìn nhân vật của mình trên màn hình chết thảm thiết vì nhận nhiệm vụ xong lại đứng một chỗ, không phải chết một lần, chết ba lần. Lí do là bạn Thanh cài nhạc chuông là thể loại nhạc rock không lời, âm thanh vang dội và chói tai, ảnh hưởng đến công việc của bạn Dương, vậy là dưới sự uy hiếp đầy quyền lực của bạn Dương và sự dụ dỗ đầy ngọt ngào của bạn Thư, bạn Thanh quyết định bấm từ chối, chỉ là lơ mơ bấm vào nút chấp nhận.

Người gọi đến chính là con người lưu lại số điện thoại cô – ông cảnh sát hơn 40 tuổi. Đáng nói là ông ấy gọi đến không phải hỏi thăm cô mà hỏi thăm cô gái đi cùng, lúc này Thanh mới biết ông cảnh sát vui tính ấy

là chú ruột của Vương.

Vậy là bằng khả năng buôn chuyện của ông chú cảnh sát, cộng với việc Hạ Thanh không ghét anh Vương lại hào hứng về việc ông chú muốn kết hợp cho Thư và anh Vương, Anh Thư không biết cô đã nhúng một tay vào việc đem chính mình đi bán mà người trực tiếp kiếm lời là Thanh, còn người trực tiếp đếm tiền lại là cô.

4. Chương 7, 8

7. “Ăn chơi không sợ mưa rơi, mưa rơi nhiều quá dân chơi khỏi về”

Chớp mắt đã qua tháng 11, kì thi giữa kì của bốn cô gái cũng trôi qua thuận lợi, xong kì thi cũng là sinh nhật Anh Thư. Đúng như kế hoạch đã bàn bạc, buổi chiều sinh nhật Lâm Dương dẫn ba chị em của mình đi ăn chơi, vào quán karaoke rồi thuê một phòng.

Nếu đã quyết định ăn chơi, phải ăn chơi đến cùng cho thỏa.

Lâm Dương chọn quán karaoke có dịch vụ ăn uống ở trung tâm thành phố, một bữa tiệc sinh nhật gần xa xỉ được diễn ra trong căn phòng kín, nước uống cũng là loại ken lon ướp lạnh, cứ như vậy một bàn thức ăn được giải quyết cùng với nguyên một thùng bia. Nhìn sức uống của ba chị em nhà mình, Dương lắc đầu ngao ngán, Hạ Thanh thì ham chơi, Anh Thư thì vì vui nhưng cô không hiểu Cẩm Đan vì sao lại uống như vậy, cô bạn uống nhiều nhất, trên mặt lúc nào cũng cười, miệng liên tục nói nhưng Dương cảm giác Đan đang che giấu điều gì đó. Dương cũng uống, nhưng cô lí trí, chơi đùa cũng phải giữ mình tỉnh táo, cô còn nhiệm vụ mang ba con người này trở về nguyên vẹn.

Ăn chơi xả láng, lúc ra khỏi quán cũng đã qua 11 giờ, Thư đứng giữa đường ngất nga ngất ngây hát, từ ngữ không rõ nhưng giọng như muốn khóc, Thanh thì say ngủ như chết đang nằm ngon lành trên lưng Dương, Đan thì say rồi lại ôm mặt khóc. Dương thở dài, con gái say rồi bản chất thật gần như lộ rất rõ. Cô gọi taxi bên đường, taxi khốn kiếp không chịu chở người say, Dương đứng giữa đường chửi ầm lên, chửi thẳng vào mặt tài xế taxi. Tên tài xế trong xe nhìn mặt Dương, nhìn ba cô gái say mềm bên cạnh cô, mắng tục một câu gì đó không rõ rồi nhấn ga lao vút. Thư nhìn chiếc xe lao đi, há miệng cười rồi gõ dép dưới chân ném theo.

Dương bắt đầu dĩ công Thanh, đỡ Thư, dùng miệng nhắc nhở Đan đi theo mình tìm chỗ đứng tránh bị dòm ngó và đề phòng nguy hiểm, mục tiêu là hàng ghế đá gần đó. Nhưng chưa đến nơi họ lại bị một nhóm thanh niên còn đồ chặn lại chòng ghẹo:

- He he, mấy người đẹp, khuya rồi sao lại lang thang trên đường, đi với bọn anh đi.

Dương không nói gì, lạnh lùng cùng hai cô bạn đi qua nhưng không được, bọn chúng có tổng cộng năm tên, vây chặt lấy bọn cô.

Gió lạnh hất thẳng vào mặt, trên lưng Dương lại nhấp nhô, giờ lại vang lên tiếng chọc ghẹo, khuôn mặt có gì đó chạm qua, Thanh không tỉnh táo mở mắt, tuột xuống đất rồi cười ầm lên, Thư gấp đến nỗi mồ hôi thấm ướt bàn tay, Đan lau khô nước mắt nhìn chằm chằm vào những tên côn đồ trước mặt, còn Dương vẫn bàng quang lạnh lùng.

- Tránh ra.
- Ha ha, người đẹp này thật lạnh lùng, rất hợp khẩu vị đại ca.
- Nói lại lần nữa tránh ra.

Giọng nữ của Dương không đủ lớn lại thêm ba cô gái phía sau, không có tác dụng gì, bọn chúng bắt đầu tiến tới gần lôi tay, vuốt tóc. Phải biết rằng, tóc là thứ Dương yêu quý nhất, không phải ai muốn đụng vào đều được, Dương nổi giận chửi ầm lên:

- Con mẹ nó, bọn bây muốn gì, tránh xa tao ra không đừng la xui, muốn đánh nhau sao, nhào vào.

Thanh và Đan đứng sau lưng Dương vẫn nhe răng cười, Thư đưa tay kéo kéo áo Dương ra hiệu chạy.

Dương ra tay quá nhanh, lực quá mạnh, động thẳng vào mặt tên đứng gần nhất khiến hắn lập tức nằm xuống đất. Buồn bực trong lòng Dương được dịp phát tiết, cô đánh rất hăng, Thanh ở đằng sau vừa cười vừa vỗ tay: “Đánh hay quá, hay quá, đánh tiếp đi.”, Thư há hốc mồm, la to nhắc nhở Dương cẩn thận đừng làm chết người, Đan cầm dép lên cứ vung hai tay loạn xạ trong không khí, cũng không thèm quan tâm trúng ai...

Một đánh năm, một lại còn bảo vệ ba không tỉnh táo, lại là một cô gái, bình thường dù cô gái đó có giỏi võ đến đâu, việc như thế này thật khó để thực hiện. Nhưng Lâm Dương chẳng những 17 năm tập võ, giờ lại không tỉnh táo cho lắm, chất men trong người bốc lên tận đầu, cả người cũng thấy khó chịu, cô đánh để giải tỏa, chân tay vung lên mạnh mẽ, có chừng mực lại nhắm vào những chỗ hiểm nhất để đánh. Đừng nói năm tên, cho dù bảy tên lưu manh đường phố kiểu này cũng không làm gì được Dương...

Một tên trong bọn chúng thấy không ổn, thừa dịp Dương không để ý, linh sang chỗ Thanh và Thư ra tay. Thư chống cự nhưng Thanh đã bị đánh ngất, Thư và Đan luống cuống đánh trả, hoảng sợ gọi Dương, lo lắng cho Thanh đang nằm dưới đất.

Trong người có men, dù tỉnh táo đến cách mấy Lâm Dương cũng không thể hoàn toàn khống chế được lí trí, cô ra tay rất nặng, cũng không hề nhận ra tiếng xe máy đang đến gần.

Dương xé rách quần áo của năm tên nằm dưới đất, bộ dạng bọn họ vô cùng thảm bại, có lẽ sau này không dám ghẹo gái trên con đường này.

Chẳng có gì lạ khi cảnh sát cơ động tổng năm tên lưu manh lên xe, cũng mời luôn bốn cô gái về đồn.

Uống được cốc nước lạnh, Lâm Dương lấy lại được lí trí rồi bình tĩnh trả lời những câu hỏi của công an phường:

- Cô tên gì?
- Lâm Dương.
- Bao nhiêu tuổi?- 22.
- Những cô kia cũng như thế sao?
- Đúng vậy.
- Tại sao cô lại đánh người? - Họ giở trò lưu manh chọc tôi và bạn tôi.

Ông công an gần 40 tuổi nhìn cô gái trẻ trước mặt, nói chuyện với công an mà vẻ mặt thông dong bình tĩnh.

- Một mình cô đánh cả năm người họ? Bằng tay không thôi sao?
- Đúng vậy.
- Họ có thể khởi tố cô tội cố ý gây thương tích.

Lâm Dương nhìn những nốt tàn hương màu đỏ trên mặt ông công an rồi lạnh lùng lên tiếng.

- À, có thể, nếu như chú lại thả họ về làm côn đồ gây rối trật tự công cộng, vả lại chú nhìn cháu xem, chính chú còn không tin cháu đánh bọn họ, mà họ cũng chẳng đủ chứng cứ để khởi tố, có khi còn bị phạt vì tội vu oan cho cháu nữa, chú định hù con nít sao?

Công an trợn mắt.

- Cô từng học luật sao? - Không, có người nhà làm ở viện kiểm sát thành phố - Dương nhún vai thản nhiên.

Công an dừng viết, đưa mắt đánh giá cô gái đang ngồi tự nhiên đối diện, ông thật không hiểu nổi con gái bây giờ tại sao đều trở nên biến đổi như vậy, cái thời của bọn ông, những cô gái bằng tuổi cô này đều rất ngoan ngoãn lại chân yếu tay mềm đúng nghĩa, còn cô gái trước mặt ông, một đánh năm lại đánh te tua, nói chuyện với công an cứ như nói chuyện với bạn, ngồi trong đồn công an mà bộ dạng như đang ngồi ở nhà. Viện kiểm sát thành phố sao, cũng là con ông cháu cha, lại là con gái, thôi thì một mắt nhắm một mắt mở bớt một chuyện còn hay hơn thêm mười chuyện.

- Được rồi, cô có thể gọi người nhà đến bảo lãnh đón về.

Lâm Dương sau khi cố gắng gọi được cho anh trai thì bị tổng vào phòng tạm giam ẩm ướt của đồn, cô rầu rĩ nhìn con gián đang bò dưới chân, dùng dép nghịch nghịch nó, rồi nhìn ba cô bạn đang ngủ bên cạnh thở một hơi rất dài, chuyện lần này đúng thật không còn gì để nói. Đã thế đêm nay không về kí túc, quản lí đi

kiểm tra phát hiện, sáng mai về trường thì hay ho phải biết, điểm rèn luyện học kì này chắc chắn bị đi tong hết nửa rồi.

Lúc Lâm Minh bước chân vào đồn cũng đã gần 1 giờ sáng, công an trực ban ngủ gà ngủ gật làm thủ tục cho anh nộp tiền bảo lãnh rồi dẫn anh vào phòng tạm giam đón người. Anh thật không hiểu nổi, Dương bình thường vô cùng lí trí, tay chân cũng ít khi dùng đến vậy mà lần này lại hành động đến nỗi được công an để ý luôn.

Lâm Dương đang chôn mặt giữa hai gối thì nghe tiếng bước chân rồi tiếng mở cửa vang lên, cô ngẩng đầu thì nhìn thấy anh trai mang vẻ mặt dọa người như quỷ câu hồn đứng ngay cửa nhìn cô và ba người kia. Cô biết lần này cô làm sai rồi, cũng chọc anh trai giận, nhe răng cười với anh rồi quay qua lay ba con người không biết trời trăng kia tỉnh dậy, đáng tiếc lay thế nào cũng không được, cô và Minh đành lần lượt mang từng người ra xe.

Nhìn tên nhà nghỉ sáng chói vẫn còn mở cửa ở bên kia đường, Lâm Minh lái xe vòng một đoạn rồi dừng lại ở đó, anh nhét cả bốn người vào phòng, trả tiền thuê rồi ra về.

Sáng hôm sau, Lâm Minh giao lại công việc cho anh em trong công ty rồi đi đón bốn cô gái, sau khi để họ ăn sáng xong xuôi, anh lái xe chở họ về trường, màn hỏi cung cũng bắt đầu. Đan, Thanh, Thư nhìn vẻ mặt của người đàn ông lái xe, vừa cảm ơn vừa sợ hãi, cả ba đều cúi đầu không dám nhìn anh, ngọa trừ Dương vẫn bình tĩnh cắn móng tay. - Tại sao lại uống say, Lâm Dương?

Rồi, anh trai mà gọi cả tên lẫn họ đồng nghĩa với việc đã giận cô rồi.

- Dạ sinh nhật bạn lại thi giữa kì xong nên bọn em quyết định ăn chơi một bữa.

- Ăn chơi đến nỗi ngủ trong phòng tạm giam ở đồn công an luôn sao? - Xin lỗi anh, là do em đánh người nặng tay quá.

Lâm Minh trừng mắt:

- Em có nghĩ tới tâm trạng anh lúc nhận được điện thoại không hả? Chỉ sợ em xảy ra chuyện gì anh làm sao ăn nói với ba mẹ. - Xin lỗi mà, em biết lỗi rồi, anh đừng nói chuyện này với ba mẹ nghe - Lâm Dương vừa cười lấy lòng vừa vuốt tay anh trai mình. - Nể mặt em lần đầu phạm sai lầm, anh bỏ qua.

- Hứa với anh, không có lần sau.

- Ừ, có lần sau thì em cứ ngủ trong phòng tạm giam rồi chờ ba tới đón, ba đón xong em lại bị giam chừng một tháng thôi.

Lâm Dương le lưỡi cười cười, ba người kia ngồi ghé dưới len lén đưa mắt nhìn mặt Lâm Minh, vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng, không cười nhưng đã bớt u ám dọa người hơn lúc mới lên xe cũng trộm nghĩ, tưởng chị đại không sợ gì hóa ra vẫn sợ baba nhà mình.

Bốn cô gái vừa bước vào cổng kí túc quả nhiên đã bị bảo vệ thông báo quản lí kí túc đang tìm, Dương gạt đầu rồi chạy ngược ra náu áo anh trai.

- Anh à, giúp người phải giúp cho trót, bọn em bị quản lí kí túc làm khó rồi.

Lâm Minh hừ lạnh rồi cũng đi vào theo Dương, vừa đi vừa nói:

- Ăn chơi của em đây sao? Gan nhỉ, anh ngày xưa cũng không gan như em bây giờ.
- He he, thì ăn chơi không sợ mưa rơi mà anh.
- Ủ, còn mưa rơi nhiều quá thì dân chơi khỏi về chứ gì?

8. Giương đông kích tây.

Dương quay đầu nhìn anh trai, hôm nay cô mới biết hóa ra anh trai còn có kiểu nói chuyện châm chích không thể đối đáp này, mấy năm ở Thái đã khiến anh thay đổi rất nhiều, lạnh lùng hơn, khó gần hơn, trên mặt cũng không để lộ chút cảm xúc chút suy nghĩ nào, không biết chừng anh trai cũng đã thành con cáo rồi...

Bằng cái lí do rất cùi bắp là Lâm Dương là em gái Lâm Minh mà quản lí kí túc sau khi ca bài ca con ếch quen thuộc về nội quy kí túc cũng cho bốn người đẹp trở về phòng, còn gặt đầu đồng ý một ngày đẹp trời nào đó sẽ đi nhậu với Lâm Minh.

Chờ ba cái bóng kia khuất dạng ở khúc quanh cầu thang, Lâm Dương quay ra tiễn anh trai mình. Lâm Minh nhìn hàng hoa sữa hai bên lối đi, lại nhìn cô em đi bên cạnh cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, mới ngày nào anh còn là cậu sinh viên trong khu kí túc này, mới ngày nào em gái còn nhõng nhẽo ôm chặt cứng ông anh trai, giờ cô em gái cũng đã trưởng thành, không còn suốt ngày làm nũng với anh mà còn sâu đến độ không dò được. Anh nhìn khuôn mặt vẫn còn nét ngây thơ lại chỉ có một vẻ hiền lành của cô em gái, khuôn mặt này thật không dám nghĩ tới lúc tám tuổi đã biết cách trả đũa người khác. Anh dừng lại, Lâm Dương không biết đang nghĩ gì đắm sâu vào anh, Minh đưa hai tay nhéo má em gái mình, Dương phùng mang trợn mắt, giờ hai tay định xử lí anh thì lại nghe:

- Ôi, dễ thương chết đi được, tại sao anh lại có một đứa em gái dễ thương như vậy chứ.

Lâm Dương nhìn cái mỉm cười trên mặt, nghe giọng điệu giống như đứa trẻ của anh thì thả hai tay xuống, quên luôn việc xử lí lại ông anh đáng ghét này. Minh thỏa mãn bỏ hai tay ra, nhìn hai má Dương đỏ lên thì dùng lòng bàn tay xoa nó:

- Ui, dễ thương quá đi mất.

Gặt tay anh trai xuống, Dương nói:

- Thôi đi ông tướng, ông muốn nói gì thì nói đi, còn bày đặt khen tui dễ thương nữa.
- Này, em xưng tui với ai đó, anh đánh đòn giò, được rồi, em nói giúp anh, tính giúp bằng cách nào?

Dương nghiêng đầu nhìn hàng cây trước mặt bị gió thổi, lay rất mạnh, nhìn bóng mình với anh trai đổ dài trước mặt rồi nói:

- Hay là dùng cách giường đông kích tây đi.
- Em nói rõ ràng chút coi, anh đâu phải người ngoài hành tinh giống em, nghiên cứu cả binh pháp tôn tử, mà được không đó, binh pháp thì liên quan gì đến chuyện tình yêu mà áp dụng vào, coi chừng giường đông kích đất đẩy em gái.
- Không phải sách đó em lấy trong phòng anh để đọc sao? - Ủa vậy hả, chắc là sách lược nên anh không để ý - Minh đưa tay nhìn đồng hồ - Anh còn phải đi làm nữa.- Thì giường đông kích tây, vậy thôi - Dương có ý định chọc ghẹo anh trai.
- Vậy thôi? - Minh nhướn mày - Sinh hoạt phí tháng này...
- Hừ, anh hù em sao, không có sinh hoạt phí em gái anh vẫn sống ngon lành.
- À há - Minh giả bộ trầm ngâm - anh đang nghĩ chuyện hồi tối mà lọt vào tai ba nhà mình thì sao nhỉ, ôi đứa con gái ngoan hiền của ba...

Dương nhìn nụ cười như có như không của anh trai mình cảm thấy rất ngứa mắt, rất muốn đưa tay động vào bản mặt để cán đó của anh nhưng cô không dám, anh chẳng những cao to giỏi võ hơn mà giờ còn nắm được điểm yếu của cô trong tay. Dương nhắm mắt thở dài, anh hùng là phải biết thời biết thế:

- Anh trai tốt bụng, đừng nóng mà, em nói là được. Giường đông kích tây hiểu nôm na là gờ tay phải lên với ý đồ đánh vào mặt để đối phương thủ trên mặt nhưng thật ra anh dùng tay trái thụi vào bụng đối phương. Trong tình yêu áp dụng cách này tức là chỉ lối theo đuổi không để đối phương biết được...
- Dùng, em gái thật thông minh, anh hiểu rồi.

Dương dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh trai mình, phải không vậy, một người mù tình yêu, không chút hiểu biết, dùng một phát thịch con gái nhà người ta, dùng phát nữa xác định rõ ràng tình cảm, giờ hay hơn là biết cách theo đuổi cô vừa vẽ ra...

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ đầy coi thường của cô em, Minh không nói gì, chỉ cúi đầu đưa tay ra, Dương nhanh chóng phản xạ gờ tay lên ôm má, Minh chỉ cười rồi xoa đầu cô:

- Tại sao lại coi thường anh chứ, em xem đi, từ nhỏ đến lớn anh có gì không làm được không, chỉ là anh không chịu cố gắng thôi.

Dương nhìn anh gạt nhẹ đầu rồi nhe răng ra cười, hai tay không tự chủ cũng bỏ xuống, bất ngờ bàn tay còn lại của anh đưa lên nhéo má Dương, cô la lên oái oái, dùng chân đá ống quần anh trai mình. Lâm Minh nhìn khuôn mặt méo xẹo của cô em, mỉm cười rồi quay lưng.

- Hu hu, anh bắt nạt em, hu hu.

Đối mặt với tiếng khóc giả dối của Dương chỉ có bóng lưng cao gầy đang đi về phía cổng, một tay anh cho vào túi quần, một tay gờ lên ý chào cô.

- Ha ha, bắt nạt em thật sự rất vui, cái này gọi là giường đông kích tây đó.

Dương nghe câu nói của anh, cô bĩu môi rồi cũng nhe răng ra cười. Anh trai cô đang cười đó nhưng bóng lưng vẫn cô độc như vậy, Dương đứng chôn chân nhìn bóng dáng anh khuất sau cánh cổng, lồng ngực trào lên một trận xúc động không tên, anh trai sẽ không còn cô độc nữa sao? Hi vọng thế rồi Dương quay lưng trở về.

Sáng thứ hai đầu tuần, Thanh vừa lò dò vào cổng đã bị bảo vệ gọi giật, đưa cho cô bó hoa tường vi nhiều màu vô cùng xinh đẹp. Bảo vệ nhìn cô chăm chú, rồi bất chợt la lên:

- Đúng rồi, con là con dâu thầy Khoa - Thầy Khoa ở đây là thầy chủ nhiệm khoa công nghệ thông tin.
- Không phải đâu chú, là hiểu lầm, hiểu lầm mà – Thanh cười ngượng ngùng giải thích.

Cái gọi là càng bôi càng đen, càng giải thích là càng khẳng định chính là cái này. Bảo vệ nhìn Thanh cười ha ha: “Hiểu lầm, hiểu lầm.”

Thanh ngượng ngùng quay đi.

Người đẹp cầm hoa đẹp, trên đường đi vô cùng nổi bật, cũng thu hút rất nhiều ong bướm. Và cảnh tượng đó xảy ra đúng một tuần, Thanh nhiều lần thắc mắc ai tặng hoa cho cô nhưng bản tính vô tư nên cũng nhanh chóng ném qua một bên, ôm hoa, ngửi hoa, đó là một loại hưởng thụ. Mỗi ngày lại một loại hoa, qua đến ngày thứ 4, cô đã bắt đầu trông chờ, dự đoán sáng mai được nhận hoa gì...

Đúng như kế hoạch của Lâm Dương, buổi chiều Minh đến đón Thanh đi dạo. Nói là đi dạo nhưng đi ăn tối, Thanh muốn đi đâu anh đều đưa đi.

Thanh cười rất vui vẻ, hai gò má ửng hồng, Dương nhìn nụ cười của cô đến thất thần, rồi rất nhanh quay đầu đi, anh không dám nhìn lâu, cô thật biết cách trêu đùa tính nhẩn nại của anh. Nhìn lâu hơn, anh không chắc mình có thể bình tĩnh mà không cúi đầu hôn cô...

Anh quay đầu buồn bực tự hỏi, em gái là muốn kích Hạ Thanh hay kích chính anh đây?

Minh và Thanh đi dạo trên đường, cái lạnh không ngăn nổi những bước chân của họ, Minh cố ý đi bên trái Thanh để cô đi phía trong đường.

Thanh dừng lại trước một quán kem, cô đi vào nhưng chỉ mua một cây kem đậu xanh mang ra, rất tự nhiên ăn một miếng rồi để Minh cắn một miếng. Thanh thần nhiên bình thường nhưng Minh thấy vô cùng ngọt, đây là những miếng kem ngon nhất từ trước đến giờ anh từng ăn.

Trời không báo trước bất chợt đổ mưa, rất may họ đã đến gần nơi Minh để xe.

Tắc đường.

Có một vụ tai nạn xe máy trước mặt, người chết ngay tại chỗ nên công an phong tỏa con đường để giải quyết.

Minh bật điều hòa trong xe rồi đưa cho Thanh gói khoai tây chiên. Cô cầm gói khoai tây chiên đưa từng miếng từng miếng vào miệng, vừa nhìn làn mưa trắng xóa trước mặt, đài FM trong xe đang thông báo tọa độ cơn bão số 2, hóa ra trận mưa này là do ảnh hưởng bão.

Minh rướn người qua phải, nghiêng đầu, cúi chậm về phía Thanh, nhìn thẳng vào mắt cô. Miếng khoai tây Thanh vừa bỏ vào miệng phút chốc nghẹn ứ, ở trong lòng gào thét, anh làm gì vậy, nhưng không dám mở miệng, nhìn khuôn mặt Minh càng ngày càng gần, cô không dám thở mạnh, mặt dần dần đỏ lên, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm mặt anh.

“Tách”. Minh giúp cô giải lại thắt lưng an toàn. Anh xoa đầu cô dịu dàng: “Đừng lo lắng, chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này mà.”, vừa nói vừa cười.

Thanh nhìn nụ cười giống như đang vui sướng của anh mà buồn bực, cô chớp chớp mắt bỏ vào miệng rất nhiều khoai tây rồi ra sức nhai, che giấu sự bối rối và tiếng tim đập rất nhanh trong không gian chật hẹp đầy mờ ám. Thanh bỗng dưng thấy ghét giọng nói quen thuộc của anh chàng trong radio, giọng nói giống như châm chọc sự thẹn thùng của cô...

Bảo vệ mới, không cho Minh chạy xe vào cổng kí túc, vì vậy anh đành dùng ô tiễn Thanh trở vào. Cơn mưa sau hơn 1 giờ chưa dứt nhưng đã nhẹ hạt hơn. Thanh ngẩng đầu nhìn chiếc ô màu đen, nghe tiếng mưa tí tách nhỏ giọt, bất chợt nhìn thấy một mảng vai áo Minh ướt đẫm, chiếc ô nghiêng hẳn về phía Thanh. Cô cảm thấy mình không có chút tiền đồ, cô lại cảm động, không phải, là rất cảm động.

- Lúc em học lớp 8, ba ở nước ngoài, mẹ bận việc không đón nên em tự về, hôm đó trời cũng mưa như thế này, em không có áo mưa không có ô nên đành ngồi chờ. Cả lớp đều về hết, nhìn bọn họ được ba mẹ đến đón em tủi thân đến khóc rồi đội mưa đi về, ốm mất 3 ngày.

Chỉ là lúc đó còn quá nhỏ, Thanh chưa từng nghĩ đến một ngày nào đó có một người đàn ông nguyện ý che mưa, che gió cho cô...

- Sau này trời mưa, bất cứ lúc nào em đều có thể gọi anh đến đón. Anh nguyện ý cầm ô che mưa giúp em... – Giọng Minh rất khẽ, rất nhẹ nhàng, anh chỉ nói ối cô nghe, trong tiếng mưa lại phảng phất như từ xa vọng đến, hư ảo mà chân thực vô cùng.

Thanh lẳng lặng lên lầu, cô không dám nói gì cũng không dám quay đầu nhìn anh, cô sợ nếu cô lên tiếng hay nhìn anh một chút sẽ cảm động đến rơi nước mắt, sẽ vĩnh viễn khắc sâu hình bóng anh.

Đêm đó, Thanh mất ngủ, trong đầu cứ nghe lại giọng nói của anh, anh nguyện ý che mưa cho cô... Cứ như vậy đến 3 giờ sáng mới chợp mắt thì lại nằm mơ.

Trong giấc mơ cô mặc chiếc váy màu xanh nhạt, Minh mặc chiếc áo màu đen đang che ô cho cô đi dưới mưa, trầm ổn và cẩn thận, cô không bị ướt, không bị bắn, anh còn nắm chặt tay cô lúc đi qua đường. Bỗng dưng cô nhìn thấy trước mặt một thiếu niên áo trắng cầm ô vẫy tay cười tươi với cô, cô giây phút muốn thoát khỏi tay Minh để chạy lại chỗ thiếu niên áo trắng. Nhưng càng giây Minh lại càng giữ chặt cô không buông,

cô quay đầu nhìn anh, khuôn mặt anh tối sầm, đôi mắt âm u đến đáng sợ, anh bóp chặt tay cô, lạnh lùng nhìn cô nói: “Em đã đi dưới ô anh, vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện chạy sang ô người khác.”. Đôi mắt anh nhìn cô lạnh lùng, u oán, cô đơn, có cả sợ hãi. Thanh hoảng sợ và đau đến nỗi khóc nức lên nhưng anh vẫn không buông...

Cô giật mình tỉnh giấc, bàn tay bị đè dưới lưng đến tê rần, cô đưa tay lau mồ hôi trên khuôn mặt, lại có cảm giác ướt hơn bình thường, khóe mắt vẫn còn đọng lại nước. Người đàn ông này sâu quá, cô không nắm bắt được, có lúc anh cô độc, lúc độc đoán, lúc lại vô cùng dịu dàng...

5. Chương 9, 10

9. “Trạng chết chúa cũng băng hà...”

Hôm sau, hôm sau nữa, rồi kéo dài đến cả tuần, Lâm Minh chiều nào cũng xuống kí túc đón Thanh đi chơi với lí do cũ rích: “Anh mới về nước, thành phố lại thay đổi nhiều quá...”, cái lí do này lúc Lâm Dương kể lại cho hai chị em trong phòng nghe, họ đồng thời bĩu môi, đúng là chỉ có Hạ Thanh mới tin được...

Hôm cuối cùng tiễn Thanh về kí túc, Minh lôi từ sau xe một túi đồ ăn vặt rất to rồi đưa cho Thanh:

- Cảm ơn em thời gian qua, mai anh đi công tác, ở nhà giữ gìn sức khỏe đấy, phải ngoan nữa, biết chưa? - Dạ em biết rồi. - Ừ, em vào đi.

Thanh xuống xe, cảm ơn Minh, Thanh đứng ở cổng kí túc đưa tay tạm biệt anh, cười rạng rỡ.

Minh đi công tác một tuần, điện thoại Thanh mở, mỗi ngày đều nhận được điện thoại của anh. Cô ngoan ngoãn chăm chỉ đi học đều, lúc rảnh lại đến phòng tự học, tự học rồi lại ăn cơm, ăn cơm xong về kí túc chơi game rồi ngủ. Cuộc sống gần đơn giản như thế trôi qua trong bảy ngày, đến trưa ngày thứ tám, cô nhận được cuộc gọi từ số máy lạ.

- A lô.

- Hạ Thanh, là anh, anh là Vương.

Hạ Thanh ngỡ người một lúc lâu mới nhớ ra anh Vương trong điện thoại là anh CSGT.

- Dạ, em nhớ rồi, có chuyện gì không anh? Dạo này em đâu có vi phạm an toàn giao thông.

- À không, không phải chuyện đó. Anh có chuyện...”- Chú cảnh sát giao thông phong độ bỗng dưng rụt rè.
- Bữa cơm, đúng rồi, em còn nợ anh bữa cơm, khi nào anh rảnh vậy? Đầu dây bên kia, Vương trợn mắt ngạc nhiên, sau đó lại cười rất tươi. - Vậy chiều nay được không?

- Dạ được ạ, anh muốn ăn cái gì?

- Anh dễ nuôi.

- Là anh nói nha, ăn thịt nướng đi, em mang theo bạn nên anh cũng mang theo bạn đi. Đến quán nướng trên đường X nghen anh.

Wương cười đến nỗi không thể cười hơn được nữa.

- Ủ, vậy 6 giờ anh em mình gặp ở đó.

- Dạ, vậy đi, em cúp máy.

Thanh chạy về kí túc xá, chỉ có mình Đan là đi học, hai nhân vật khổng bố chiều nay không có tiết.

- Chiều nay hai người đi ăn không?

- Ăn gì?- Ăn thịt nướng trên đường X.

- Đi đi, cái gì chứ ăn với trai đẹp là không từ chối bao giờ nhưng ai mời?

- Tất nhiên là đại gia này mời. - Thanh ngửa mặt lên trời...

- Có chuyện gì, khai ra mau, tự dưng được ăn chùa sẽ thấy bất an, Phật dạy không ai cho không cái gì.

Thanh thuận tay cầm cuốn sách trên bàn đập vào đầu Thư:

- Phật dạy cái đầu cậu á, mình đi ăn trả nợ, nhưng thấy mình đi ăn mà bạn bè ở nhà gặm cơm cũng tội nên có lòng tốt mang mọi người đi cùng cho vui.

Lần này đến lượt Thanh bị hai người đẹp kia gõ vào đầu:

- Lòng tốt cái đầu cậu á, cậu say ai công hả? Cậu đau chân ai mua cơm, ai chở cậu đi dạo hả?

Thanh ngoan ngoãn cúi đầu trước uy quyền, ai biểu cô nợ người ta chứ:

- Ủ, vậy chiều nay 5 giờ chúng ta đi, đi xe buýt đến đó cũng là 6 giờ. Mình hẹn người ta 6 giờ.

6 giờ, quán nướng trên đường X.

Bốn con người trên một cái bàn trở mắt nhìn nhau, Thanh và Đan ngồi đầu bàn chăm chú gọi món, ngửa đầu lên bỗng giật thót. Thanh đưa tay sờ ngực mình, đau tim quá, cô nhìn bốn con người đang nhìn nhau hăng hái, hăng giọng, gõ bàn, tất nhiên chẳng ai thèm để ý đến cô, ai biểu trời xui đất khiến thế nào người mà Vương mang đến lại là kẻ mà Dương đã không nhìn mặt hơn hai tháng - Hòa.

Thanh che miệng cúi đầu cười trộm, có duyên nha, trái đất vốn hình tròn mà, tròn quay luôn, con người và những mối quan hệ không thể nào lường trước được, cái con người làm gì cũng tính toán thiệt hơn, tính toán kĩ càng là Dương giờ phút này cũng không thể nói gì hơn, cảm phần nhìn Hòa, nhìn Vương rồi nhìn Thanh. Dương nhìn nụ cười giấu giấu diếm diếm của Thanh, lửa giận trong lòng lại bùng lên.

Thanh đang cúi đầu cười bỗng dừng thấy da đầu căng lên, có bốn luồng ánh sáng mãnh liệt bắn bùng bùng về phía cô, ngược mặt lên vừa vịn chạm ngay vào hai đôi mắt tóe lửa của Dương và Thư, hai đôi mắt nhìn cô cùng một ý: “Cậu dám đùa mình, giỏi lắm, chờ đó.”

Thanh nhìn họ với đôi mắt vô tội, cầu xin, cố sức lắc đầu: “Mình không biết, mình vô tội, mình thật sự không biết gì mà.”

Hòa nhìn bốn cô gái trước mặt, rất bối rối, anh không dám đắc tội với Dương nhưng Thanh lại là chị dâu tương lai, anh có nghĩa vụ phải bảo vệ giống như bảo vệ đại ca. Đưa ánh mắt về phía Vương cầu cứu, cuối cùng Vương cũng lên tiếng: “Đây là Hòa bạn anh, anh quen cậu ấy trong một vụ tai nạn giao thông mà cậu ấy là luật sư bên nguyên cáo còn anh coi như một nửa nhân chứng...”

Dương thu lại ánh mắt nhìn Thanh, cô bạn ngọc này không thể nghĩ ra sự sắp xếp này, vả lại nếu cô làm gì Thanh, anh trai cô sẽ lột da cô mất.

Thư nghe tiếng Vương, cô quay phắt lại, trợn mắt nhìn anh, bao nhiêu tức tối, căm ghét dồn hết vào đôi mắt. Vương chột dạ.

Đan lau từng chiếc đĩa sắp ra cho từng người, bộ dạng lạnh nhạt tới nỗi người ta có cảm giác cô đang ngồi một mình, và khói súng trên bàn cũng không lăm lăm chút nào tới về mặt của cô.

Thịt nướng nhanh chóng được dọn lên.

Hai bếp than rực lửa và vỉ nướng. Thịt heo, thịt dê được tẩm gia vị kĩ càng xếp vào hai đĩa lớn. Cải ngọt, xà lách ráo nước nguyên lá. Nấm rơm, mộc nhĩ, ớt thái và một đĩa nhỏ ớt xanh loại lớn hơn ngón tay cái.

Nướng thịt, ăn.

Dương vừa ăn vừa quan sát cách ăn của hai nhân vật nam đối diện, tốt lắm không ăn được ớt.

- Đừng chăm chú ăn như vậy, chúng ta chơi một trò chơi đi. - Chơi như thế nào, cậu nói mình nghe chút đi. - là Thanh nói.

- Mọi người thấy đĩa ớt xanh này không? Mỗi người chúng ta đặt 30 nghìn, ai ăn hết nửa trái, chỉ cần nửa trái thôi, ăn như thế nào cũng được chỉ không được vừa nuốt đã uống nước, tất cả số tiền có trên bàn thuộc về người đó - Dương đảo mắt dò xét, cũng là nhắc nhở Thanh không tham gia.

Thanh le lưỡi, cô không ăn được cay:

- Mình không tham gia, nhưng sẽ đặt tiền.

- Mình cũng vậy. Hay cậu ăn đi, mình thêm 20 nghìn nữa đấy. - Được rồi, em ăn đi, bọn anh cũng thêm 20 nghìn.

- Được thôi là mọi người nói, đặt tiền ra đi, em ăn cho xem.

Dương ăn được cay nhưng ăn ớt sống thì chưa thử bao giờ. Miếng đầu tiên ở ngay đuôi trái ớt nên không cay lắm, miếng thứ hai cô cắn nhanh nuốt nhanh, rất cay, tay cô nắm chặt lấy khăn trải bàn, nhe răng cười rất tươi, không chế vị cay đang trào lên mắt:

- Đưa tiền đây cho em nào. Cảm ơn đã ủng hộ, ăn miễn phí còn được 200 nghìn, lần này đi ăn lời quá.

Mọi người nhìn Dương ăn mà nuốt nước miếng, sợ hãi. Hai chàng trai nhìn bộ dáng bình thản của Dương cảm thấy rất ngạc nhiên:

- Ớt không cay sao?

- Dạ có, nhưng không cay lắm, em từ trước đến giờ cũng không ăn cay được nhưng hôm nay ăn được là anh biết rồi. Hai người cũng ăn thử đi. - Dương vừa nói vừa cầm hai trái ớt đưa cho hai người.

Vương và Hòa quay qua nhìn ba cô gái còn lại, Thanh và Thư cũng mơ hồ gật đầu đồng ý lời Dương. Vậy là hai chàng trai không ăn ớt cầm hai trái ớt trong tay Dương và cho vào miệng, cắn, nhai, cố gắng nuốt bởi vì không dám phun, quá cay. Mặt mũi hai chàng trai đỏ phừng, vị cay tràn lên khóe mắt, họ ra sức uống nước, cảm phần nhìn nụ cười vui sướng khi thấy người gặp nạn của Dương. Dương rất không nề mặt ôm bụng cười to, cười rất sảng khoái rồi tiếp tục ăn thịt.

Thanh và Thư nhìn tình hình trước mặt, không hện mà cũng mở miệng: “Trạng chết chúa cũng bằng hà”, đầu lắc lắc vẻ mặt đều ngập ý nhìn Dương, đôi mắt chỉ nói một điều: “Nham hiểm, quá nham hiểm.”

Thanh rùng mình nghĩ nếu Dương không phải là bạn cô, cô ấy mà đối phó với cô chuyện hôm nay, cô chết chắc. Thư cũng nhìn Vương cười rất vui vẻ, nỗi nhục của cô hôm nay đã được bạn thân giải quyết rất gọn gàng. Đáng đời anh.

Hai chàng trai hồi phục, vừa ăn vừa đưa ánh mắt ai oán nhìn Dương, Hòa thì không nói làm gì, anh đắc tội với cô, Dương dễ gì bỏ qua. Nhưng Vương thì khác, những lần trước gặp Dương là cô đi cùng Thanh, cũng vượt đèn đỏ theo Thanh, lúc đó cô gái này cười rất hiền hòa, thái độ thành khẩn, phút chốc miếng thịt vừa ăn có cảm giác nghẹn nghẹn, con gái bây giờ thật nguy hiểm, quả thật không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài...

Dương nhìn Vương đánh giá, phút chốc nghĩ ra, anh ta thích không phải Thanh...

- Đừng nhìn em ai oán như vậy, đắc tội với em đắc tội với bạn em, hai người chỉ mất mỗi người 50 nghìn và chịu chút cay thôi mà.

Thanh ở đầu bàn gập đầu mãnh liệt: “Mới mấy ngày trước cô ấy biến một người đàn ông chân chính thành một cô gái...”

Vương há mồm thật to, kinh khủng, quá kinh khủng.

Bốn cô gái nhìn vẻ mặt sợ hãi của hai chàng trai biết ngay họ nghĩ đến chuyện khác, nhưng mặc kệ đi, để họ biết con gái không dễ bắt nạt, cũng không phải chỉ con gái mới nhẹ dạ cả tin...

7 giờ tối, rất đúng giờ, Minh lại gọi cho Thanh. Cô cầm điện thoại ra ngoài nghe.

Thư đứng dậy đi vệ sinh.

Vương cũng đứng dậy đi vệ sinh, nới gót Thư.

10. Quá mãnh liệt.

Đan vẫn bình thản mặc kệ ánh mắt đang nhìn chằm chằm lẫn nhau của hai nhân vật trong bàn, nhưng dù có lãnh đạm đến đâu ánh mắt chứa đầy tình cảm của Hòa vẫn làm cô thấy nhức nhối vì vậy quyết định đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh.

Thư vừa mở cửa bước ra đã nhìn thấy một chàng trai cao lớn đứng dựa vào bức tường đối diện cửa. Chàng trai sơ mi trắng thùng sạch sẽ gọn gàng, vàng trán cao, mắt mũi miệng không gọi là đẹp nhưng đặt trên khuôn mặt anh mang lại cho người đối diện cảm giác thoải mái, nụ cười của anh làm người ta không chút đề phòng mà yêu quý anh.

Quan trọng là anh đang nhìn Thư cười. Quan trọng hơn chàng trai ấy là Vương.

Thư quay phắt người bỏ đi, bất ngờ bị anh kéo tay:

- Nói chuyện với anh một chút. - Có chuyện gì, anh nói nhanh đi – Thư rất không kiên nhẫn.

Vương bỗng dưng rụt rè, lúng túng buông bàn tay đang kéo tay Thư, rồi gãi gãi đầu, mặt anh đỏ lên. Văn hào vĩ đại Victor Hugo nói thật đúng: “Biểu hiện đầu tiên của tình yêu chân thật ở người con trai là sự rụt rè...”

Thư nhìn chàng trai trước mặt mình, cảm thấy không còn ghét anh nữa, ngược lại còn thấy anh dễ nhìn hơn bất cứ lúc nào. Anh nhìn cô cười rất ấm áp, giống như rằng nụ cười này chỉ để dành cho cô, tìm cô đập nhanh hơn. Thư vỗ mạnh vào má mình, ngu ngốc, không phải đã thích một người chỉ mới gặp hai lần đấy chứ, ngu ngốc, dừng lại. Thư dùng tay chặn tim lại, đừng đập nhanh như vậy chứ, cô phớt chốc sợ hãi ngồi sụp xuống, chàng trai trước mặt cô cũng ngồi xuống theo cô. Anh nhìn cô chăm chú, như cả thế giới chỉ tồn tại mình cô, cái nhìn si mê nóng bỏng làm mặt Thư nhanh chóng đỏ lên, cô bất lực cúi đầu nhìn đôi giày dưới chân, đôi giày màu xám tro lạnh lạnh, muốn đứng lên để thoát khỏi tình trạng này nhưng đôi chân không nghe lời. Thư có cảm giác muốn khóc thì nghe giọng Vương vang lên trên đỉnh đầu:

- Anh thích em.

Thư ngẩng đầu nhìn anh rồi òa khóc, nước mắt cứ tự nhiên rơi xuống mà không một tiếng động.

Vương ngăn ngó nhìn nước mắt cô rơi, anh làm cô hoảng sợ rồi sao. Anh đưa tay kéo cô vào lòng, vuốt vuốt lưng cô:

- Anh xin lỗi, xin lỗi vì làm em hoảng sợ, đừng khóc nữa, xin em đừng khóc nữa, anh sẽ thấy đau lòng, đừng khóc nữa Thư à, đi thôi, chúng ta rời khỏi đây.

Vương càng nói nước mắt Thư càng rơi, đây là lần đầu tiên có người nói thích đứa con gái hung hăng đánh đá như cô, cũng là người thứ hai nói đau lòng vì nước mắt của cô. Thư càng muốn nín thì nước mắt ngược lại càng rơi nhiều. Vương vẫn kiên nhẫn ngồi đó chờ cô khóc xong.

Có hai cô gái ra khỏi nhà vệ sinh đúng lúc nghe Vương nói câu quan trọng, họ nhanh chóng rời đi, vừa đi vừa cảm thán, đàn ông đẹp trai bây giờ cũng khá nhiều, mặt dày theo đuổi người ta cũng nhiều. Nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai, da mặt dày lại tỏ tình với người ta ngay trước phòng nhà vệ sinh. Thế giới này đúng là không chuyện gì là không thể xảy ra.

Cả màn này vô tình được Đan nhìn thấy, nghe được không bỏ sót một chi tiết nào, vào không được, ra cũng không xong, cô nhớn nhoe lấy điện thoại từ túi ra chơi game, mọi chuyện vốn không liên quan đến cô, thật không ngờ đi ăn một bữa lại gặp được nhiều chuyện đặc sắc như vậy, xem ra trong thời gian tới đám chị em trong phòng chỉ còn mỗi cô độc thân...

Bất chợt Thư đứng vụt dậy lao nhanh ra khỏi quán ăn.

Vương vội vàng theo sau, anh chạy ra bàn lấy áo khoác, xin lỗi rồi nhanh chân đuổi theo Thư để lại sau lưng đôi mắt khó hiểu của Hòa và nụ cười giảo hoạt của Dương.

Dương nói thầm, chỉ đủ mình cô nghe: “Nhanh thật đấy.”

Thanh ở ngoài cửa ghen ngào cảm động vì nghe Minh dặn: “Trời lạnh dần rồi đấy, em nhớ mặc thêm áo khoác và uống nhiều nước.” lại thấy bóng Thư che mặt vụt nhanh qua, rồi lại thấy anh Vương cầm áo khoác chạy theo gọi tên Thư, cô ngây người nhìn theo, hạ điện thoại nhanh chóng bước vào trong, quên luôn việc tắt điện thoại.

Minh nhìn tấm rèm cửa lớn màu trắng lay động theo gió mà thở dài, cô bé này không biết có chuyện gì rồi, không cúp điện thoại cũng không nói gì. Anh thở dài rồi cúp điện thoại.

Anh thấy nhớ Thanh, rất nhớ, dù rất bận, dù cố gắng dồn công việc để giải quyết, dù rất mệt nhưng ngày nào anh cũng gọi cho cô để thỏa nỗi nhớ.

Anh sẽ về sớm...

Thanh quay vào bàn hỏi hai vị còn lại, họ đều lắc đầu thở dài, nhìn Đan đi từ phía nhà vệ sinh ra, Dương và Thanh đều tò mò nhìn cô hỏi nhưng Đan chỉ nhún vai lắc đầu, ra hiệu mình không biết gì hết. Biết không thể moi được gì từ miệng con người giả dối này, Dương nháy mắt Thanh ra hiệu tiếp tục ăn.

Sau này chính miệng Thư kể lại chuyện lúc đó hai mỹ nữ đều há mồm cảm thán, quá mãnh liệt, thật sự là quá mãnh liệt mà.

Nói chuyện của Thư mãnh liệt, thật ra chuyện của Dương và Hòa cũng không kém phần đặc sắc, cũng chỉ là kẻ nửa cân người tám lạng mà thôi.

Hòa là anh em của Minh, anh em thân thiết nhất trong bang xã hội đen do Minh lãnh đạo. Lúc được thu nhận, Hòa chỉ là cậu thanh niên bằng tuổi Dương bây giờ, học luật năm cuối, bố vừa qua đời, mẹ không có, sống vất vưởng với khoản nợ của bố, Minh nhìn Hòa lại nhớ lúc mình vừa qua Thái, anh trả nợ giúp Hòa, cứu Hòa khỏi tay bọn xã hội đen bên ấy, từ đấy Hòa thành anh em của anh, một anh em sẵn sàng chịu chết thay anh. Giờ trưởng thành rồi, 25 tuổi, với đôi mắt nâu đào hoa trên khuôn mặt cương nghị, anh dễ dàng chiếm được cảm tình của tất cả cô gái, chỉ cần anh cầm cửa chắc chắn sẽ đổ, nợ đào hoa cũng vương lại khắp nơi cho đến khi gặp Dương.

Lần gặp ở bên Thái, cô một mình qua thăm anh Minh lại gặp Hòa đang lau dọn nhà cửa, lúc đó Hòa không biết Dương là ai vậy mà không chút đề phòng nói ra đây là nhà Minh, sau khi Minh trở về có hỏi qua, Hòa đã ôm ngực tự nhủ Dương rất đáng sợ. Vậy mà qua những lần làm trung gian kết nối cho cô và anh trai, tên của cô, giọng nói của cô đã vô thức hằn sâu nơi bộ nhớ, cắm sâu vào trái tim, hình ảnh cô mặc áo sơ mi đen, nhìn anh mỉm cười, đôi mắt trong veo giống như đang thôi miên người khác đã chằm chằm đóng quân toàn bộ trái tim mà không cách gì gỡ xuống được. Anh thích cô, thích cô gái độc lập, cá tính quyết đoán, thích cô gái thông minh sắc sảo... bởi vì thích cô gái như Dương mà một kẻ kinh nghiệm tình trường phong phú như anh phải cúi đầu trước cô, 25 tuổi lại trở thành cậu bé 13 tuổi lần đầu biết rung động. Mà đúng hơn, anh cũng không biết mình thích cô khi nào, là lần gặp bên Thái, là qua những lần tiếp xúc với cô hay là đã lâu hơn thế nữa...

Chỉ là Dương vốn không tin tưởng lắm vào cái gọi là tình yêu, cô là con người lí trí kinh khủng, thứ cô quan tâm theo đuổi vĩnh viễn không có cái gọi là tình cảm viển vông, mà là thứ vật chất tầm thường không bao giờ thay lòng đổi dạ. Thanh gọi Dương là máu lạnh. Nhưng chính cô biết, nếu đã dùng cảm yêu ai đó, cô sẽ không bao giờ từ bỏ. Thanh cũng từng nói với Dương: “Ai đó được cậu yêu hẳn là người rất xuất sắc, rất may mắn.”

Một buổi chiều thành phố ngập gió, khí trời không trong, Hòa đã hẹn Dương đi ăn, lúc nhìn thấy cô tái nhợt gầy gò đi từ kí túc ra, anh đã ôm lấy cô thật nhẹ, cảm tựa nhẹ lên vai cô rồi nói:

- Anh muốn được theo đuổi em. Anh biết em là cô gái lí trí không cần ai quan tâm bảo hộ, nhưng mà em cũng chỉ là con gái, một lúc nào đó em mệt mỏi với cuộc sống này, chỉ cần nhìn qua bên cạnh, một cái liếc mắt cũng được, anh lúc nào cũng đứng cạnh em. Có thể em là cô gái mạnh mẽ trong mắt người khác, nhưng trong mắt anh, đôi mắt của em cũng có thể khóc... Anh biết em khó có thể chấp nhận ngay, vậy để anh theo đuổi em được không, từng chút, từng chút một, từ từ để em cẩn thận tiếp nhận tình cảm của anh, được không?” – giọng anh đều đều không mang chút cảm xúc nhưng nhẹ nhàng, chân thành và đầy tình cảm.

Hòa đẩy Dương ra, nhìn thật sâu vào mắt Dương. Cô lại dùng kiểu nhìn như lần đầu gặp để bức anh, Hòa tự nhủ mình phải can đảm, đừng bỏ cuộc, cô gái trước mặt luôn dùng kiểu nhìn này để từ chối người khác, đôi mắt mang theo ánh nhìn nguy hiểm bức người. Thật lâu sau, Dương thu lại ánh mắt, mỉm cười nhìn anh: “Chẳng phải anh mời em ăn cơm sao? Đi thôi.” – ánh mắt nhìn về chiếc xe bên cạnh.

Hòa thức thời chờ cô đi ăn cơm.

Người đàn ông thông minh luôn biết lúc nào nên nói, lúc nào nên im lặng hoặc dùng hành động, phải can đảm đối mặt và dịu dàng với cô gái mình yêu, nhất là khi cô gái ấy lại là người thông minh.

Thật ra Hòa không biết, anh đã thành công bước qua được khảo nghiệm đầu tiên của Dương, là người đàn ông đầu tiên thẳng thắn và can đảm đứng trước mặt tỏ tình lại dũng cảm nhìn thẳng vào mắt cô.

Ăn cơm trở về kí túc là 8 giờ tối, Hòa đi bộ tiễn cô về khu kí túc.

Đứng dưới lầu kí túc, anh nắm lấy hai bàn tay gầy gầy của Dương, nắm thật chặt cho đến khi chúng ấm hơn: “Suy nghĩ một chút về những gì anh nói lúc chiều, được không?”

Và cái suy nghĩ đó kéo dài đến hai tháng liền. Dương mến Hòa, đúng vậy, là thứ tình cảm lơ lửng giữa tình anh em và tình yêu, anh quan tâm cô, sâu sắc thấu hiểu cô, tôn trọng lí trí của cô. Con người lí trí kia khi vướng vào chuyện tình cảm cũng trở nên ngu ngốc đi một chút, chuyện người thì rõ chuyện mình thì ngu chính là chỉ Lâm Dương lúc này.

Đan đã cười nhạo Dương khi cô kể ra câu tỏ tình của Hòa, kiểu cười nhạo rất nhẹ nhưng rất thật:

- Haiz, cậu thật là hạnh phúc mà câu tỏ tình của anh ta cũng có thể nhét vào cuốn tiểu thuyết nào đó của tớ được.
- Này, cậu đang ý lại mình có người yêu sớm nhất phòng, lại ý mình là tiểu thuyết gia mà lên mặt hả?
- Ha ha, đúng vậy đấy, có ai làm được gì đâu.

Dương cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn con người giả dối đó, Đan nói cậu ta có người yêu nhưng ngoài tấm hình một anh đẹp trai có gương mặt thư sinh trắng trẻo trong màn hình điện thoại, tấm hình được khoe từ năm nhất đến bây giờ thì trong phòng cũng chẳng có ai chính thức được diện kiến cái gọi là người yêu đó của Đan...

Mà đến tận cùng thì cái cô bạn có mái tóc xoăn, khuôn mặt sắc nét lạnh lùng và lúc nào cũng mang một thái độ lãnh đạm đó mới là con người khó đo nhất phòng. Nếu Dương là con người sâu đến khó dò thì Đan chính là cô bạn xa đến không nhìn thấy, Thư lại là người rất gần nhưng không chạm được, Thanh lại là người đơn thuần vui vẻ, cũng không hiểu sao bốn con người ở bốn thái cực này lại có thể sống chung một cách vô cùng hòa hợp và thân thiết với nhau.

6. Chương 11, 12

11. Bị bán...

Trưa hôm sau, Lâm Minh về nhưng mãi đến buổi tối một tuần sau anh mới được gặp Hạ Thanh.

Trường đại học H cứ đến ngày 20 tháng 12 hằng năm đều tổ chức ngày truyền thống, đây là ngày thành lập trường. Bình thường vào ngày này của những năm trước con sâu lười Hạ Thanh sẽ ở nhà ôm mền ngủ ngon

mặc kệ người khác đi xem, đi góp vui, năm nay không phải là ngoại lệ cho đến ba ngày trước ngày truyền thống.

Chả là Hạ Thanh hát rất hay, cô thường dùng điện thoại thu âm những bài của chính mình hát, thỉnh thoảng buồn buồn mở ra nghe để xả stress, đây vốn là thói quen của cô, chuyện này cả phòng kí túc đều biết, đều thừa nhận và tấm tắc khen ngợi giọng hát trời phú của Hạ Thanh. Cô không biết, cái thói quen gần 10 năm ấy của mình có ngày bị người khác lợi dụng đem bán. Cô được chủ nhiệm khoa đích thân mời lên văn phòng, chuyện này thật kì lạ, đến cả lớp trưởng – người thân tín nhất của chủ nhiệm vẫn chưa một lần được bước nửa chân vào đó. Hết giờ, Hạ Thanh mang tâm trạng nghi hoặc và lẩn cấn tìm đường đến phòng chủ nhiệm khoa, chỉ lo cúi đầu bước đi, mải tập trung vào vấn đề, cô không hề phát giác bạn cùng bàn kèm bạn cùng phòng và bạn thân nhìn cô rất giáo hoạt.

Hạ Thanh dừng chân trên hành lang dẫn vào phòng chủ nhiệm, cách cửa phòng khoảng 4m, cô nghe từ trong phòng phát ra tiếng hát, một bài hát quen thuộc của Mỹ Tâm – Giọt sương, thật ngạc nhiên, nhưng giọng hát trong phòng không phải của cô ca sĩ nổi tiếng ấy, là một giọng hát cao nhưng trong trẻo, cái kiểu hát không dồn hết cảm xúc, mang theo chút lười nhác và thái độ khó nắm bắt rất quen thuộc với cô, chắc không phải đâu, chủ nhiệm khoa làm sao có được chứ, nhưng mà rõ ràng giọng hát ấy là của cô, không nhầm được. Giọng hát của một người bắt đầu học hát lúc 3 tuổi, và bắt đầu luyện thanh lúc 4 tuổi, làm sao nhầm được.

Hạ Thanh sờ sờ gáy và đưa tay gõ cửa phòng, ông giáo hói đầu lập tức xuất hiện với nụ cười không thể tươi hơn, các nếp nhăn nơi khóe mắt ép sát vào nhau.

- Em chào thầy.

- Vào đây em, ngồi xuống đây, em muốn uống nước gì?

- Dạ thôi ạ - Hạ Thanh có linh cảm đây sẽ không phải là chuyện tốt gì, nhất là giọng hát của cô vẫn cứ vang lên đều đều trong căn phòng chật chội nhưng gọn gàng này.

- Thôi sao được, em uống nước lọc đi, nước lọc tốt cho sức khỏe – Nói thế nhưng ông giáo đã đặt cốc nước lọc lớn xuống trước mặt Thanh.

- Dạ cảm ơn thầy.

Nổi tiếng là người thẳng thắn nhất trường, Thanh uống xong một ngụm nước, chủ nhiệm khoa đã trực tiếp vào đề, không để cho cô chờ lâu:

- Bài hát chúng ta đang nghe là em hát đúng không? – Là hỏi nhưng mang giọng điệu khẳng định.

Hạ Thanh siết lấy cốc nước, cúi đầu nhìn tay mình, cô có thể phủ nhận sao, không thể, thầy chủ nhiệm có bản ghi âm này đồng nghĩa với việc ông ấy đã biết điều đó.

- Dạ, là của em, nhưng...

- Được rồi, vậy em đại diện cho khoa chúng ta tham gia ngày truyền thống. Em là sinh viên trường được 4 năm rồi, thầy biết những năm trước vào ngày này em đều không tham gia cũng không đi xem, em cũng sắp tốt nghiệp rồi, để lại ở trường chút kỉ niệm cũng tốt. Trường chúng ta năm nay tổ chức thi văn nghệ giữa các khoa, mỗi khoa sẽ có 8 tiết mục tham dự, bỏ qua một tài năng về giọng hát và có sẵn ngoại hình như em là lãng phí tài nguyên nghiêm trọng. Em đừng từ chối, em chuẩn bị một tiết mục đơn ca, tối 20 em nhất định phải tham dự...

Hạ Thanh há hốc mồm, cả chuyện cô không tham gia ngày truyền thống mấy năm trước ông ấy cũng biết, cô có thể từ chối sao, tất nhiên là không thể, được thôi tham gia thì tham gia, nhưng có chút thắc mắc:

- Em có thể hỏi không ạ?

Chủ nhiệm khoa gật đầu.

- Thầy làm sao có được bản ghi âm này ạ? Và tại sao không để lớp trưởng tham gia như những năm trước?

- Ừm, thầy nghĩ về việc bản ghi âm này, thông minh như em có lẽ đã sớm đoán ra, thầy được yêu cầu giữ bí mật... Còn việc để em thay thế lớp trưởng, thầy muốn khoa mình tỏa sáng một lần, em làm được điều đó đúng không?

Chủ nhiệm khoa nhìn Thanh đầy tin tưởng. Cô vô thức gật gật đầu, rồi chợt nhớ ra điều gì, cô à lên:

- Nhưng thưa thầy, còn lớp trưởng thì sao? Ý em là bỗng dưng bị lấy mất vị trí thuộc về mình, miễn là con người bạn ấy sẽ thấy khó chịu.

- Em đừng lo, thầy đã để bạn ấy tham gia vào vở hài kịch rồi.

- Dạ, em sẽ cố gắng. Giờ em có thể về không ạ, em có hẹn.

Chủ nhiệm khoa rất hài lòng về cô học trò trước mặt, rất thẳng thắn.

- Hẹn với Lâm Minh à?

- Dạ không, em chào thầy – Hạ Thanh miệng đáp nhưng mắt nhìn thầy đầy ngạc nhiên.

- Ủ, cảm ơn ba cô bạn cùng phòng của em giúp thầy – ông giáo cười túm túm đầy hứng thú.

Hạ Thanh ra khỏi phòng chủ nhiệm với một tâm trạng không khác lúc đến là bao nhiêu, nghi hoặc về việc ông giáo bỗng dưng hỏi tới Lâm Minh, lần đầu về việc tham gia ngày truyền thống, chỉ thu hoạch một điều.

Là Lâm Dương, Anh Thư và Cẩm Đan đã bán cô.

Thanh nhìn về cửa phòng vừa đóng, bỗng thấy buồn cười, chủ nhiệm nói được yêu cầu giữ bí mật, nhưng chỉ lời cảm ơn của ông dành cho ba cô bạn đã nói lên tất cả, Dương ơi là Dương thật không ngờ cũng có lúc cậu bị người ta tính kế...

Cô hít một hơi thật sâu, lồng ngực lại đầy hương hoa sữa, hoa đã tàn, chỉ còn rơi rớt vài chùm nhưng cũng đủ vương vấn khi Hạ Thanh đang đi ngược chiều gió, mái tóc dài buông hồ hững trên chiếc khăn choàng cổ màu xanh dương, hai tay dút vào túi áo, cô nhẹ nhàng tiến về cổng trường. Đúng vậy, Thanh có hẹn, quả thật không hẹn với Lâm Minh, đã hơn 10 ngày không thấy anh Minh, cô cũng có chút nhớ, anh về rồi nhưng cô lại không gặp, có thể gọi là cô đang trốn tránh sự nhớ nhung ẩn hiện trong tim mình, cô có hẹn với anh Vương. Anh hẹn cô để cô giúp anh tìm hiểu một chút về Thư, cô không biết chuyện gì xảy ra giữa hai người họ tối hôm đó, nhưng cô nhận ra tình cảm anh Vương dành cho Thư vô cùng chân thực, còn cô bạn thân thì đang chạy trốn anh.

Gió vẩn vút đùa giỡn tóc Thanh, vài lọn tóc bất tri thình thoảng quét ngang qua đôi mắt, mang theo chút tử hờn vì chủ nhân của nó nhiều ngày rồi luôn suy tư. Thanh nhú mày nhìn vào chân mình, một đôi giày búp bê bằng vải màu xanh nhạt, thật buồn cười đôi giày được mang từ lúc cô mới vào đại học, màu xanh tươi của nó đã bạc màu, đế giày cũng đã bắt đầu mòn, lúc đi đã cảm thấy đau nhưng cô không vứt đi được. Một thứ quen thuộc, một thói quen khó bỏ và Hạ Thanh là kẻ lười chấp nhận một cái mới hay nói đúng hơn cô nhát gan không dám thử, thứ nhát gan của một cô gái luôn được bảo bọc. Hạ Thanh cũng sợ đau, nếu đã đau một lần, cô sợ sẽ đau như thế thêm một lần nữa vậy nên cô chọn cách né tránh vấn đề, kéo dài thời gian và chỉ đi trên con đường quen thuộc. Cô không biết thứ tình cảm của mình dành cho Lâm Minh là gì nên chọn cách trốn tránh anh, nhưng cô cũng không biết rồi mình sẽ kiên trì được bao lâu?

Hạ Thanh nhìn tán cây chỉ còn cành cây khô khốc với vài chiếc lá vàng nhạt cố gắng bám víu, bất giác thở dài, lá cây cũng cố gắng ở lại với cành, anh Vương cũng cố gắng chỉ có cô là không dám cố gắng....

Trong lúc Hạ Thanh mang đầy tâm sự thì trong góc phòng của thư viện có ba kẻ đang hí hửng về kế hoạch của mình, Thư huých tay Dương:

- Cậu nói xem, chủ nhiệm khoa có nói người đưa đoạn ghi âm cho ông ấy là hai đứa mình không?

- Không biết. Nhưng mà chắc Thanh cũng đoán ra thôi, đừng coi thường chỉ số thông minh của bạn mình chứ - Dương vẫn chăm chú vào cuốn sách trên tay, không ngắt đầu.

- Ách, vậy có khi nào cậu ấy giận ba đứa mình không?

- Không biết.

- Này, làm sao đây? Mình chưa thấy cậu ấy giận hay nổi cáu bao giờ, những người như thế một khi bộc phát sẽ kinh khủng lắm.

Dương ngẩng đầu nhìn Thư rất khinh bỉ, không nói gì rồi tiếp tục cúi đầu đọc sách. Thư có chút bất mãn về thái độ của Dương:

- Nay, cậu làm sao vậy hả? Có khi nào thấy cậu đọc sách chăm chú vậy đâu?

Dương vẫn không trả lời, có vẻ như cuốn sách còn cuốn hút cô hơn cả vấn đề về Hạ Thanh. Chơi với Thanh lâu như vậy, Dương đã quá hiểu, vấn đề này không có gì gọi là đi quá giới hạn để Thanh phải bộc phát, chỉ lên sân khấu một lần cũng không chết ai, chỉ là kiểu hát của Thanh rất quen thuộc nhưng cô lại không nghĩ ra nó giống ai...

Thư bó tay với con người đang ngồi gần mình, cô với tay giật lấy cuốn sách trên tay Dương, vừa nhìn vào bìa “Tướng mệnh khảo luận” cô lại thành công thả rơi cuốn sách, lại nhìn Dương bằng ánh mắt không thể diễn tả thành lời, bạn thân của cô thật trâu bò:

- Nay, cậu có cái gì là không đọc được hay đọc không hiểu không?

- Có.

Thư mắt sáng lên, mặt hớn hờ:

- Là sách gì?

- Sách dạy rèn chữ.

- “...”

Thư không còn gì để nói, ai mà không biết bạn của cô có chữ viết đẹp hơn cả lối chữ thảo trong thư pháp, một kiểu viết mà ngoài Dương ra không ai có khả năng đọc được, Hạ Thanh nói lúc học cấp ba chữ viết của Dương cũng tạm nhưng không biết vì sao càng già chữ viết lại càng múa may quay cuồng. Lần đầu tiên nhìn thấy chữ của Dương, Thư hoàn toàn run rẩy, ai nói “Nét chữ, nét người” chứ...

Dương cầm cuốn sách trên tay để lại trên giá, quay sang nhắc hai cô bạn thân đang chán chường cắn móng tay bên cạnh:

- Đi thôi, về kí túc chọn bài hát rồi tìm lyrics cho hoa khôi, tớ đang nghĩ rồi Thanh sẽ giết những ai đây?

Cả Thư và vài người xung quanh nhìn nụ cười nham hiểm nở ra trên mặt Dương, không tự chủ đưa một tay lên cầm một tay, ngăn không cho da gà nổi lên...

Đan lắng nghe hai cô bạn mình nói chuyện mà không nói tiếng nào, cô cũng chỉ cười lạnh nhạt như thế, nhưng Dương hiểu, cô bạn cười đồng nghĩa với việc vẫn ham vui như nhau mà thôi.

12. Gấp trăm lần.

Hạ Thanh mặc dù rất bức bối về chuyện bản thân bị bạn thân bán không thương tiếc nhưng nỗi lo lắng về tiết mục đơn ca, kèm theo thời gian chuẩn bị chỉ có ba ngày khiến nỗi bức bối của cô trôi đi hết. Hạ Thanh ngoài giờ lên lớp, giờ ăn còn lại hầu như để tập hát. Lâm Dương đã tìm được bài hát phù hợp với chất giọng trong và cao của Thanh, bài “Chiếc lá đầu tiên” của Tuấn Khanh. Hạ Thanh dù mang danh hiệu con sâu lười bao nhiêu năm, hay để nước đến cổ mới chịu đi chuyển, nhưng bù lại cô là người rất có trách nhiệm, nếu đã nhận cô nhất định sẽ hoàn thành.

Phòng kí túc trong thời gian ba ngày trước ngày truyền thống không thể nào ngủ yên, buổi tối Hạ Thanh học thuộc lời, tập hát đến 2, 3 giờ sáng; buổi sáng 6 giờ Thanh đã thức dậy để luyện thanh. Dù có kéo chăn qua đầu, đưa hai tay bịt tai vẫn văng vào tai giọng nữ cao “à a á a à...” của Thanh, không nói ra nhưng ba người còn lại trong phòng đều thừa nhận, cách tập luyện của cô không thua gì ca sĩ chuyên nghiệp, đến kem là món yêu thích, đưa đến tận răng cô vẫn cương quyết không ăn, lúc ăn cơm cũng không ăn đồ béo, không ăn ngọt, hay ăn giá, chỉ uống nước lọc và một ít nước chanh.

Quyết tâm là thế, nghiêm túc là thế vậy mà đến ngày cuối cùng lại xảy ra sự cố, sự cố suýt nữa đã làm cô bỏ cuộc ở phút cuối cùng...

Buổi sáng chưa vào cửa lớp cô gặp lớp trưởng, lớp trưởng là một cô bạn giản dị, hay cười, ở lớp rất chăm chỉ và có trách nhiệm. Lớp trưởng chỉ cao hơn 1m50, trong bộ đồng phục ôm sát người và một chiếc áo

khóatic màu đỏ đứng trước mặt Thanh, nhìn cô không phải bằng ánh mắt của một cô bạn mà cô quý mến, lớp trưởng nhìn cô mang theo chút coi thường, chút nghi hoặc, chút cầu xin...

- Tại sao cậu lại làm vậy? Cậu biết rõ tiết mục đơn ca mỗi năm đều do tớ tham dự, cậu biết nó có vị trí quan trọng với tớ mà.

Hạ Thanh giơ tay lên, cô cảm thấy rất bối rối, vô cùng bối rối và khó hiểu:

- Cậu nói vậy là có ý gì, không phải chủ nhiệm khoa đã nói rõ ràng rồi sao?

- Chủ nhiệm khoa gì chứ, ông ấy để mình tham gia vở hài kịch, hài kịch gì chứ, mình chỉ muốn hát, hát để cho cậu ấy xem, rất lâu rồi, rất lâu rồi, cậu có biết không, cậu làm sao mà hiểu cảm giác muốn người khác chú ý, cậu làm sao hiểu được cảm giác theo đuổi một thứ gì... Bởi vì cậu sinh ra đã xinh đẹp, đã có tất cả...

Hạ Thanh nhìn cô bạn giận dữ trở nên kiêu ngạo, phút chốc trở nên tuyệt vọng mà thẳng thốt, cô bạn trước mặt bỗng đứng ngồi xôm, giờ hai tay ôm đầu, đôi mắt nhìn cô tràn ngập cầu xin yếu đuối. Hạ Thanh lại bối rối, với hoàn cảnh này, ai đó nhìn thấy sẽ nghĩ cô bắt nạt cô bạn bé nhỏ trước mặt mình:

- Cậu bình tĩnh đi, nhưng mình không hiểu?

- Cậu thì hiểu gì chứ? Cậu đừng tham gia được không? Ngay từ lúc đầu dù mình cố gắng đến đâu, dù luôn đứng cạnh cậu ấy nhưng ngay từ đầu người cậu ấy thích cũng chỉ là cậu, cũng chỉ có cậu, cậu có gì hơn mình chứ, cầu xin cậu đấy, đừng hát tối nay được không?

- Cậu ấy, cậu ấy mà cậu nói đến là ai? – Hạ Thanh ngồi xôm xuống trước mặt cô bạn nhỏ, che đi sự lo lắng trong lòng.

- Cậu ấy là Duy Anh, là lớp trưởng khoa quản trị kinh doanh, cậu ấy là bạn của mình từ cấp 3 rồi, mình thích cậu ấy từ cấp 3, nhưng dù mình cố gắng thế nào, người cậu ấy nhìn cũng chỉ là cậu...

Hạ Thanh mất một lúc lâu mới nhớ ra Duy Anh trong lời nói của lớp trưởng là ai.

- Cậu lầm rồi, mình không quen cậu ấy, cậu ấy cũng không liên quan gì đến mình.

- Cậu cũng lầm rồi, chỉ cần con trai chú ý đến cô gái nào, dù cậu không quan tâm, cậu ấy vẫn chỉ nhìn thấy cậu, cầu xin cậu, đừng tham dự tối nay được không?

- Mình không biết, chuyện tối nay là trách nhiệm của mình, là trách nhiệm do chính thầy chủ nhiệm khoa yêu cầu, mình không biết, cậu để mình suy nghĩ.

Hạ Thanh vẫn còn ngồi xôm chìm trong suy nghĩ cô làm tổn thương người khác thì cô bạn trước mặt đã chúi nước mắt đứng dậy, không nói tiếng nào và rời đi lặng lẽ, mục đích đã đạt được, cô không có lí do gì để ở lại thêm.

Hạ Thanh phiền muộn có ý định trốn học nhưng nhớ ra sáng nay có hai tiết chuyên ngành của chủ nhiệm khoa, vả lại còn điểm danh nên cô đành lê bước tiến vào phòng học. Cô mang khuôn mặt của một người mất sổ gạo đi thẳng xuống bàn cuối, không nghe thấy tiếng Anh Thư gọi. Không có tâm trạng nghe giảng, Hạ Thanh nằm gục xuống bàn, Anh Thư cũng xuống ngồi cùng, vô cùng ngạc nhiên khi con người ngoan ngoãn ngồi bàn đầu mọi ngày hôm nay chúi xuống bàn chót đã thể lại có ý định không nghe giảng...

Cả buổi học, Hạ Thanh không dám nhìn mặt thầy chủ nhiệm, không dám nhìn về phía lớp trưởng, không tham dự thì có tội, tham dự thì có lỗi, cô vô cùng bực bội và khó chịu, hết gục đầu lại nhắm mắt, không vẽ bậy cũng viết bậy đây vớ... Nhìn trang vở đầy dấu mực xanh, Hạ Thanh bỗng nảy ra một ý, cô xé trang giấy vớ ra và bắt đầu xé vụn, tay xé, miệng lầm nhảm: “Tham dự, không tham dự...” theo từng mảnh giấy vụn nằm gọn gàng trên bàn.

Hết tờ giấy thứ nhất, kết quả là không tham dự, không tính.

Hết tờ giấy thứ hai, kết quả là tham dự, cũng không tính.

Hết tờ giấy thứ ba, à chưa hết đã bị Anh Thư giật mất:

- Cậu làm cái quái gì thế hả? Cả buổi không nghe giảng chỉ để xé giấy vụn thôi sao, thằng cha bí thư mà thấy được thì..., nói, có chuyện gì?

Hạ Thanh quay qua nhìn cô bạn thân mặt hầm hầm bên cạnh, đôi mắt ử rữ, khuôn mặt ử ê, nhìn một lát rồi thở dài quay đi.

Anh Thư nghiêng răng hít không khí, tức giận đưa tay giật đuôi tóc Hạ Thanh:

- Cậu nói, nói cho rõ ràng không trưa nay đừng hòng ăn cơm với tớ, nói mau, chắc chắn là có chuyện, cậu không giấu được đâu.

-Thật ra.....- Anh Thư trông chờ Thanh kể chuyện thì lại nghe – Hết tiết chuyên ngành, tớ về, cậu giúp tớ điểm danh mấy tiết sau cả hai tiết buổi chiều nữa. Cảm ơn bạn hiền.

30 phút sau.

Hơn 70 con người trong lớp vẻ mặt khá ngạc nhiên nhìn con người xinh đẹp vác cặp, cúi mặt đi ra khỏi lớp, theo sau là một con người xinh đẹp khác, không cúi mặt mà hiên ngang, ngẩng cao đầu.

Lớp trưởng nhìn thái độ của Hạ Thanh, cúi đầu, tóc mái che đi đôi mắt nhưng khóe miệng lộ ra ý cười khó nhận biết...

Hạ Thanh một đường đi thẳng qua khoa quản trị kinh doanh rồi gọi điện cho Lâm Dương.

Lâm Dương nhận được điện thoại của Hạ Thanh khi đang làm bài tập trong phòng máy của khoa, cô ngồi dãy 7 người cùng nhóm, nghe giọng rầu rĩ đầy tâm sự của Hạ Thanh bên kia đầu dây, không nghĩ ngợi gì nhiều, nhờ người điểm danh dùm mấy tiết sau, thu dọn đồ rồi lên giáo viên trèo đi bằng cửa sổ.

7 người còn lại trong nhóm khuôn mặt đơ ra nhìn cô gái mặc váy trên gối nhảy cửa sổ trốn học, vì là phòng máy, chỉ có một cửa ra vào ở vị trí giáo viên, họ cứ tưởng cô gái hiền lành nổi tiếng này sẽ lên xin giáo viên...

Lâm Dương sau khi trốn thành công, đưa tay lên vỗ trán, thôi rồi, hình tượng bốn năm của cô đã tan thành mây khói.

Nắng cuối thu nhảy nhót trên nền xi măng cũng không xua đi cái lạnh se se là bao nhiêu, những đám mây trắng trên bầu trời chồng lên nhau chừa lại những khoảng xanh trong, Lâm Dương nhìn về phía bầu trời, những đám mây giống như đang cười nhạo sự bất cẩn của cô, nhưng sự cười nhạo này lại làm cô thấy rất thoải mái...

Lâm Dương đeo ba lô, chạy ào về phía ghế đá nơi cây sấu già có hai cô bạn thân đang ngồi, một cúi đầu nhìn chân, một dáo dác thấy cô thì cười toe toét. Cô thở phì phì ngồi xuống cạnh Hạ Thanh, thật ngạc nhiên cô bạn này không biết cô đã ngồi xuống bên cạnh:

- Bé con, làm gì thế hả? Chị ngồi xuống cũng không biết, sao có chuyện gì, có tâm sự gì nói ra chị đây giải quyết cho, hay ai ăn hiếp bé con của chị?

Anh Thư bật cười to trước thái độ rất từng của Dương, giọng nói rất phởn trong khi vẻ mặt lại rất trịnh trọng, Thanh giật mình rồi cũng phì cười. Hạ Thanh tìm Dương tức là đã quyết định kể ra, cô hình như cũng có chút ỷ lại vào cô bạn thân này, chỉ cần có khó khăn sẽ tìm đến Dương để cô tư vấn, giúp đỡ. Hạ Thanh kể lại mọi chuyện cho Dương nghe, rất phân vân và tội nghiệp, Anh Thư ngồi nghe mà há hốc miệng, lớp trưởng không phải rất hiền sao, đúng là không thể ngờ được, tình yêu thật biết cách làm con người ta thay đổi, bất chấp và cố chấp... Lâm Dương không cho thái độ gì, chỉ trầm ngâm suy tư một chút rồi hỏi lại Hạ Thanh:

- Nếu không tham gia, cậu sẽ cảm thấy có lỗi với ai?

- Với thầy chủ nhiệm, với phòng kí túc bọn mình.

- Vậy nếu tham gia, cậu sẽ cảm thấy có lỗi với ai?

- Có lẽ là với cô bạn lớp trưởng đó.

Lâm Dương đặt tay lên vai Thanh, xoay người cô lại nhìn thẳng vào mắt mình:

- Thầy chủ nhiệm, phòng bọn mình, tổng cộng là 6 người, lớp trưởng chỉ có 1. Cậu thấy không, không phải người ta vẫn nói: “Thiếu số phải phục tùng đa số” đó sao, 6 với 1, mà cái 1 ở đây cũng chẳng thân thiết gì với cậu, đã nghĩ ra chưa? Với lại cậu phải xem cậu có muốn hát, có muốn tham dự tối nay không? Rõ ràng

là có, nếu không thì cậu cũng đâu quyết tâm tập luyện nghiêm túc như thế đúng không? Tại sao cậu phải nghĩ cho người khác, thấy có lỗi với người khác trong khi chuyện đó với cậu một chút cũng không liên quan, cậu ích kỉ một chút cũng không ai trách mắng, chuyện tình cảm chỉ thuộc về một con người, thuộc về quyền sở hữu của bản thân người đó, Duy Anh gì đó thích ai không liên quan tới cậu, không phải cậu đã rõ ràng từ lúc đầu rồi sao? Mà mình nói này, thật ra cậu không hát tối nay, không chỉ có lỗi với 6 người đâu, có khi gấp trăm lần á bởi vì cậu nổi tiếng hơn cậu nghĩ nhiều. Đã hiểu chưa bé con?

Anh Thư nhìn Dương rõ ràng rất thán phục, Dương nhìn lại Anh Thư rất ngạo mạn: “Tớ là Lâm Dương nha”. Anh Thư khinh bỉ.

- Tớ hiểu rồi, yêu cậu quá đi mất. – Hạ Thanh ôm cổ Dương, hôn chụt vào má cô bạn. Nắng nhảy nhót vui tươi trên tán sấu già, nhảy nhót trên vai ba cô gái hòa chung niềm vui, gió làm rung làn mi dài của Hạ Thanh, không che giấu sự vui sướng trong đáy mắt.

- Né ra, gớm quá, tớ không thèm cậu yêu. – Lâm Dương đẩy đầu Hạ Thanh nhưng khuôn mặt cũng bừng lên ý cười rạng rỡ. – Vậy cậu nói xem có nên phụ lòng gấp trăm lần người không?

- Được thôi, tối nay tớ sẽ giành giải nhất, mà giải nhất được cái gì?

- Không biết, nhưng nghe nói có một giải đặc biệt với phần thưởng rất đặc biệt.

- À, vậy tớ giành giải đặc biệt, rồi làm người nổi tiếng không chỉ với gấp trăm lần người của cậu. – Hạ Thanh nhìn Lâm Dương vừa khiêu khích vừa đầy tự tin, xen chút háo thắng của trẻ con, trông cô thật dễ thương.

Anh Thư và Lâm Dương bật cười: “được, bọn tớ chờ.”

Hạ thanh chỉ thuận miệng nói đùa cũng không ngờ được sự đùa của mình qua mấy tiếng sau phút chốc trở thành sự thật, còn thật và khoa trương hơn cô tưởng tượng...

7. Chương 13, 14

13. Xuất thân của Hạ Thanh???

Hạ Thanh nằm dài trên chiếc giường tầng hai của mình, chiếc giường 1m với cái chăn dày vừa lấy về từ phòng giặt ủi thơm nồng cả căn phòng cùng chiếc laptop đang mở. Cô nhìn vào trang web mình đang mở mà thờ dài ngao ngán, sau sự kiện ngày truyền thống đến cả xuống tầng 1 khu kí túc cô cũng không dám đi một mình, cô đã làm ỏ trong phòng được hai ngày rồi, Hạ Thanh trộm nghĩ có khi cô sẽ trốn thêm mấy ngày nữa chờ được nghỉ tết rồi chuẩn về quê luôn.

- Haizzzzzzzzzz.... Aaaaaaaaaaaaaaaaaa... Huhu, tại sao, tại sao chứ? – Hạ Thanh đập hai tay xuống giường và la lên. Tiếng la của cô làm cả phòng giặt thốt cùng quay đầu nhìn Thanh, chỉ thấy cô nhìn vào màn hình máy tính với vẻ mặt vô cùng oán giận, vô cùng buồn phiền.

Cũng không thèm chú ý gì đến những người còn lại trong phòng, Hạ Thanh tiếp tục tự kỉ, nguyên nhân của chuỗi ngày làm ỏ lần lượt chạy về trong đầu Thanh, thật kinh hoàng.

Sau khi được Lâm Dương làm công tác tư tưởng, Hạ Thanh đã quyết định tham gia buổi tối. Vừa mới quyết định xong thì điện thoại đổ chuông inh ỏi, là baba gọi, cô vừa ấn nút đã nghe đầu dây bên kia truyền lại một giọng nữ rất trẻ, nhẹ và trong, giọng nói rất phấn khích:

- Con gái, con gái cưng, ba mẹ về rồi đây, hôm nay đến thăm con, đi, ra sân bay đón ba mẹ nào, con có 20 phút để đến đây, không được mặc đồng phục đâu.

- Mẹ, con đang đi học.

- Hừ, con gái đừng hòng qua mắt mẹ, mẹ mới gọi điện cho chủ nhiệm của con, ông già hói ấy nói con trốn học.

- 20 phút? Con đang ở trường, mẹ cho là con mọc cánh để bay hay sao mà đi 15km nhanh thế hả?
- Mẹ không quan tâm, con phải đến.
- Con gái, đến đây đi, không mẹ con giận thì lại khổ, tội ba.
- Được rồi, được rồi, con đi, con đi được chưa?
- Được, con gái thật đáng yêu.

Hạ Thanh cúp điện thoại, vẻ mặt rất chán nản, cô không hiểu sao mình lại có một người mẹ trẻ con một cách không thể ghét như thế.

Bởi vì mẹ Hạ Thanh nói chuyện rất lớn nên gần như hai cô bạn đứng cạnh cô đều nghe được, giờ phút này họ đang nhìn nhau cười, tò mò hai vị phụ huynh như thế nào lại sinh ra đứa con gái như Hạ Thanh.

Hạ Thanh phẫn nộ nhìn nụ cười của hai người bạn:

- Ngậm miệng lại ình, trưa nay ba người ăn cơm với nhau, mình đi với ba mẹ.
- Vậy khi nào cậu về?
- Không biết.
- Nay, 3 giờ chiều có buổi tổng duyệt, cậu về muộn cũng được nhưng phải duyệt chương trình, không lại bị mắng thì khổ.
- Mình biết rồi.

Hạ Thanh quay lưng, bước nhanh đi lấy xe.

Cô chạy nhanh vào phòng thay quần jeans áo sơ mi, cầm lấy mũ lưỡi trai của Lâm Dương trên bàn đội lên đầu.

Hạ Thanh bắt một chiếc taxi, 20 phút sao, ba mẹ trả tiền taxi lại cho con.

Lúc Hạ Thanh bước vào cô nhìn thấy rất nhiều phóng viên đứng ngoài sân bay, không biết hôm nay có người nổi tiếng nào xuất hiện ở đây, cô dáo dác nhìn quanh nhưng không nhận ra ai hết, đảo mắt tìm kiếm hai thân ảnh quen thuộc, một lát sau cô cũng tìm ra nhưng chỉ có baba, không thấy mẹ. Cô bước nhanh về phía baba đang đứng, trên miệng là nụ cười rạng rỡ, sau tiếng ba, cô ôm choàng lấy ba mình, đặt vào má ông một nụ hôn để thể hiện nỗi nhớ của mình.

- Mẹ con đâu?
- Mẹ con hả? Bà ấy đi trước rồi, đi thôi ba con mình về khách sạn.
- Khách sạn? Hai vị đại gia đừng nói với con hai người ở khách sạn 5 sao lớn nhất thành phố? Trả tiền taxi con vừa đi đến đây cho con – Hạ Thanh nhăn mặt, cái nhăn mặt của cô làm ba cô bật cười.
- Không có, mẹ con chọn khách sạn 2 sao nhỏ lắm, không biết bà ấy lại muốn làm gì, thấy đám phóng viên kia không, là bà ấy gọi đến.

Hạ Thanh quay qua nhìn ba mình, một người đàn ông mang vẻ thành đạt trong cuộc sống trong bộ vest đen chín chu và caravat màu xám tro, dưới chân là đôi giày đen bóng, dáng người cao gầy, khuôn mặt điển trai đầy nam tính, thật khó tin được người đàn ông này đã 50 tuổi, Hạ Thanh giống ba, khuôn mặt cô và ba mình gần như đúc từ một khuôn, người ta nói con gái giống ba đào hoa cả đời, cũng may đôi mắt là được thừa hưởng từ mẹ cho nên Thanh đào hoa thì đào hoa thật nhưng không khổ. Hai cha con họ kê vai tiến về cổng sân bay. Theo sau họ là một chàng trai khoảng 30 tuổi, đang kéo hành lý, Hạ Thanh đưa mắt nhìn anh ta, ba cô nheo mắt:

- Là trợ lý của ba, con gái à, anh ta sẽ không đủ sức kéo cái va li ấy nếu con cứ nhìn người ta chăm chú như vậy, ha ha.
- Ba này, ba lại chọc con, con chỉ tò mò chút thôi mà, những lần trước ba mẹ về nước đều rất lặng lẽ, con cũng không phải đi đón như thế này.

- Ba mẹ về từ tuần trước nhưng không báo cho con, ở với ông nội, mới đến đây sáng nay.
- Ông nội sao rồi ba? Ít hôm nữa được nghỉ tết dương lịch con cũng về quê, nhớ ông quá rồi.
- Ủ, ông khỏe, cũng nhắc con luôn.
- Lần này ba mẹ về chắc không phải để thăm con với ông nội. Con không tin đâu.
- Ha ha, con gái dối đầy à, ba mẹ lần này đến đây thăm con thuận tiện giải quyết một số công việc.
- Hứ, đi giải quyết công việc thuận tiện thăm con thì có, con biết mà, con làm sao bằng công việc của ba mẹ chứ.
- Ha ha ha.
- Ba, ba cười gì chứ, chọc con nữa, quà của con đâu?
- Được rồi, mẹ con giữ, học xong đại học qua với ba mẹ luôn đi.

Hạ Thanh chỉ cúi đầu trầm ngâm chứ không nói gì, cô không muốn sang bên đó, nhưng lại sợ từ chối thẳng thắn sẽ làm ba mẹ buồn.

Bà Quyên – mẹ của Hạ Thanh vừa nhìn thấy cô đã cười tít mắt, ôm chầm lấy con gái rồi sờ nắn khắp người:

- Ha ha, con gái, càng lớn càng xinh đẹp nha.
- Mẹ, mẹ lại chọc con rồi – Hạ Thanh phụng phịu.
- Thôi đi cô, lớn rồi còn làm nũng. Thế con gái xinh đẹp, con có người yêu chưa, nói mẹ nghe chút.
- Không có, quà của con đâu?
- Đây. – Bà Quyên lôi từ va li của mình một chiếc hộp nhỏ, trong đó là một chiếc váy màu xanh lá cây rất nhã, chất liệu mềm mát với những đường cắt khéo léo hết sức độc đáo.
- Hạ Thanh cầm chiếc váy, nhìn nhãn hiệu của nó, cô nhăn mặt:
- Mẹ, mẹ lại tốn bao nhiêu tiền để mua, những thứ này con mặc không dám mặc nhiều...
- Không biết, là ba con trả tiền, yên tâm, ông ấy giàu lắm.

Ba Hạ Thanh chỉ khoanh tay đứng ngoài nhìn hai mẹ con cô nói chuyện mà cười rất thoải mái.

Hạ Thanh nhìn ba mẹ mình, không còn gì để nói.

Bà Quyên khi nghe Hạ Thanh kể về ngày truyền thống vào buổi tối đã chết sống buộc cô mặc chiếc váy bà mới tặng để tham dự, còn dày công làm tóc cho cô, mái tóc dài đến thắt lưng được bà thắt thành 6 con rít dài rồi dùng máy sấy thổi khô, bà buộc cô giữ nguyên như thế cho đến lúc lên sân khấu. Bà còn hứa buổi tối sẽ đến xem cô biểu diễn...

Gia đình Hạ Thanh ăn trưa tại khách sạn. Ăn xong, hai mẹ con Hạ Thanh lại ôm nhau nằm trên chiếc giường 2m duy nhất trong phòng để nói chuyện, mặc kệ sự phản đối của ông Duy – ba cô. Trước mặt là hai người phụ nữ yêu nhất, ông đành ôm laptop sử dụng thay vì nghỉ ngơi sau chuyến bay.

Được chốc lát, ông Duy rất vui vẻ xoay laptop cho hai mẹ con Hạ Thanh cùng xem.

Hạ Thanh ngơ ngác nhìn hình ảnh cô hôn ba mình ở sân bay, cùng đó là hình ảnh cô choàng tay ba mình sải bước dài ra khỏi sân bay với nụ cười vui vẻ thân mật của hai ba con. Xen giữa những tấm hình của hai ba con là một bài viết khá dài, nội dung chủ yếu viết: ca sĩ, họa sĩ Hạ Quyên – người được mệnh danh là hoa mai của nền nghệ thuật nước nhà cùng chồng là nhạc sĩ Minh Duy trở về nước, theo nguồn tin nhận được, 9h25 phút, nhóm phóng viên có mặt tại sân bay hi vọng gặp được để chụp hình và phỏng vấn hai vợ chồng xa nhà nhiều năm này, nhưng chỉ gặp được nhạc sĩ Minh Duy và ông từ chối gặp phóng viên. Nhóm phóng viên chỉ chụp được vài hình ảnh ông đi cùng một cô gái trẻ đội mũ bí ẩn, họ có những hành động rất thân mật và người ta đặt câu hỏi ối quan hệ này...

Hạ Thanh hít một hơi quay qua nhìn mẹ mình, chắc chắn đây là trò đùa của bà dành cho phóng viên nước nhà, tin đồn bất quá, tám nhảm, bà quá rảnh rang để khơi mào ột hội “tám” nào đó, quả nhiên, dưới những ment, người ta lo lắng ca sĩ Hạ Quyên sẽ mất chồng trong tay một cô gái trẻ... Vài fan của bà cũng đang truy lùng thông tin của cô...

Hạ Thanh vô cùng ảo não khi mẹ cô vừa xem vừa cười với ba cô, cười một cách hết sức vui vẻ, không xem ai ra gì.

- Thôi mà con gái xinh đẹp, lâu rồi ba mẹ mới về nước, đùa một chút cho có chuyện rồi ba mẹ cũng đi, dù sao con cũng là con gái người nổi tiếng, ba mẹ đã giấu con 22 năm rồi, lên báo một lần cũng không chết mà. Cười lên nào, mà hai ba con ăn hình quá, con đội mũ cũng không rõ mặt nữa, cười đi – bà Quyên đưa hai tay kéo miệng Hạ Thanh giương lên, vẻ mặt của bà đầy hờn dỗi, kết quả cô chưa kịp cười, ba cô đã bật cười, nhìn nụ cười của ba mẹ, Hạ Thanh cũng ngoan ngoãn cười theo.

- Baba cho con mượn máy tính.

- Con định làm gì hả? – Cả ba mẹ Hạ Thanh cùng ngạc nhiên.

- Con làm được gì chứ? Chỉ xem chút thôi mà. Hi hi.

Buổi trưa này, Lâm Minh vừa kí xong hợp đồng, anh chán nản vì đã một tuần rồi không gặp Hạ Thanh, Minh rầu rĩ lướt web giải trí, với một người như anh, tin đồn bất quá của sao Việt anh không bao giờ quan tâm đến đơn giản anh không có thời gian và không hứng thú.

Theo lẽ thường, hình ảnh của Thanh và ba cô cũng sẽ không lọt vào tầm mắt của Lâm Minh nếu nó không phải là bài đăng mới nhất, nổi nhất, và cũng ở vị trí dễ nhìn thấy nhất trên vài trang báo mạng, và quan trọng hơn cô gái trong hình là một người quan trọng trong tim anh, một người anh dễ dàng nhận ra trong đám đông...

Lâm Minh di chuột xem lần lượt từng tấm hình, xem kĩ bài viết và tất cả các bài đăng, một thứ gì đó đâm xoáy vào tim anh, có khi nào anh đã quá tự tin, cả anh và Lâm Dương đều cho rằng Thanh là một cô gái đơn giản và rồi cô sẽ thuộc về anh, nhưng giờ bỗng chốc anh thấy rằng mình không biết gì về cô cả. Anh gọi điện cho em gái, chỉ nói một câu: “Online đi em.”

Lúc Dương online, cô đã nhận được một đường link từ anh trai mình, click chuột, cô đã hiểu vì sao anh trai lại rầu rĩ như vậy. Kết nối tất cả dữ liệu, cô đã có ngay đáp án, kinh thật, hóa ra cô thân với con sao đã 7 năm mà không hay biết, đã thế ca sĩ Hạ Quyên và nhạc sĩ Minh Duy, nhạc của hai người này luôn đầy trong máy tính và điện thoại, cô cũng hay mở to cho cả phòng nghe, vậy mà cái con người ấy lúc nào cũng hòa theo cô tìm hiểu về hai vị này giống như không quen biết. Cô giải thích cho anh trai nghe, rồi gọi Anh Thư xem cùng, Anh Thư xem xong, quay lại nhìn Lâm Dương cảm thán: “Thật không ngờ”.

Cầm Đan đi vừa bước vào phòng đã thấy hai người đẹp cùng cúi mũi vào máy tính, đến cả tiếng mở cửa cũng không nghe, tò mò Đan vút cặp rồi cũng xem thử, xem xong thì đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi rồi về giường.

Lâm Dương quay qua nhìn Cầm Đan.

- Cậu có thắc mắc gì không?

- Không. Ai mà không có bí mật gì đó, hoặc là chưa muốn cho người khác biết...

Dương nhìn Thư rồi lại tiếp tục nhìn vào máy tính, vừa nhìn được mấy giây, rê chuột thêm vài lần thì cùng nhìn nhau há miệng ngạc nhiên, màn hình hiện lên dòng chữ: “The webpage is unavailable”.

Lâm Dương và Anh Thư trợn tròn mắt, gì thế này, trang web lớn như thế cũng có người cả gan vào hack ngon lành, không thể tin được.

Cả Lâm Minh cũng trợn mắt, mà ba mẹ Hạ Thanh lại càng khoa trương hơn, họ há hốc mồm nhìn con gái của mình, chỉ vài cú click chuột, 10 ngón tay lướt gọn trên bàn phím vài phút, trang web bất quá hoàn toàn bị xóa.

Hạ Thanh cười toe với ba mẹ, ôm lấy bộ váy và rời khỏi khách sạn, trước khi đi cô còn bảo ba mẹ tối nhất định phải đến xem con gái họ tỏa sáng.

Về tới phòng là đã hai giờ chiều, cô thay ngay bộ quần áo và đối mặt với sự tra khảo của hai thanh tra trong phòng, Hạ Thanh ngoan ngoãn khai ra tất cả, kể cả việc cô xóa đi trang web.

- Cái gì? Là cậu? Cậu không sợ bị kiện sao hả?

- Ngạc nhiên gì chứ, mà hai người yên tâm, họ không tìm ra địa chỉ IP, và vì thế, có lẽ trang web đó tối nay sẽ có bài mới thay thế bài tờ xóa, yên tâm đi. Đi thôi, chúng ta đi duyệt chương trình cho tối nay.

14. Nguyên nhân chính của việc phải quần chân nằm “nhà”.

Mang tiếng là đi duyệt chương trình, Hạ Thanh chỉ đến xem sân khấu lớn ngoài trời, tiếp xúc với ban nhạc được trường mời đến, đưa đĩa cho họ rồi đem đồ diễn vào hậu trường để.

Sân khấu được dựng ở trung tâm trường, xung quanh là những khoảng sân rất rộng dành cho khán giả, bởi vì thi hát, cũng bởi vì lười Hạ Thanh không tham gia cùng nhóm trong hoạt động bán hàng để quyên góp quỹ từ thiện. Chưa tới giờ văn nghệ buổi tối, những gian trò chơi do sinh viên mở ra rất đông người tham gia, giành giải thưởng cũng được mà không giành giải thưởng cũng tốt, mà đúng hơn chỉ là dùng mẹo để lừa chứ đào đâu ra giải thưởng để trao cho nhiều người tham gia đến thế...

Hạ Thanh nhìn công tác trang trí sân khấu của hội sinh viên trong trường, lại nhìn đủ màu sắc đi lại loanh quanh trong sân, không khí bỗng trở nên ấm áp rất nhiều, cô cũng sắp xa ngôi trường này rồi...

Rồi cũng đến tiết mục chính của ngày truyền thống, trường thậm chí còn mở cửa bán vé cho những sinh viên trường khác đến xem. 5 giờ chiều, sân khấu mở nhạc xập xình vui nhộn, đèn trong sân trường rực rỡ, buổi chiều cuối thu, trời đã bắt đầu tắt nắng, không khí chuyển dần sang cái lạnh se của gió đông bắc đầu mùa, Hạ Thanh nghe tiếng nhạc trên sân khấu, nhìn quang cảnh xung quanh bỗng có ham muốn được gặp người chỉ đạo trang trí, người đã dựng nên cái quang cảnh vui tươi lúc này.

Tiết mục đơn ca của Hạ Thanh xếp thứ 13 trong tổng số 40 tiết mục tham dự sau khi loại bớt ở buổi tổng duyệt vào buổi chiều.

Trước khi buổi diễn bắt đầu, thầy chủ nhiệm khoa còn đích thân gặp để động viên Thanh, một sự ưu ái khiến rất nhiều người đằng sau sân khấu ghen tỵ.

Lâm Dương và Anh Thư phàn nàn về con số 13 của cô, nhưng Hạ Thanh vừa nắc vừa cười, đó là ngày sinh của cô mà, có khi lại là con số may mắn. Hạ Thanh có một thói quen rất xấu, chỉ cần căng thẳng cô sẽ bị nắc, đã thế có làm uống bao nhiêu nước cũng không hết, Dương đưa cho cô một cái khăn sạch:

- Cậu làm ơn đề lưỡi của cậu xuống, nín thở đi, có bao giờ thấy cậu khổ sở thế này đâu.

- Hic, tớ chỉ tham gia văn nghệ lúc cấp 1 thôi, sau này có hát hò gì ở chỗ đông người đâu chứ.

Bởi vì uống khá nước, đến tiết mục thứ 7, Hạ Thanh lại phải đứng trước nhà vệ sinh trong khi Dương và Thư chạy ra cổng trường để đón Lâm Minh và Hòa, Thư bối rối nhìn khuôn mặt của Vương – người mà cô trốn tránh hơn một tuần.

Cầm Đan đứng ở một góc trong phòng, bề ngoài giống như chẳng gì lọt vào mắt cô, chẳng gì làm cô quan tâm chú ý nhưng hầu như toàn bộ con người có mặt trong phòng và hoạt động của họ đều không thoát khỏi ánh nhìn của cô. Cầm Đan chú ý đến một cô gái mang dáng vẻ đề phòng bước đến chỗ giá treo trang phục biểu diễn khoảng mấy phút sau thì bước ra, bước chân rất vội đi về phía cánh gà rồi biến mất dưới sân khấu, có vẻ như lo lắng cho những tiết mục tiếp theo, những con người có mặt trong phòng không ai nhận ra cô gái ấy. Cầm Đan cũng không để ý gì nhiều nhún vai rồi đi tìm Hạ Thanh, chỉ còn 4 tiết mục nữa là đến lượt Thanh, cũng may giữa tiết mục hát là một vở kịch nên thời gian vẫn còn đủ...

Hạ Thanh cầm lấy chiếc váy của mình, khuôn mặt méo xệch như muốn khóc, chiếc váy màu xanh mẹ mua từ bên Úc về, chiếc váy xinh đẹp giờ đã bị ai đó cắt, thân váy liền bị cắt thành nhiều mảnh dính vào nhau, cô không tiếc chiếc váy nhưng xót xa vì nó được mua từ tiền của ba và tâm sức của mẹ, đây là tình yêu của ba mẹ dành cho cô nhưng chưa được một lần mặc nó.

Cầm Đan sờ sống mũi của mình, có vẻ như vài hôm nữa cô sẽ đi tìm cái con người xé vấy của bạn mình mà tính sổ mất, người làm nên chuyện này lại chẳng xa lạ gì với cô, bởi vì đó là bạn cùng lớp với cô, nhưng Đan chỉ ngạc nhiên về nguyên nhân của nó.

- Có ai đó rất muốn cậu không thể dự thi. Vậy nên bình tĩnh đi.

Anh Thư mở miệng mắng cái con người độc ác nào đó. Dương nhìn bộ quần áo Thanh đang mặc trên người, chiếc áo thun màu hồng và quần jeans đen bó, thêm vào đó là mái tóc gọn sóng tội nghiệp, không có gì ăn nhập vào nhau lại càng không thể lên sân khấu.

Hạ Thanh có cảm giác ai đó đang bóp trái tim và kéo căng đầu mình ra, cảm giác khó chịu đến nát người, cô không nghĩ được gì, đầu óc trống rỗng lo lắng khi chỉ còn 30 phút nữa là đến lượt mình, cô không hiểu rốt cuộc mình làm nên tội gì mà lại có một ngày khủng khiếp như thế này...

Quả nhiên người trong cuộc u mê trong khi người ngoài cuộc lại sáng tỏ, Lâm Dương nhìn chiếc mũ phớt màu xanh lá trên đầu của cậu bạn vừa hát xong quay vào bỗng nảy ra ý tưởng, mặc kệ tiếng kêu giật mình của Anh Thư, cô mượn chiếc mũ và chạy ra tìm Lâm Minh:

- Anh trai, có vấn đề rồi, trong ba anh ai là người có áo sơ mi trắng có thể cho em mượn không?

- Trên xe anh có, nhưng nó để tí ngoài kia, chạy ra đó cũng mất 10 phút.

- Anh đi nhanh lên, đồ diễn của Hạ Thanh bị ai đó phá hư rồi. Anh mang vào phòng phía sau sân khấu cho em với, tại đây anh đi thẳng, ở chỗ kia kia rồi rẽ phải là thấy cửa phòng đang sáng.

Lâm Dương quay vào kéo Hạ Thanh vào nhà vệ sinh, buộc cô đưa chiếc quần jeans trong người ra ngoài cho cô, Dương dùng kéo cắt rất khéo từ trên gối xuống đến ống quyển, một cái quần bình thường trở thành bụi bặm đến không đỡ nổi rồi đưa lại cho Thanh. Hạ Thanh mặc quần jeans của chính mình mà cảm thấy buồn cười, cảm giác lo lắng bỗng chốc cũng tan tành.

Lâm Dương nhận áo từ tay Lâm Minh, cô đổi chiếc áo ôm màu xanh lá trong người cho Thanh, mặc thêm cho cô bạn chiếc áo sơ mi to, gài vài nút ở dưới rồi cột vạt áo lên, tóc thả tự nhiên, đội mũ xanh, chân mang giày búp bê.

Anh Thư giơ ngón tay cái lên, Lâm Minh nhìn Thanh cười rất tươi để cổ vũ, Thanh nhìn chính mình phản chiếu trong gương mỉm cười hài lòng, đã đến lúc rồi.

Thế nhưng, một lần nữa sự cố lại xảy ra với Hạ Thanh, đĩa hát cô đưa lúc chiều bị mất, Lâm Dương đứng sau sân khấu tìm đĩa đến toát cả mồ hôi, Anh Thư nhìn về phía Hạ Thanh cầm micro đứng ở sân khấu mà tay chân lạnh toát, Cầm Đan đứng dưới sân nhìn, mày nhíu chặt khó chịu, sinh viên đã bắt đầu bàn tán, ba chàng trai đưa mắt nhìn Thanh rồi nhìn nhau, mắt nheo lại khó chịu...

Hạ Thanh nhìn dòng người đông đúc trước mặt mình, bỗng dưng bắt gặp ánh nhìn lo lắng của chủ nhiệm và Lâm Minh, chân mày cô nhíu chặt, vô cùng lo sợ, cô lùi về sau sân khấu như muốn chạy trốn, và quay lưng, dưới sân khấu hoàn toàn im lặng nhìn hành động trên sân khấu của cô hoa khôi trường. Đến lúc tất cả mọi người đều định ninh rằng cô bỏ cuộc thì giọng của cậu MC vang lên: "Rất xin lỗi tất cả mọi người, vì một chút lỗi kỹ thuật, phần trình diễn của Hạ Thanh sẽ được bắt đầu ngay bây giờ, xin ột tràng vỗ tay cổ vũ cô bạn của chúng ta..."

Và người ta nhìn thấy, Hạ Thanh cầm trên tay một cây ghita nâu, sau đó là một cái ghế và giá để micro, Hạ Thanh cứ như vậy trình diễn, không nhạc đệm, toàn sân trường lặng ngắt chỉ vang lên tiếng ghita âm vang và giọng hát trong trẻo...

Đám đông vỗ tay hoan nghênh, Lâm Dương và Anh Thư đứng sau sân khấu có một loại xúc động muốn khóc, thật không ngờ đến phút cuối cùng màn trình diễn còn tốt hơn cả mong đợi, cũng coi như trong họa có phúc. Cầm Đan đứng dưới xem, khuôn mặt lạnh lùng nở một nụ cười vô cùng hạnh phúc, có thể thấy Hạ Thanh đã không phụ lòng mọi người...

Đám đông cứ như vậy hướng mắt về sân khấu, không ai hay biết rằng, trong một góc khuất của hành lang, một cô gái nhỏ bé quay lưng khỏi sân khấu, lặng lẽ lau hàng nước mắt và rời đi...

Xong phần trình diễn của mình, Hạ Thanh trở về phía sau sân khấu, ôm choàng lấy Dương và bật khóc, mọi áp lực giờ phút này mới tiêu tan, lo sợ mới hoàn toàn biến mất. Cô đã nghĩ, nếu không có ba cô bạn thân, có lẽ giờ này cô không phải khóc vì hạnh phúc mà khóc vì có lỗi, vì trách nhiệm không hoàn thành

11 giờ, hội diễn kết thúc, không ngoài dự đoán của Lâm Dương, rất nhiều sinh viên bỏ phiếu bầu chọn cho Hạ Thanh, cô giành được giải đặc biệt, đặc biệt ở chỗ ngoài phần thưởng là tiền, Hạ Thanh được đặc cách tốt nghiệp mà không cần trải qua thời gian thực tập như những sinh viên khác.

Hạ Thanh cứ như vậy nhận phần thưởng và hưng phấn kéo mọi người kia đi chơi đêm.

Trải qua một ngày với những cảm xúc lên xuống, Hạ Thanh gọi bia và thản nhiên uống, cô không muốn nói, muốn để mọi thứ trôi đi, thứ có được chính là hai cô bạn đang ngồi bên cạnh... Một cô gái bình thường tâm tính ngoan ngoãn, lúc say cũng sẽ rất ngoan ngoãn, đáng buồn Hạ Thanh chưa hoàn toàn say nhưng không được phép tiếp tục uống, cô quay qua nhìn con người giữ chặt lon bia trong tay không chịu đưa ình, một khuôn mặt lạnh lùng đang dùng ánh nhìn lo lắng nhìn cô, nhưng với một người 2/3 say như Thanh, ánh nhìn đó chẳng khác nào đang chế giễu, cô giơ tay lên tát vào khuôn mặt ấy rồi ra sức véo má...

Những người còn lại bị hành động của Hạ Thanh làm ngây ngẩn cả người.

Lâm Minh giữ đôi tay đang véo má mình, bình tĩnh lên tiếng:

- Em say rồi, chúng ta về thôi.

- Không về, em không say, anh là ai? À, ra là anh Minh. – Hạ Thanh lại ra sức véo má anh, miệng chu lên, rồi thả tay vung vẩy lung tung.

Lâm Minh nhìn đôi mắt mông lung đang nhìn mình, lại nhìn đôi môi xinh đẹp đỏ hồng đang chu lên xinh xắn, anh có cảm giác nếu mình không đủ định lực, ở giữa nơi đông người lại lợi dụng cô đang sa cơ mà hôn cô mất...

Hạ Thanh bỗng dừng nắm lấy cổ áo anh, khuôn mặt kẻ sát, hơi thở mang mùi bia và hương thơm thảo mộc phút chốc tràn đầy khuôn mặt anh.

- Anh, anh á, anh đã từng thích ai chưa?

- ... Có – Lâm Minh nghĩ một lát cuối cùng nói thật.

- Là ai?

- Rất thân với em, một cô gái có nụ cười rực rỡ như nắng, tinh khiết như hoa sen sớm mai...

- Không quen... em đi toilet...

Hạ Thanh lao đi trước, Lâm Minh cau mày theo sau.

Hạ Thanh nhìn kí hiệu trước cửa toilet, loạng choạng một lát rồi cũng đi vào đúng phòng dành cho nữ.

Điện thoại trong túi rung lên từng hồi, Lâm Minh bước vào phòng nam bên cạnh, lách đi tiếng ồn để nói chuyện điện thoại. Đến lúc trở ra, anh đã thấy Hạ Thanh mơ màng bị tên đàn ông bụng phệ lôi kéo, cả người cô không ngừng giãy dụa, áo sơ mi bên ngoài đã bị kéo rớt khỏi vai. Lâm Minh bước tới, cố gắng kiềm chế cơn giận lịch sự kéo cô ra khỏi móng vuốt của tên đàn ông háo sắc, đáng giận lại gặp phải một kẻ ngoan cố, hắn ta phất tay, ở xung quanh anh bỗng thừa ra ba tên côn đồ.

Tên đàn ông bụng phệ vẫn hằm hê với nhan sắc trước mặt cho đến khi một thứ gì đó lạnh toát chạm vào thái dương hắn, cùng với đó là tiếng lên nòng rất khê, người hắn cứng đờ:

- Buông cô ấy ra! – Một câu ra lệnh lạnh lùng, mang đầy sát khí. Người đàn ông tái mét giao trả Hạ Thanh cho Lâm Minh ngay lập tức, ông không biết mình đụng phải vị đại ca giang hồ nào mà dùng cả súng...

Hạ Thanh cứ mơ màng như vậy bị Lâm Minh ôm ra khỏi quán bar và đưa về nhà anh, sau này anh tuyệt đối không cho cô uống rượu kiểu 2/3 say ấy nữa, đáng về ấy của cô thật dễ làm đàn ông phạm tội... Anh ép cô uống một cốc nước chanh giải rượu, đắp chăn kĩ lưỡng cho cô rồi mới rời khỏi phòng.

Hạ Thanh trở về trường đã là ba giờ chiều, cô bước xuống xe Minh với khuôn mặt mệt mỏi và cái đầu đau nhức. Hạ Thanh vô cùng ngạc nhiên khi trước mặt cô là cổng kí túc, nhưng không phải yên lặng như những chiều thứ bảy khác mà rất ồn ào, ồn ào vì sinh viên tò mò dòm ngó, ồn ào vì bảo vệ ra sức ngăn cản một đám phóng viên có ý định xông vào bất cứ lúc nào. Hạ Thanh lắc lắc đầu, lặng lẽ đi vòng lại phía cổng sau khu kí túc và trèo vào.

Đây, đây mới chính là nguyên nhân chính khiến cô bạn Hạ Thanh quyết định không lộ mặt khỏi kí túc, cô cũng người khi nghe Lâm Dương nói rằng clip hát hôm qua của cô được người khác tung lên mạng, và đám phóng viên đã biết được cô là con gái của ca sĩ Hạ Uyên...

8. Chương 15, 16

15. Cố nhân

Buổi tối sau ngày truyền thống, bởi vì thực hiện lời hứa Hạ Thanh đành phải cố gắng dẫn ba chị em nhà mình đi ăn cơm trong kí túc, cũng không biết có được gọi là duyên hay không, đám người Hạ Thanh gặp lớp trưởng lớp cô đang đi cùng bạn mình. Anh Thư nói với Dương và Đan đó là lớp trưởng lớp cô, Dương chỉ nhìn rồi đi nhanh qua theo Thanh, Thư theo sau.

Cầm Đan nhú mày đi chậm lại rồi dừng chân trước mặt hai con người đó, cô nhìn họ lạnh lùng:

- Có phải hai người nên xin lỗi Hạ Thanh một tiếng không?

- Cậu có ý gì?

- Ý gì? Không phải hai người rõ nhất sao, buổi tối ngày truyền thống, lần sau nếu không muốn ai biết thì đừng làm.

Nói xong thì bỏ đi, cũng không thèm nhìn đến nét mặt kinh hoàng khó coi của hai con người đó, Đan lắc lắc đầu, hóa ra lớp trưởng kế toán và lớp trưởng công nghệ thông tin là bạn thân của nhau.

Đến cuối cùng, dù muốn hay không Hạ Thanh vẫn phải đi ra khỏi cổng kí túc bằng cách rất hay ho là trèo cổng sau, đám phóng viên mấy ngày nay vẫn canh chừng trước cổng kí túc hi vọng được gặp cô để phỏng vấn một chút...

Hôm đó trời đổ mưa, cơn mưa không lớn nhưng rả rích, ướt áo, thấm vào lòng người, mang theo hơi rất lạnh và gột sạch bụi bặm sót lại của những ngày nắng, cơn mưa kèm theo chút gió đã vô tình cuốn đi tất cả những chiếc lá bàng sót lại trên thân cây. Hạ Thanh thức dậy từ rất sớm, cô nằm trên giường nhìn về phía cửa sổ mờ mờ vì đầy hơi nước, một nhánh của cây bàng lẳng gầy quệt vào ô cửa giống như cánh tay của ai đó đang giang rộng ôm lấy cả khu kí túc, tiếng đồng hồ để bàn trong phòng vang lên từng tiếng tí tách theo nhịp chạy rất khê của chiếc kim giây. Cô cứ nhìn mông lung, vô thần rồi lại ngủ thiếp đi cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên inh ỏi, ngái ngủ ngồi dậy, cả phòng đã đi học, trống trơn, vắng ngắt:

- A lô.

- Dậy đi Thanh, môn triết đổi giáo viên, 15 phút cuối sẽ điểm danh – Đầu dây bên kia tiếng Anh Thư vang lên rất khê cũng rất gấp.

- Mấy giờ rồi? Cậu điểm danh giúp tớ đi.

- 9h 30 rồi, cậu đến đi, ông thầy còn rất trẻ, và lại điểm danh bằng cách gọi từng người đứng lên, ai vắng mặt sẽ trừ vào điểm thi cuối kì.

- Được rồi, cúp máy, tớ đến, lát gặp.

Hạ Thanh vội vàng leo xuống giường, cấp tốc vệ sinh, thay đồ, lấy sách vở và khóa cửa phòng rồi đi, động tác nhanh và gọn gàng. Cô cầm ô lao nhanh ra cửa sau và đi nhanh đến trường, thật kịp lúc vừa đúng giờ

ngủ giữa hai tiết, thầy có lẽ đã đi uống nước. Cô vào lớp và ngồi gần Anh Thư ở bàn ba, đầu gục lên bàn, núp sau tấm lưng rộng của ai đó, chuẩn bị tư thế để tiếp tục ngủ.

- Thầy giáo mới như thế nào?

- Nhìn trẻ, cũng đẹp trai, nghe đâu là tiến sĩ mới về nước, giảng bài không buồn ngủ...

- À, ừ, kệ ông đi.

Hạ Thanh chỉ hỏi cho có lệ rồi gục đầu xuống bàn lắng nghe tiếng nói chuyện xung quanh mình, phần lớn là nói về ông giáo dạy triết của những sinh viên nữ, họ khen thầy đẹp trai, khen thầy hài hước và cả những khát vọng về tình yêu với thầy...

10 phút sau thầy vào lớp, Hạ Thanh mơ màng nhìn về phía bục giảng, chỉ thấy đó là một ông giáo khá trẻ, chừng 26 hay 27 tuổi gì đó trong bộ tây trang lịch sự cùng đôi kính gọng đen, một vẻ đạo mạo khó gần đúng kiểu một giảng viên đại học. Cô cứ nhìn như thế với người thầy đáng kính đứng trên bục giảng đang quan sát lớp học hơn 70 người cho đến khi ông ấy nhìn vào cô và khước miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười rất nhẹ, rất nhiều sinh viên nữ dưới lớp cảm thấy khó thở, Hạ Thanh nhếch môi thần nhiên cười lại, một nụ cười mang ý nghĩa khiêu khích không coi thầy ra gì, chỉ là cô bỗng dưng cảm thấy đôi mắt sau cặp kính gọng đen và nụ cười rất quen thuộc...

Hạ Thanh tiếp tục gục đầu xuống bàn, suy nghĩ xem mình đã gặp nụ cười như thế ở đâu. Nghĩ và nghĩ, vẫn không nghĩ ra và cô nghe thấy tiếng giảng bài của vị tiến sĩ trên bảng, một giọng nói trầm khàn và ấm, một giọng nói đã quen thuộc với cô suốt 15 năm. Cô ngẩng cao đầu nhìn về hướng phát ra giọng nói, một thân hình cao gầy, mái tóc đen xoăn nhẹ nằm gọn gàng trên đầu, chân mày hình cung trên cặp kính, sống mũi cao, miệng rất duyên với lúm đồng tiền bên má trái lộ rõ khi anh nói, cười. Anh khác trước rất nhiều, bộ dáng chững chạc và người cao lên không ít, có lẽ ở bên ngoài nhiều năm, lại một thân một mình nơi đất khách, anh trở nên từng trải và chín chắn, cả người cũng toát lên phong vị độc lập đến khó gần. Cô nhìn, đánh giá con người đứng trên cao đó, ánh mắt từ ngạc nhiên chuyển sang vui mừng rồi lại mang đầy giận dữ cắm thẳng vào con người đối diện, anh giỏi lắm, đi một mạch 7 năm lại không một chút liên lạc, giờ lại đàng hoàng đứng trước mặt cô bằng tư thế ngẩng cao đầu hiên ngang, còn buộc cô đến đây điểm danh trong khi trời mưa đến khó chịu. Anh giỏi lắm.

Trên bục giảng, vị tiến sĩ đang giảng dạy, vị tiến sĩ trẻ tuổi, đạo mạo biết được có ánh mắt khóa chặt vào người mình và anh rung mình. Vị tiến sĩ tên Tân ấy đã từng là hàng xóm của Hạ Thanh suốt 15 năm, anh biết cô học lớp này, đến lớp lại không tìm kiếm ra cô, anh đành dùng hạ sách điểm danh để trừ điểm nhằm buộc cô đến lớp. Cô bé hàng xóm ngày xưa suốt ngày theo đuôi anh giờ đã trở nên xinh đẹp rất nhiều, còn xinh đẹp hơn cả mẹ cô khi xưa, nụ cười của cô cũng dễ dàng làm người khác phải nín thở, cô vẫn cười với anh bằng kiểu cười không coi anh ra gì, là thói quen sao?

Hạ Thanh suốt buổi không thêm nói tiếng nào, mong mãi rồi cũng đến lúc tan học, thầy không điểm danh, những con người chạy vội đến lớp như Thanh cảm thấy rất phần nộ, họ thì thầm mắng chửi ông giáo đang thu dọn trên bục giảng, Hạ Thanh lại cười, nếu họ biết ông giáo đạo mạo trên bục giảng kia là vì cô mới làm thế có khi người bị mắng trong miệng họ lại là cô...

- Tiết sau chúng ta sẽ có một bài kiểm tra ngắn, tôi thông báo cho cả lớp chuẩn bị, phiền bạn Hạ Thanh ở lại một lát.

Cả lớp đưa ánh nhìn khó hiểu về cả Tân và Thanh, những sinh viên nữ cũng mang chút thì thầm, dò xét, suy đoán, Thanh chỉ cười rồi kéo tay Thư đi thẳng, không thêm ngó lại ông giáo trên bục lấy một giây, mặc kệ ánh nhìn ngơ ngác của tất cả sinh viên trong lớp, cô đang coi thường thầy.

Tân nhìn bóng lưng bước đi không vội không chậm của cô vừa tức vừa buồn cười, cô làm anh đẹp mặt trước lớp đầu tiên dạy, nhưng cô trở nên bướng bỉnh hơn lúc nhỏ rất nhiều. Cô nhỏ này đã giận anh thật rồi, ngày đó anh rời đi cũng không thông báo cô một tiếng, suốt bảy năm qua cũng không dám liên lạc với cô. Anh sợ. Anh sợ không đủ tự tin cất bước, sợ đôi mắt róm lệ của cô khi biết anh không gần cô, rồi lại sợ nghe giọng nói của cô mà không đủ dũng khí ở lại hoàn thành chương trình học. Ngày đó cô chỉ là cô bé con lớp 9, anh cũng chỉ năm hai đại học. Lúc đọc mẫu giấy chú xúu với những nét chữ xinh xinh mang chút trẻ con nói rằng cô thích anh, anh đã cười, anh đã xoa đầu cô, bỏ qua đôi mắt ngập nước đầy tủi hờn của cô

mà nói rằng anh chỉ xem cô như em gái, và cô đã bắt anh mua kem cho cô ăn, ăn nhiều đến nổi viêm họng và phát sốt đến một tuần.

Lúc nhận mẫu giấy của cô, anh đã xin được học bổng, đã hoàn tất thủ tục nhập học và chuẩn bị cho chuyến đi xa một tuần sau đó. Buổi gặp ấy, anh vĩnh viễn không thể quên, là một ngày chủ nhật, nắng rất đầy, cây gòn trước nhà cô đã ra chi chít trái con, hàng rào dâm bụt trở đầy hoa đỏ, cánh đồng lúa đang làm đồng thơm nức mùi sữa rất nhẹ, rất thoảng; anh cũng không thể quên ánh mắt cô nhìn anh lúc ấy... Anh đã định nói với cô về chuyến đi, nhưng đôi mắt buồn bã ấy đã ngăn anh không nói, anh sợ cô sẽ khóc òa. Hôm anh đi, cô vẫn còn đang sốt, vẫn bị mẹ và ông nội buộc ngoan ngoãn ở trong nhà, anh vuốt tóc và ôm cô rất khẽ, cô cứ nghĩ rằng anh lại lên thành phố học rồi sẽ nhanh trở về với cô, cô nói không ra tiếng, cười thật tươi vẫy tay với anh, và anh đi, một chuyến đi mất 7 năm ròng. Mẫu giấy của cô anh vẫn luôn đặt trong ví sau tấm hình cô cười rạng rỡ...

Tân nhếch miệng cười, nụ cười đầy tự giễu, em gái sao, suốt những năm tháng cô độc nơi đất khách, lúc nhớ về cô, về nụ cười cô dành cho anh, cả những tiếng gọi “anh hai” đầy nhõng nhẽo, là nỗi nhớ dành cho em gái sao? Lệ đã từng khô ở cằm khi anh đứng trước gió nhớ về quê, nhớ gia đình và nhớ về cô, cả về cái nghéo tay anh chiều cô lúc cô 5 tuổi, cái nghéo tay mà cô buộc anh hứa sau này sẽ lấy cô làm vợ. Anh đã từng hứa, rồi lãng quên đến 10 năm, đến lúc nhớ lại nó như con dao đâm vào tim anh, nỗi đau tạo thành sẹo nơi lòng bàn tay mà nhắm mắt cũng cảm nhận được sự hiện diện của nó. Có lẽ cô cũng đã quên lời hứa năm đó rồi. Anh đã bỏ qua cô gái anh yêu suốt 7 năm, anh trở về rồi, trở về thật sự nhưng anh không đủ tự tin mình có cơ hội như xưa, cô bé của anh ngày xưa đã không còn ngây ngô gọi anh là “anh hai” nữa, cô vẫn cười không xem anh ra gì như trước nhưng không nín tay anh đòi hỏi mà kiêu ngạo bước đi...

Anh Thư nhìn khuôn mặt cau có của cô bạn đang kéo tay mình, cô giật giật cặp Thanh:

- Cậu quen ông thầy đó à?

- Ủ, cố nhân.

- Cố nhân? Người yêu cũ của cậu hả?

- Người yêu cũ cái đầu cậu ấy, là hàng xóm nhà mình cách đây 7 năm. – Hạ Thanh trừng mắt nhìn Thư làm cô giật mình thả bàn tay đang níu cặp của Thanh, đôi mắt hiền kia trừng lên khi giận cũng thật đáng sợ...

Hạ Thanh quay đầu buồn bực bước đi, cô vẫn thấy giận cái ông anh mình từng gọi là “anh hai” đó, ngày đó cô ngây ngô với tình cảm thiếu nữ nói thích anh, anh chẳng những xem cô như em gái mà còn đi xa không nói tiếng nào, hại cô khóc đến khô nước mắt khi nghe mẹ anh nói anh ra nước ngoài đi học, rất lâu sau mới trở về. Anh thật ích kỷ, xem cô như em gái cũng được, em gái cũng phải thông báo một tiếng chứ, là người thân nhất với anh vậy mà cô lại biết sau cùng. 7 năm, anh đi 7 năm, một phong thư, một cuộc điện thoại cho cô cũng không có, ngay cả nick chat cũng bị anh bỏ đi. Cô đã dẫn vật trong nỗi nhớ anh suốt một thời gian dài, đã mang theo thứ tình cảm ngây ngô ấy suốt chừng ấy năm, nhớ anh thì vẫn còn nhưng thứ tình cảm ấy có lẽ đã theo anh bằng con thuyền thời gian chở đầy nắng và gió biển...

Cô đã từng giận dữ vứt hình ảnh anh, tìm cách lờ anh ra khỏi trái tim mình, cũng từng ngốc nghếch nghĩ về anh, đã từng dùng anh trong suy nghĩ để từ chối tình yêu của nhiều người, cũng từng mang ý nghĩ chờ anh trở về để anh thực hiện lời hứa lấy cô làm vợ lúc cô còn bé xíu. Lời hứa vẫn còn hiện diện nhưng sao chứ, cả lời hứa lẫn cái nghéo tay khi ấy đều không đủ sức giữ anh lại bên cô, cũng không còn đủ sức đưa cô tới gần anh, cô đã không còn là cô bé ngây ngô bên anh khi xưa nữa. Ngón tay út giờ trống vắng, đã không còn hơi ấm của ngón tay anh khi nghéo vào, hình ảnh hai ngón tay bé xíu, một lớn một nhỏ, một trắng một ngăm, cả tiếng cười trong trẻo của cô và anh khi ấy đã mờ dần trong tâm trí. Có lẽ anh đã quên mất rồi...

Giờ gặp lại cô chỉ còn sự giận dữ của đứa em gái nhỏ bị ông anh trai giành mất đồ chơi. Tình cảm khi ấy có lẽ chính là thói quen dựa dẫm, một thứ thói quen đáng sợ khi một thứ lúc nào cũng ở cạnh bỗng bị người ta giành mất, thích anh, có lẽ khi đó cô sợ ngày nào đó anh sẽ không còn chiều chuộng, không còn bảo vệ cô, thứ tình cảm ngây ngô đầy tính sở hữu của một cô gái mới lớn chưa hiểu hết bất cứ chuyện gì. Cô cũng đã bỏ ý định chờ anh sau bao nhiêu năm, đúng vậy khoảng cách quá xa, tình cảm của cô cũng không đủ để kiên nhẫn đợi chờ, đợi chờ một thứ tình cảm viễn vông khi chính anh đã nói chỉ xem cô như em gái.

16 tuổi, cô biết mình thích anh, thích chàng trai có nụ cười rất duyên, thích chàng trai mặc sơ mi trắng, thích chàng trai lúc nào dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô khi đi trên đường lớn, thích chàng trai lúc trời mưa to đã nhường áo mưa cho cô mặc, lại công cô suốt một đoạn đường dài vì sợ cô té khi đi trên con đường lầy lội ở quê.

Anh Thư giật cả người khi Hạ Thanh đột ngột quay đầu đi về hướng văn phòng của trường, cô cầm đầu chạy rất nhanh, chỉ để lại trong màn mưa giọng nói trong vắt: “Tớ đi gặp cổ nhân.”

Cô đi gặp anh, tại sao không chứ, cô phải xả nỗi giận dữ trong người ra, phải hỏi anh tại sao đi lâu như vậy, tại sao không thông báo, tại sao không chút liên lạc với đứa em gái này, cô phải bắt anh mua kem cho cô ăn, phải bắt anh dẫn đi chơi như lúc nhỏ, phải phạt anh vì tội bắt cô phải khóc vì bị anh gạt và vì nhớ anh. Hạ Thanh cứ cầm ô cầm đầu chạy cho đến khi đâm sầm vào một con người đang đội cặp đi trong mưa phùn, rất may là con người đó nhanh tay lẹ mắt giữ kịp cho cô khỏi ngã, cô ngượng ngùng ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy cặp kính màu đen và khóe miệng đang giương lên một nụ cười. Hạ Thanh đẩy anh ra rồi trừng mắt, giọng cô không tự giác được nâng ang theo chút châm biếm tức giận:

- Tiến sĩ Tân, đã lâu không gặp.

Tân sững sốt, đẩy lại cặp kính trên sống mũi, thản nhiên hạ cặp rồi chui vào đi chung ô với cô:

- Bé sâu, đã lâu không gặp.

16. “Thật ra, anh không muốn em gọi anh như gọi anh ta...”

3 giờ chiều.

Trời đã hết mưa, khí trời trong veo sang sảng một mùi thơm dễ chịu, gió mát lạnh nhẹ nhàng thổi, Hạ Thanh nhìn con chim sẻ nhảy chách chách trên nhánh cây bằng lăng mà ngạc nhiên, không phải trời đã lạnh rồi sao, bóng con chim sẻ in hình lên đám mây trắng hình cung ở phía xa xa, hình như phía đó có một chút nắng. Vốn thể chất không tốt, cứ đến mùa lạnh là Hạ Thanh phải mặc nhiều áo hơn người bình thường, những ngày như thế, đầu ngón chân và ngón tay cô đều lạnh toát, cô đưa tay nắn nắn mấy đầu ngón chân, tâm tình trở nên rất tốt, mặc kệ xung quanh vắng ngắt vì chiều nay cô lại trốn học... Cô nghiêng đầu nhìn tấm hình bốn người để trên bàn học – cô, Dương, Thư và Đan bỗng dưng bật cười, không phải cười vì tấm hình mà cười về câu chuyện lúc trưa, cuối cùng thì anh Tân đã chịu xin lỗi vì bỏ rơi và gạt cô nhiều năm như vậy, được thôi cô vốn rộng lượng mà, đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh người chạy lại. Hạ Thanh mở máy lên facebook, việc đầu tiên chính là chấp nhận lời mời kết bạn của Tân rồi nhét anh vào danh sách gia đình, ô danh sách đã được 10 người rồi, sau đó cô vào trang của anh, viết lên tường một câu rất kinh điển: “Chào đón anh trở lại ^^”, kinh điển vì cô luôn mong được nói câu này với anh từ lúc biết anh ra nước ngoài...

Cô dạo một vòng facebook của ba mẹ, của ông nội, của Lâm Minh rồi online chơi game, tinh thần vô cùng tốt, mặc kệ ngoài cổng đã có vài phóng viên chán nản bỏ cuộc vì nhiều ngày không nhìn thấy cô.

Trong game, Hạ Thanh ngạc nhiên khi nhìn thấy trang chủ được trang trí đầy không khí Giáng sinh, cô còn được gửi quà tặng và tin nhắn chúc Giáng sinh vui vẻ của người trong bang, lúc này con sâu lười mới nhớ ra hôm nay đã là Giáng sinh rồi. Mấy ngày nay trốn học, ăn cũng có người mua dùm, suốt ngày hết chơi game rồi ngủ, cô cũng quên luôn khái niệm thời gian, Hạ Thanh vui vẻ trả lời từng tin nhắn một rồi tắt máy, đúng lúc điện thoại báo tin nhắn. Cô mở điện thoại, chưa kịp nhập mật khẩu để đọc tin nhắn thì điện thoại lại rung lên từng hồi báo hiệu có người gọi đến, không nhìn ai gọi, cô bấm luôn nút nghe

- Dạ a lô.

- Là anh Hạ Thanh. Tối nay em có rảnh không?

- Dạ có ạ? – Hạ Thanh chần chờ một chút rồi nói thật.

- Vậy tối nay ra ngoài đi chơi với anh đi.

- Đi chơi? Chỉ mình em? Anh không phải bận lắm sao? – Cô khá ngạc nhiên.

- Ủ, Dương nó bận rồi, hôm nay là Noel mà em. – Thật ra thì con em gái nhà anh đã bị anh buộc cầm chen chân rồi...

- Dạ được. Vậy mấy giờ đây sắp?
- 5 giờ, anh xuống đón em, đi ăn tối rồi đi chơi khỏi sợ kẹt xe.
- Dạ, bye anh, lát gặp.
- Ủ, bye em.

Hạ Thanh cúp máy rồi mở tin nhắn: “Bé sâu, tối nay em rảnh không? Đi chơi giăng sinh với anh, anh chịu phạt luôn.”

Cái con người này, mở miệng ra lại gọi cô là sâu, biệt danh này lúc chút xíu rồi mà, cô cũng sớm quên nó, chỉ tại cô lỡ dại bắt sâu phơi nắng lại hay ngủ lười nên anh mới gọi cô là sâu...

“Hic. Xin lỗi anh, em có hẹn rồi, hôm khác nha.”

Hạ Thanh trả lời tin nhắn cho Tân xong lại ngửa đầu nhìn trần nhà, đây là ý gì, anh hẹn cô trước, rõ ràng là thế mà...

4h59 phút.

Lâm Minh ngồi trên chiếc xe máy chờ Thanh trước cổng trường, điện thoại vừa hiển thị 5 giờ thì tin nhắn của Hạ Thanh đến: “Anh ơi, ra cổng sau đón em, em không ra cổng trước được.”

Lâm Minh nhìn vài phóng viên còn lác đác dáo dác trước cổng kí túc rồi lác đầu, nổ máy xe chạy ra cổng sau, cái thời tiết lạnh lạnh ẩm ẩm thế này mà kiên trì như thế thật đáng khâm phục.

Hôm nay đi mô tô, một chiếc MV Agusta F4 CC màu đen xám mới cồng, anh cũng không còn tây trang chuẩn mực như lúc trước, anh mặc một chiếc quần tây kiểu dáng đơn giản, áo sơ mi màu hồng nhạt bên trong chiếc áo khoác thể thao, mũ bảo hiểm màu đen che gần hết khuôn mặt chỉ chừa lại một đôi mắt lạnh. Đó là những gì Hạ Thanh nhìn thấy khi anh dừng xe trước mặt cô, trông anh vừa nam tính lại có chút bặm trợn dọa người. Cô nhìn anh rồi lại nhìn trang phục trên người mình, quần jeans, áo khoác dày, bên trong là áo sơ mi cùng màu với áo anh, trên mặt đeo khẩu trang, hay ho không chỉ áo trong, đến áo khoác cũng cùng màu với áo khoác của anh – màu đen. Hạ Thanh nhìn anh, anh nhìn cô, cả hai không hẹn mà cùng bật cười, ai đó nhìn thấy chắc sẽ cho rằng đây là một cặp tình nhân hạnh phúc, một sự trùng hợp thật đáng cười...

Lâm Minh chụp lên đầu cô chiếc mũ bảo hiểm màu trắng loại nửa đầu có dán hình pucca xinh xắn, thật hay nha, đây là bộ phim hoạt hình cô thích xem nhất...

Bởi vì ngồi trên chiếc xe phân khối lớn, cả người chồm về phía trước, Hạ Thanh rất tự nhiên cho tay vào túi áo khoác của Minh, đầu dán vào lưng anh, rất ấm áp, cả người anh chắn gió, lại mang theo chút mùi hương xà phòng tự nhiên nhẹ nhàng nhưng nam tính.

Người lái xe, cảm nhận động tác của Thanh, có chút cứng người rồi mỉm cười hưởng thụ. Hôm nay chọn đi chiếc xe này thật tốt, mặc dù có chút không quen, gió lại thổi mạnh vào mắt nhưng sau lưng và cả trái tim đều thật ấm.

Xe chạy trên đường cao tốc, tốc độ xe nhanh và gió thổi thẳng tắp vào người nhưng Thanh ngồi sau chỉ thấy ấm áp, cô bỗng dừng ước gì cứ dựa mãi vào lưng anh, trốn mọi hướng gió thì thật tốt. Cả hai đều im lặng suốt quãng đường đi cho đến khi tới nơi, Hạ Thanh đưa mũ cho anh, cho khẩu trang vào túi áo, nhìn khóe nghi ngút từ bếp và mùi bánh xèo xộc vào mũi cô mà cười không thể ngọt ngào hơn, cũng thật hay nha, thời tiết như thế này cô đúng là rất thích ăn bánh xèo.

Lâm Minh nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, tim đập nhanh một chút rồi vui vẻ kéo tay cô vào quán, cô nhỏ này quả nhiên thích ăn đồ nóng.

Hạ Thanh nhìn vào chỗ hai bàn tay giao nhau rất tự nhiên, một nắm một trắng xanh, một dày một mỏng, bàn tay của anh to lớn ấm áp và có vài vết chai, cả bàn tay nắm gọn tay nhỏ bé của cô, cái ấm áp của bàn tay anh không chỉ chuyển qua tay mà còn chạy thẳng vào tim cô. Hạ Thanh khịt khịt mũi, cô thấy thật cảm động, tại sao anh lại hiểu cô như vậy chứ, khóe mắt bỗngưng cay cay, cô thấy nhớ mẹ, lúc nhỏ mỗi lần trời lạnh thế này, mặc dù bận bịu thế nào, chỉ cần cô muốn ăn mẹ đều tự tay xuống bếp làm bánh xèo

cho cô ăn. Đã lâu rồi không ăn đồ ăn mẹ nấu, nhưng mùi vị của nó vẫn còn nguyên nơi đầu lưỡi. Hạ Thanh lắc đầu cười khổ, cô có thể học hát từ mẹ, học đàn và nhạc lí từ ba nhưng riêng tay nghề nấu bếp của mẹ cô không thể nào học được dù bao nhiêu cố gắng, ba cô đã từng bảo, mẹ dụ dỗ được ba cũng nhờ tài nấu bếp. Hạ Thanh tặc lưỡi, tài nấu bếp của cô có mà đuổi người ta đi thì có.

Hạ Thanh thoải mái ăn bánh xèo nóng lại uống sprite lạnh. Lâm Minh vô cùng buồn cười nhưng chỉ dung túng bảo cô từ từ ăn, uống ít thôi kéo đau bụng, anh hỏi chuyện cô học ở trường, hỏi về chút rắc rối hiện giờ và ba mẹ cô nhưng hiển nhiên không nhắc gì đến chuyện cô say hôm trước.

Lâm Minh kể cho cô nghe chuyện quá khứ của anh, cái thời còn là sinh viên công nghệ thông tin giống cô:

- Lúc đó anh mới biết hack thôi, tính hack thử trang web của trường không biết thế nào lại hack phải trang cá nhân của giảng viên trường mình, toàn bộ tiểu sử, thân thế và ảnh chụp đều bày ra trước mắt, em bảo anh phải làm sao, lúc đó vẫn có chút háo thắng mà, trò bày ra sao không chơi, anh đành ngậm ngùi sửa một số chi tiết trong tiểu sử của các thầy cô, chỉnh một chút nhan sắc của họ rồi trả nguyên vị trí cũ. Cái vụ đó cũng lùm xùm một chút, nhưng hài quá rồi thầy cô trong trường cũng cho qua không điều tra nữa, không anh chết rồi.

- Ha ha, hóa ra là anh, ha ha, vụ đó bây giờ thỉnh thoảng sinh viên trong trường cũng nhắc lại, ảnh chụp cũng có ai đó lưu lại, lúc em mới vào trường cũng có xem ảnh, cười chết mất. Ha ha.

Hạ Thanh cười đến nổi cốc nước ngọt trên tay theo nụ cười rung người của cô mà chênh choáng đổ xuống bàn, rồi chảy nhanh xuống quần, cái lạnh nhanh chóng thấm vào người làm cô giật nảy mình, suýt thả rơi cốc nước. Cô uống một ngụm rồi đi vào nhà vệ sinh phía sau rửa tay. Lúc cô trở ra, vừa vận dụng phải một người, cả hai đều cùng há miệng ngạc nhiên, cái thành phố này cũng nhỏ quá, bao nhiêu quán lại đụng ở nơi hẻo lánh này.

- À, ra không đi với anh được là có hẹn đi nơi này đây. Bé sâu, đi với anh nào đó? – Nói là anh nào nhưng tìm anh giật thót, lúc vào đây, bàn anh ngồi đối diện với một người đàn ông trẻ, cả người toát lên vẻ khó gần hơn anh nữa và trước mặt anh ta là một chiếc ghế trống có một chiếc áo khoác vắt lên. Chiếc áo khoác quen mắt đến độ anh lập tức nhận ra sáng nay anh đã gặp con người mặc nó – Hạ Thanh.

- Làm sao anh biết quán này? Không phải mới về sao? Ghê thật, đi với chị nào đó? He he.

- Ủ, anh đi với bạn, chị cái đầu em – Anh quay đầu nhìn người đàn ông phía xa xa rồi tự nhiên choàng tay qua vai cô hỏi tiếp – Nói mau, có phải đi với anh chàng đẹp trai mặc áo hồng ngồi một mình ở kia không?

- Dạ đúng rồi, ra là anh để ý ghê gớm – Hạ Thanh bĩu môi, cũng không thêm để ý đến hành động khoác vai của anh.

- Khai ngay, người yêu của em phải không?

- Không, mà anh đi vệ sinh đi, ra rồi gặp em giới thiệu – Không hiểu sao Hạ Thanh có chút chột dạ, cô đẩy anh vào trong như muốn né tránh vấn đề, rồi quay đầu về bàn.

Ở bàn, Lâm Minh đã chú ý rất lâu, người đàn ông này là ai, anh ta có thể thân mật và tự nhiên khoác vai Thanh như vậy. Anh nhìn Thanh trở về bàn, cũng không hỏi gì, anh vẫn luôn kiên nhẫn và tự chủ như thế. Một lát sau thì người đàn ông ấy cũng trở ra, anh ta rất tự nhiên đứng gần và gõ đầu Thanh, cô chỉ rụt vai trừng mắt với anh rồi cười xòa. Cô nhìn Minh rồi chỉ Tân:

- Giới thiệu với anh, đây là anh Tân, anh của em, là hàng xóm 15 năm, đang dạy môn triết ở trường mình.

Tân gật đầu, mỉm cười với người đàn ông đối diện, theo thói quen anh đưa tay ra.

- Giới thiệu với anh, đây là anh Minh, anh trai ruột của bạn thân em, cũng là anh của em. Hai người từ từ làm quen.

Lâm Minh mắt lạnh đánh giá người đàn ông đối diện, rất phong độ, có vẻ ngoài thư sinh và một chút khó gần, nụ cười chết gái và lúm đồng tiền rất duyên, ánh mắt anh ta nhìn Thanh rất quen thuộc với anh, đơn giản vì anh cũng nhìn cô như vậy, yêu thương và dung túng. Anh đưa tay ra nắm lấy bàn tay chìa ra của người đàn ông đối diện, cả hai bàn tay vừa chạm vào nhau liền ra sức nắm chặt, mắt nhìn thẳng vào nhau mang theo chút thách thức, chút đề phòng.

Hạ Thanh sờ sờ cổ nhìn cục diện trước mặt, hai bàn tay rõ ràng bắt vào nhau, hai đôi mắt bình thản cùng hai nụ cười nhưng cô có cảm giác giống như hai người họ đang giao đấu để giành cái gì đó. Qua một lúc lâu, cuối cùng cô đành ho một tiếng nhắc nhở hai người họ, bởi vì hai bàn tay kia đã chuyển sang trắng bệch vì dùng lực quá mạnh...

Đã ăn xong rồi nên chào hỏi xong Lâm Minh cũng tính tiền và kéo Hạ Thanh rời đi, anh không muốn ở lại nơi này một chút nào khi anh không có chút lợi thế trước mặt người đàn ông kia, rất rõ ràng trong cuộc đua với đích là cô gái anh đang kéo tay, cả hai đang chạy ngang nhau...

Hạ Thanh vui vẻ quay đầu cười, vẫy tay với anh Tân rồi theo Minh, không nhìn thấy hai người đàn ông vì cô đồng thời xù lông.

Lấy xe xong, Lâm Minh mở cốp xe lấy ra một hộp vuông nhỏ rồi đưa cho Thanh:

- Giáng sinh vui vẻ.
- He he, cảm ơn anh. Nhưng em không có quà cho anh.
- Không sao, sau này tặng cũng được, thời gian còn dài mà.

Hạ Thanh tập trung vào hộp quà trên tay mà không nhìn thấy ý cười cùng ẩn ý trong câu nói của Minh. Anh cầm lấy hộp quá trên tay cô, tự mở, lôi ra một chiếc khăn choàng cổ màu trắng và dịu dàng choàng vào cổ Thanh.

- Trời lạnh rồi, em nhớ giữ ấm.

Hạ Thanh lại cười, cô lại cảm động khịt khịt mũi cảm ơn anh.

Ngồi lên xe, chờ Hạ Thanh an ổn phía sau, Lâm Minh chưa vội nổ máy mà lên tiếng:

- Hạ Thanh này.
- Dạ?
- Thật ra, anh không muốn em gọi anh như gọi anh ta... - anh nói rất khẽ, chỉ đủ cho hai người nghe.
- Là sao ạ? - Hạ Thanh nhún vai thấy vô cùng khó hiểu.
- Không sao hết, đi thôi, em muốn đi đâu?

Hạ Thanh mặc dù nhúu mày nhưng không hỏi nữa, cô hớn hỏ đáp trả câu hỏi của anh: “Đi siêu thị đi, lâu rồi em không đi.”

9. Chương 17, 18

17. “... chú cho phép cháu theo đuổi con gái chú.”

Đi siêu thị.

Hạ Thanh ngồi sau xe Lâm Minh, tâm trạng vô cùng vui vẻ, cô thích thú ngắm nhìn dòng người dịch chuyển cùng hướng và ngược hướng, thích thú ngắm nhìn hai bên đường đèn điện sáng choang, rực rỡ và náo nhiệt đầy không khí Noel.

Chạm vào mái tóc rồi sờ khăn choàng cổ mới, cô thấy rất hạnh phúc, rất ấm áp, cũng đã lâu rồi không được nhận quà như thế này...

Đến siêu thị.

Hạ Thanh theo Lâm Minh đi gửi xe dưới tầng hầm, bởi vì trong siêu thị có điều hòa nên cả anh và cô đều gửi lại áo khoác. Hạ Thanh đi song song với Minh, cô bỗng nảy ra ý tưởng mua quà tặng lại anh, cô quay đầu vừa sờ cằm vừa đánh giá anh, cái nhìn khiến Minh phải quay đầu lại nhìn cô dò hỏi:

- Bộ anh đẹp trai lắm hả?
- Dạ, đẹp trai - khuôn mặt thành khẩn đến độ Minh lại cảm thấy ngoài ý muốn, cô gái này...

- Thế nhìn đủ chưa em? Có ý kiến gì không?

Hạ Thanh lắc lắc đầu, nhìn kĩ vào khuôn mặt Lâm Minh, dưới cằm anh lún phún râu, đôi mắt cũng có vẻ mệt mỏi, nghe Dương nói dạo này anh rất bận:

- Anh, bao lâu rồi anh không cạo râu, không ngủ đủ?

Lâm Minh lại cảm thấy rất ngoài ý muốn, bất ngờ và hạnh phúc, cô nhỏ này quan tâm đến anh, rất ngọt ngào nhưng anh lại chọn im lặng mỉm cười để hưởng thụ.

Hạ Thanh nhìn nụ cười trên mặt anh, có chút thất thần, quả thật anh cười lên rất đẹp, cả khuôn mặt không còn lạnh lùng mà trở nên hòa ái hơn rất nhiều, nghĩ nghĩ rồi cô kéo anh lên thẳng lầu hai.

- Em muốn mua gì?

- Dạo mua dao cạo râu.

- Hả? Em dùng thứ đó hay tặng ai?

- Tất nhiên là mua tặng rồi, đi thôi – Thanh trợn mắt ngạc nhiên nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của Minh.

Lượn một vòng, cuối cùng cũng tìm được chỗ bán dao cạo, loại chạy bằng điện sạc và tự động. Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Thái Lan, Mỹ..., đủ nơi sản xuất, đủ hình dạng, đủ loại...Hạ Thanh nhìn mà thấy hoa cả mắt, cô là con gái làm sao biết để chọn đây, chỉ dùng để làm sạch ¼ khuôn mặt mà nhiều thế này sao, phát triển quá mà cô lạc hậu rồi.

Người phụ trách bán hàng sau quầy là một cô gái khá trẻ, tầm 24 hay 25 tuổi gì đó, cô gái nhìn một nam một nữ trước mặt, áo tình nhân, trai đẹp, gái xinh, thật đẹp đôi, nhìn nhìn một chút, cô “A” lên một tiếng, suýt chút nữa đã la lớn nếu người đàn ông đi cùng cô gái không lạnh lùng nhìn cô:

- Em, em là con gái ca sĩ Hạ Quyên?

Hạ Thanh có chút nhú mày, gật đầu rồi đưa tay lên miệng ra dấu bảo im lặng, hóa ra cô đã nổi tiếng như thế.

- Những loại dao cạo này có dễ dùng không chị?

- Em mua cho ai? Người đó bao nhiêu tuổi?

- Dạo mua cho bạn? Dưới 30 tuổi.

-À, vậy tốt nhất là em chọn hàng tốt, loại sạc điện, cầm tay, nhỏ gọn, vả lại có thể để trong phòng tắm và bị ướt cũng không sao? Mà em mua cho anh này phải không? – Cô gái bán hàng chỉ hỏi ngờ ngờ, câu hỏi cũng làm Lâm Minh ngạc nhiên, nhưng lại ngoài ý muốn của anh, Hạ Thanh gật đầu ngay tắp lự, cô nín tay áo anh.

- Thôi, anh chọn đi, anh thích màu nào, kiểu nào, em tặng anh.

- Cái này cũng không rẻ đâu, vả lại ở nhà anh có, em còn đi học làm sao mua đồ đắt tiền được – Minh có chút lo lắng.

- Anh đừng xem thường em, đã nói tặng tức là có tiền để mua, hai năm nay em cũng không dùng tiền của ba mẹ đâu đấy, chọn đi! – Thanh không sợ chết trực tiếp ra lệnh cho anh.

Chần chừ một lát, cuối cùng Lâm Minh cũng chọn một cái hình chữ nhật bằng ba ngón tay Thanh, màu đen, bằng điện, máy êm và quan trọng là hàng Việt Nam chất lượng cao. Anh biết là anh nên mua, không mua sẽ làm cô gái đi cùng anh khó xử...

Lâm Minh cầm dao cạo, chưa vội tính tiền, anh đưa nó lên ngắm nghía rồi quay qua nhìn Thanh:

- Em biết mua đồ dùng cá nhân cho đàn ông có ý nghĩa gì không?

- Ý nghĩa gì chứ, chỉ là một con dao cạo thôi mà.

- Nhưng nó được dùng trên khuôn mặt một người đàn ông, lại là đồ dùng không thể thiếu.

- Vậy thì sao? – Thanh thấy khó hiểu.

- À, nói thẳng ra, mua dao cạo ột người đàn ông tức là em coi trọng bộ mặt của anh ta, quan tâm đến đời sống riêng tư của anh ta, cũng muốn anh ta không quên được mình.

Hạ Thanh nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, khuôn mặt dần dần tối lại rồi ngại ngần cúi đầu, cô đâu có ý đó chứ nhưng làm sao mà nói đây, những chuyện này càng bói càng đen, tốt nhất là im lặng, nhưng kì cục quá, khuôn mặt cô nóng bừng.

Lâm Minh nhìn vệt đỏ trên tai vô tình lộ ra khỏi tóc của Thanh, cả khuôn mặt bừng lên ý cười xuất phát từ niềm vui trong nội tâm. Bất ngờ Hạ Thanh ngẩng đầu lên, ý cười trên mắt, trên môi chưa được thu đi lại càng thêm đậm nét, cô đỏ mặt vội đi trước anh, trong lòng thầm mắng nụ cười đầy lực sát thương của anh...

Siêu thị Giáng sinh trở nên đông người hơn ngày thường rất nhiều, bài hát Giáng sinh truyền thống cũng vang lên rộn rã tràn ngập mọi góc ngách siêu thị, tiếng người nói người cười rộ lên khắp nơi, đâu đâu cũng thấy những khuôn mặt vui vẻ. Siêu thị không còn là nơi tránh nắng tránh nóng mà bỗng chốc trở thành nơi tránh rét, cái ấm áp trong siêu thị bao phủ toàn bộ lòng người, bước chân vào không tự giác cả người đều thả lỏng. Cả Hạ Thanh và Lâm Minh chìm đắm trong không khí hòa hợp của chính họ, không phát giác nụ cười, lời nói và biểu hiện của cả hai đều rơi vào tầm mắt của một nam một nữ khác, ngay từ lúc họ vừa bước chân vào siêu thị, đến cả con người luôn đề cao cảnh giác như Lâm Minh cũng không cảm nhận được điều gì.

Hạ Thanh vì né tránh nụ cười của Minh mà cầm đầu đi vội vã đến nhìn thẳng về phía trước cũng không dám, đến lúc bị ai đó nắm tay kéo ngược cô mới hốt hoảng ngẩng đầu lên, nhưng quá muộn cả người cô lao thẳng vào ngực anh.

Thật ra Lâm Minh sợ cô lao đầu vào hai người đứng phía trước nên giữ cô lại, nào biết cô hoàn toàn thả lỏng, lại không chút đề phòng.

Hạ Thanh cuống cuống dùng tay chống trên ngực Minh rồi lùi về sau, mặt cô lại đỏ lên, cô cảm thấy mình không có chút tiền đồ nào cả.

- Cẩn thận một chút, siêu thị hôm nay đông người, lại đây đi gần anh đi – Lâm Minh dịu dàng nói.

Hạ Thanh ngẩng đầu nhìn anh và lại cảm động, đúng lúc này thì một giọng nói vang lên sau lưng, giọng nói làm cả người cô đứng lặng và quên cả thở

- Ôi, con gái.

Cô từ từ quay đầu, cái thành phố này cũng nhỏ bé quá đi, đến hai nơi, hai nơi đều gặp người thân.

- Ba, mẹ.

Lâm Minh giật nảy người, ý cười trên mặt anh bỗng dừng trở nên khó coi ghê, anh không hi vọng gặp ba mẹ cô trong tình huống này, trong không gian và bộ dáng này.

Bà Quyên, 45 tuổi, dáng người vẫn xinh đẹp, là người của công chúng nên dấu vết thời gian vẫn chưa in lên mặt bà bao nhiêu, đứng gần Hạ Thanh trông bà rục rịch như chị gái cô, bà mặc trang phục đơn giản, trên đầu có thêm một cái mũ và cặp kính lớn, thật đúng là người của công chúng, đi đâu cũng phải che che đây đây. Bà lúc này tay vòng qua ôm eo con gái, miệng cười xinh đẹp và mắt thì đánh giá chàng trai trước mặt.

Lâm Minh bình tĩnh nhìn một chút ba mẹ Hạ Thanh rồi bình tĩnh cúi nhẹ đầu chào hai người họ, rất lễ phép và đúng mực, anh cũng cười rất thân thiện, với cương vị của một giám đốc hay giao tiếp, anh biết thế nào là ấn tượng gặp mặt đầu tiên và cách thu phục lòng người, nếu không làm sao có thể trở thành đại ca trong thời gian dài...

Ông Duy và bà Quyên nhìn nhau, họ lập tức thích ngay chàng trai chừng chạc trước mắt cứ nhìn ánh mắt anh nhìn con gái mình, người lớn như họ có thể nhận ra ngay.

Bà Quyên nháy mắt với chồng mình rồi ôm eo Hạ Thanh chạy mất, để hai người đàn ông nói chuyện với nhau, trên mặt bà vẫn là nụ cười đó. Hạ Thanh lo lắng quay đầu nhìn ba mình và Minh, chỉ thấy ba cô

trừng mắt phát tay còn anh nhìn cô gật nhẹ đầu, mỉm cười an tâm. Bà Quyên kéo thẳng Thanh lên tầng ba, tầng chỉ bán trang phục.

- Mẹ, sao hai người lại ở đây? Không sợ bị bắt cóc sao hả?

- Không thấy mẹ hóa trang kĩ rồi sao, con gái yên tâm không ai nhận ra đâu? Mà mẹ hỏi này, người yêu con phải không? Khai thật đi, mẹ thấy anh chàng đó cũng được đấy. – Bà Quyên vừa nói vừa véo yêu hai má Thanh.

- Không phải đâu mẹ, là anh của Lâm Dương con hay kể với mẹ đó, anh cũng chỉ xem con là con gái thôi. Tên là Lâm Minh – không hiểu sao khi nói những lời này Hạ Thanh có cảm giác mất mát khó hiểu.

Bà Quyên nghe ra trong giọng nói của Thanh, lại nhìn con gái mình, âm thầm lắc đầu cười khổ, rất thông cảm cho chàng trai tên Minh này, yêu ai không yêu lại vợ phải đưa con gái ngốc nhà bà, chuyện gì cũng tốt, có mỗi chuyện tình cảm là ngu ngơ.

- Mà mẹ này, anh Tân về rồi đấy, lúc sáng con có gặp anh, giờ là tiến sĩ dạy môn triết trường con.

- Ủ, mẹ biết rồi, có nghe ông nội nói.

Tình cảm của Tân và Thanh rất tốt, bà lại tiếp tục cầu phúc cho Minh...

Bà Quyên chọn đồ cho Thanh nhưng cô nào có tâm trạng, cả đầu óc đều hướng xuống tầng hai. Nhìn ra được lo lắng của con, bà Quyên vẫn mặc kệ như không thấy.

Tầng hai.

Ông Duy và Minh đi song song nhau, vẫn cứ đi như thế để xem ai kiên nhẫn nhiều hơn, chậm rãi thả nửa vòng, cuối cùng ông Duy cũng lên tiếng, ông nhận ra chàng trai này thừa kiên nhẫn và trầm ổn, rất chín chắn. Sự lên tiếng của ông Duy làm con người gặp sủng không sợ là Lâm Minh cũng phải há miệng thở dốc:

- Thích con gái chú đúng không?

Lâm Minh gãi gãi đầu, cảm thấy bối rối trước con người này, Hạ Thanh là giống ba mình, nhưng ông có cái trầm tĩnh của một người từng trải, cũng có đủ kinh nghiệm để nhìn thấu một con người.

- Dạ, chú hỏi vậy cháu cũng nói thẳng, chú cho phép cháu theo đuổi con gái chú.

Đổi lại lần này đến lượt ông Duy bối rối nhưng rất nhanh đã che đi, ánh mắt tán thưởng nhìn chàng trai trước mặt, không phải từ chối úp mở, không phải thẳng thắn thừa nhận mà là xin phép, một sự xin phép bảo đảm và tin cậy.

- Được, miễn cháu làm nó hạnh phúc – Ông Duy vỗ vai Minh và nói.

- Cháu hứa – Anh nhìn thẳng vào mắt ông, ánh mắt chân thành và kiên định.

Ông Duy vui vẻ cười cười, ở xa con gái ông và vợ vô cùng lo lắng, rất nhiều lần muốn mang Hạ Thanh theo nhưng ông biết con gái mình không muốn, vì vậy nhiều lần vì thương con mà ngậm ngùi để nó ở lại, nhưng giờ ông biết muốn mang nó theo cũng là một việc khó khăn, khi mà chàng trai trước mặt ông đã hứa mang lại hạnh phúc cho con gái mình.

- Cháu bao nhiêu tuổi rồi, làm nghề gì?

- Dạ cháu 28, mở một công ty máy tính nhỏ.

- Tuổi trẻ tài cao, thanh niên bọn cháu bây giờ giỏi hơn thế hệ trước rất nhiều.

- Dạ chú quá khen rồi, mỗi thời mỗi khác mà.

.....

Khiêm tốn và nhẫn nại, ông Duy nhận ra chàng trai này rất đáng tin cậy, làm một chỗ dựa rất tốt, đi bên cạnh anh, rõ ràng xung quanh có rất nhiều cô gái trẻ đẹp nhưng ánh mắt của anh vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước, cả cảm xúc cũng che giấu một cách thông minh.

18. “Lâm Minh, đã lâu không gặp.”

Cuối cùng rồi ông Duy và bà Quyên cũng tha cho hai người trẻ, đi tìm nơi riêng tư của chính mình, trước khi rời đi bà Quyên còn kéo Lâm Minh qua một góc riêng, mặc kệ ánh nhìn phụng phịu của cô con gái cưng, nhưng mà kéo đi như vậy bà cũng chỉ muốn chọc con gái một chút, nói cũng chỉ nói một câu, một câu đủ sức thu phục tâm của Minh: “Nhóc con, ta ủng hộ cậu”.

Tránh được tầm mắt của ba mẹ, Hạ Thanh lập tức nín áo Minh, vẻ mặt quyết không sồn lòng hỏi ba cô đã nói gì với anh, anh chỉ cười hiền hòa, vuốt vuốt tóc Thanh rồi đi. Hạ Thanh nhăn mặt, có cảm giác muốn khóc tới nơi, đứng yên tại chỗ nhìn bóng lưng anh, bóng lưng hiền hòa mang theo chút cô độc, muốn khóc rồi hốc mắt cô cũng đỏ lên.

Lâm Minh đi được vài bước cũng phát giác được điều gì đó, anh quay đầu, vừa vặn nhìn thấy hốc mắt đỏ lên của Thanh, cô lúng túng quay đi, né tránh tầm mắt anh, với tay bốc đại một gói khoai tây chiên nào đó.

Minh lấy lại gói khoai tây trong tay cô bỏ lại lên kệ, anh bó tay rồi: “Được rồi, anh nói, ba em chỉ nói chuyện phím với anh thôi.”

Thanh ngược mắt nhìn anh, có chút ngơ ngác rồi gật gật đầu: “Còn mẹ em?”

Minh nhéo nhéo má cô, dưới tay cảm giác được độ trơn mịn của nó: “Mẹ em sao, bà ấy kéo anh đi chỉ để chọc em thôi.”

Hạ Thanh đảo mắt, suy nghĩ trong chốc lát rồi lại vui vẻ kéo tay Minh đi mua đồ ăn vặt. Sau khi mua được một túi to, Hạ Thanh cũng thỏa mãn rời khỏi siêu thị, lần này lại theo đề nghị của cô, cả hai đi ăn kem. Ngồi trên xe, Hạ Thanh lẩm nhẩm: “Mấy tiếng đồng hồ, đi hai chỗ đều đụng phải người thân, em nghi ngờ lần này cũng vậy quá.”

Lâm Minh ngồi trước bật cười: “Em dựa vào đâu mà nghĩ vậy?”

Hạ Thanh xoa xoa hai tay vào nhau rồi đưa lên miệng thổi: “Quá tam ba bận, mới có hai à, thêm một lần nữa mới trọn vẹn. He he.”

“Ha ha...” – Lâm Minh bật cười lớn, ở đâu ra cái kiểu lí luận đầy tính con vịt như vậy không biết nữa.

Hạ Thanh ngồi sau hừ một tiếng rồi không thêm nói nữa, nhưng sự thật chứng minh (thật ra là tác giả) lời cô nói là đúng bởi vì cả hai ở người khi Dương và Hòa đang vẫy tay chào.

Trên bàn của hai người chỉ có hai cốc nước lọc chứng minh họ cũng vừa mới tới nên Hạ Thanh kéo tay Minh qua ngồi chung, cả bốn vui vẻ ăn kem nói chuyện rồi ra về. Lúc ra lấy xe, Lâm Minh có hỏi qua hai cô gái có muốn đến nhà thờ hay đi chơi khuya một chút không nhưng Dương từ chối, cô bảo sáng mai mình có tiết kiểm tra, mà Dương về sớm, Thanh cũng sẽ không đi. Vậy nên, tối Noel, mới 9h hai chàng trai ngậm ngùi đưa hai cô gái trở về kí túc vì giới nghiêm của bọn họ là 10h.

Lâm Dương ngồi sau xe Hòa, không hiểu sao có dự cảm rất không tốt, trên con đường rộng lớn chia tuyến rõ ràng, cùng chiều với hai chiếc xe của bọn họ chỉ có vài chiếc xe khách chạy ngang và một đám xe máy chạy phía sau. Lâm Dương không nói gì nhưng đầu cô tự giác hay nhìn về phía sau, cô nhìn qua xe anh hai, Thanh gục đầu trên lưng Minh, có lẽ đã ngủ rồi.

Nhận ra Dương ngồi sau không ổn, qua gương chiếu hậu anh thấy cô hay quay đầu, hạ tay lái, anh nghiêng đầu hỏi Dương:

- Có chuyện gì vậy em?
- Em không biết, nhưng em thấy kì lạ, cùng chiều vắng tanh lại có đám xe đi phía sau chúng ta, hình như đi nhanh thì họ cũng đi nhanh.
- Quái, dạo đây bọn anh đâu có qua lại gì trong giang hồ, cũng không đắc tội với ai mà, không sao đâu.
- Chắc em suy nghĩ nhiều quá, nhưng mà em thấy lo lắm, phía trước 1km nữa là đoạn đường vắng ngắt, không có nhà, xe khách cũng không chạy đường đó, bình thường chỉ có xe buýt nhưng cũng phải qua nơi đó mới về được trường, lát nữa đến đó anh chạy nhanh lên nha, em sẽ ra hiệu cho anh hai.
- Ừ, nghe theo lời em, không sao đâu, đừng lo lắng.

Lâm Dương dạ một tiếng rồi không quay đầu về phía sau nữa, nếu có người cố tình chắc chắn tới đoạn đường đó cũng sẽ gặp chuyện.

Không ngoài dự đoán của cô, hai chiếc xe vừa chạy đến đoạn đường vắng ngắt thì bị ba chiếc xe máy khác chặn lại, Hòa cố tính rẽ ga lao nhanh về phía trước thì một chiếc xe con lù lù xuất hiện buộc anh phải thắng gấp. Phía sau anh, Lâm Minh cũng nhận thấy có chuyện không ổn, anh thắng gấp, kịp thời không tông vào đuôi xe của Hòa, cú phanh như thế đã làm Hạ Thanh ngồi phía sau tỉnh giấc. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh rồi xuống xe theo ánh mắt của Lâm Dương, Lâm Dương nhanh chân kéo tay Thanh ra xa bên góc đường rồi ngồi xuống, nhiệm vụ của cô là đảm bảo an toàn cho cô bạn này.

Minh và Hòa bật chân chống xe và leo xuống, cả hai đứng cạnh chiếc xe của mình nhìn chằm chằm vào chiếc xe ô tô màu đỏ trước mặt, một chiếc hyundai bình thường nhưng màu đỏ của nó trong ánh đèn đường và trong tình huống này không khác gì màu máu, kinh dị và khó chịu...

Lâm Minh khoanh tay nhếch mép, lạnh lùng nhìn người đàn ông bước ra từ chiếc ô tô, điều xì gà vừa hút hết được vút ngay xuống đường, ông ta ra sức dùng gót giày day mỏng nó.

Lâm Dương ở phía xa xa nhìn hành động này mà bật cười, Hạ Thanh ngồi bên cạnh lo lắng khó hiểu, Hòa nhăn mặt nhưng Minh một chút cũng không thay đổi thái độ.

Người đàn ông trước mặt, một gã đàn ông cao hơn 1m60, vóc dáng mập mạp, cả người đen bóng, đầu tóc chỉ dính lại vài cọng, đôi mắt ông ta ti hí nhìn Minh, đây về độ ác của một đôi mắt rắn, ông ta không ai khác chính là đại ca bang gấu đen, biệt hiệu cũng là gấu đen từng uy danh một thời, từng là đối thủ số một của Minh, nửa năm trước đã bị Minh tổng vào tù bằng tội danh buôn thuốc phiện, thật không ngờ gặp lại tại nơi này trong thời gian sớm như vậy. Anh còn nhớ rõ lúc đó, thu phục được vài tên đàn em của gấu đen, còn lại đều tan rã, giờ lại tập hợp đầy đủ trước mặt anh trong bộ dáng rất cón đồ.

- Lâm Minh, đã lâu không gặp.

Lâm Minh vốn không kiên nhẫn với người mà mình căm ghét.

- Ông muốn gì?

- Ha ha, vẫn thẳng thắn như ngày nào, muốn gì sao, mày hại tao bóc lịch năm tháng, giờ ra rồi cũng phải hàn huyên một chút.

- Nói thẳng ra.

- Mẹ kiếp – ông ta vút điều thuốc trong tay xuống đất, quay đầu nhìn về phía hai cô gái – tất nhiên là hỏi thăm sức khỏe của mày rồi.

Cả Minh và Hòa đều run lên một chút.

- Ông muốn như thế nào?

- Tất nhiên là trả lại gấp nhiều lần rồi, sao, sợ rồi hả?

- Ông không sợ tôi lại tổng ông vào đó thêm một lần nữa sao? – Lâm Minh trấn tĩnh cười khẩy.

Lâm Dương móc điện thoại nhắn tin cho Thư, tin nhắn vừa được gửi xong thì điện thoại trong tay bị giật mạnh, tiếng vỡ nát vang lên rõ ràng trên đoạn đường vắng. Cô nhìn gã đàn ông mặt sẹo đầy rõ trước mặt, nhếch miệng cười chế giễu, Thanh đứng một bên khuôn mặt sớm đã tái đi, cật lực nắm lấy bàn tay Dương, bàn tay Thanh đã lạnh toát và đầy mồ hôi. Dương điềm nhiên nắm chắc tay cô bạn, đưa ánh mắt an ủi nhìn Thanh rồi quan sát xung quanh, đồng vắng, ngoài tiếng ếch râm ran cũng chẳng có người mà có người cũng không thể làm gì được, tổng cộng có 8 tên, tất cả bọn họ có lẽ đều mang theo hung khí trên người, nhìn túi quần họ cộm lên thấy rõ.

- Mày đừng quên, bên cạnh mày còn có ai, cũng xinh đẹp đấy, mang qua Thái thì được giá phải biết – Ông ta hất hàm về phía hai cô gái, vẻ mặt rất coi thường, có gì sợ chứ, cho dù có lợi hại, phía Lâm Minh cũng chỉ có hai người, tay không lại mang theo hai cô gái yếu ớt...

- Đem ánh mắt chó chết của ông quay về đây, cũng đẹp ngay ý định đó đi, tôi có thể cảnh báo cho ông trước...

- Chó chết, tụi bây đâu, bắt hai đứa con gái đó cho tao, dẹp hai thằng này đi – ông ta điên cuồng gào lên, nổi thống hận vì ngồi tù năm tháng cũng theo đó mà phát tiết ra ngoài.

Sau tiếng rống, ông ta thành thoi dựa người vào thân xe, bọn đàn em cũng lập tức hành động, 5 tên cầm gậy và dao vây quanh Minh và Hòa, 2 tên còn lại chỉ cầm gậy tiến về phía hai cô gái.

Lâm Dương đem Hạ Thanh đẩy ra phía sau mình, hành động của cô làm hai tên còn đồ há miệng cười to:

- Ha ha, mày xem kia, xem em gái này chết đến nơi vẫn bảo vệ bạn mình này.

- Ha ha, tao bắt con phía sau, mày phụ trách con này đi, nhìn kia, đôi mắt nó nhìn mày hung hăng chưa, tao sợ quá, sợ nó ăn thịt tao với mày quá, ha ha.

Lâm Dương nhếch môi cười khẩy, hai tên ngu này quả nhiên trúng kế của cô, trong lúc hai tên ngẩn đầu cười to, Lâm Dương đã giơ chân đá vào chỗ hiểm của tên đứng gần mình, giật lấy cây gậy trên tay hắn và đập mạnh vào gáy, hành động nhanh và chuẩn xác đến độ, cái tên ngã xuống trên mặt vẫn mang chút ý cười. Tên còn lại trở mắt nhìn “đồng đội” ngã xuống, ánh mắt quỷ dị chiếu lên người Dương rồi lao vào người cô, hành động của hắn hoàn toàn không làm Dương đổi sắc, chuyển đầu gậy 90 độ, cô chọt mạnh vào trung tâm ngực đối phương, nhanh chóng quay người vòng ra phía sau đập mạnh một cú vào gáy. Hạ Thanh vốn đứng nhắm mắt sau lưng Dương, bỗng dưng thấy trước mắt im ắng lạ thường thì mở mắt ra chỉ thấy Dương đang dùng chân đá đá vào hai tên nằm dưới đất, cô lại mở to mắt khi thấy Lâm Dương cúi đầu tháo hai dây buộc giày của mình, tháo luôn dây buộc giày của cô rồi nhanh chóng cột hai tên nằm dưới đất dính vào nhau.

Tên đại ca gấu đen vừa hút thuốc vừa nhìn cuộc xung đột trước mặt, khuôn mặt đầy ý hả hê, rõ ràng phía bên Minh đang thất thế, anh đã bị một cú chém vào cánh tay trái, giờ thì đang rỉ máu, màu đỏ hòa cùng màu áo hồng của anh càng thêm lóa mắt. Gấu đen thành thoi quay đầu nhìn về phía hai cô gái, rõ ràng hắn đã không lường trước được tình huống này, hai cô gái chân không, tay cầm gậy, đứng thẳng người trên hai cái xác được buộc dính vào nhau. Gấu đen biến sắc. Hắn đích thân đi về phía đó, nhìn hắn dịch chuyển, nhận ra hắn muốn đến đâu, Lâm Minh và Hòa khẽ biến sắc, đây là một tên hiểm độc...

Lâm Dương nhìn thấy hắn đến, bàn tay nắm chặt cây gậy trong tay, cô không đoán được con người này ý định làm gì nên chọn cách chủ động, cô chân trần đi về phía hắn, dưới chân là con đường lạnh ngắt, cái lạnh theo gan bàn chân chạy thẳng lên người làm cô thanh tỉnh. Hai bên mắt to mắt nhỏ trừng nhau rồi cũng xông vào, cô không nhận ra hắn dùng loại võ gì, đánh một lát thể lực không chịu nổi, Dương trở nên yếu thế, một chút sơ sẩy cô đã bị hắn đẩy té xuống đất. Cả thân người hoàn toàn không thể cử động, lúc cô nghĩ rằng mình nhắm mắt chịu bắt thì một tiếng bộp vang lên, Dương ngạc nhiên nhìn Thanh run run cầm cây đứng sau lưng và tên gấu đen đang từ từ quay đầu, hiển nhiên hắn đã bị hai cô gái này làm cho phát điên, đôi mắt hắn nhìn Thanh giận dữ, cái nhìn khiến Thanh thả rơi gậy và quay đầu tính bỏ chạy, hu hu, không phải trong mấy phim hành động, bị đập mạnh vào lưng như vậy người ta đều xỉu sao. Thanh vừa quay đầu vừa mắng mấy phim gạt người mà cô từng xem. Ở phía sau lưng, Lâm Dương đã tỉnh táo, cô lôi chiếc khăn choàng cổ xuống, chạy nhanh về phía người đàn ông đang găm gè trước mặt, rất nhanh, choàng qua cổ hắn và giật ngược, không chút để phòng, hắn ta bật ngã ra phía sau. Đúng lúc này thì tiếng còi xe cảnh sát vang lên, tiếng vang càng lúc càng gần...

Dương quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng còi rồi mặc kệ tất cả kéo Hạ Thanh chạy nhanh ra phía chiếc xe ô tô.

Cảnh sát ập tới là lúc Lâm Minh đã mệt nhoài, Hòa thở phì phì ngồi trên mặt đất đưa mắt tìm kiếm hai cô gái, cảnh sát nhanh chóng tổng tên gấu đen và bọn đàn em của hắn lên xe, đỡ Minh và Hòa lên chiếc xe khác rồi đi xung quanh kiểm tra.

Lại nói, Lâm Dương vội vã kéo Thanh ra sau chiếc ô tô, cô vút áo khoác, kéo rách áo mình, vò rối đầu tóc rồi rồi cũng làm tương tự với Thanh, vừa làm vừa dặn Thanh lát nữa cảnh sát hỏi tới hãy cúi mặt ôm đầu và nói không biết. Hạ Thanh không hiểu nhưng gật đầu làm theo, cô tin Lâm Dương luôn có lí do chính xác.

Minh và Hòa đều trợn mắt khi thấy hai cô gái đỡ nhau đi ra từ phía sau xe, áo quần rách rưới, tóc tai thì rối bời. Cảnh sát nhanh chóng đỡ họ ngồi lên xe gần Minh và Hòa, hai người đàn ông này hiển nhiên đã

bị dọa, không kiêng nể gì ôm chầm lấy hai cô gái, may quá không sao. Hạ Thanh nhìn vết thương trên tay Minh, thành công òa khóc, Dương cũng cúi đầu khóc, Lâm Minh đưa mắt mang ý hỏi, cô cũng chỉ nhắm mắt lắc đầu...

10. Chương 19, 20

19. Cẩm Đan

Đến sở cảnh sát, bốn người họ được sắp xếp trong phòng chờ và bọn gấu đen ngay lập tức tổng vào phòng tạm giam, Thanh ôm vai Dương khóc, lần này là đóng kịch cho cảnh sát xem, cơn sợ hãi đã được đẩy lùi. Minh được băng bó vết thương, anh nhìn Dương lắc đầu, tên gấu đen lần này khổ rồi...

Người thẩm vấn lần này là ông chú cảnh sát mặt đầy tàn hương lần trước, ông nhìn Lâm Dương trong bộ dạng vô cùng thảm thương, áo quần lại không đàng hoàng thì vô cùng ngạc nhiên, xem ra cô gái dũng mãnh lần trước hôm nay đã bị dọa không ít, vì vậy ông chú này lại thêm định kiến với bọn lưu manh kia...

Thẩm vấn xong, kí vào giấy xác nhận lời khai, Dương cố ý dẫn ba người kia vào thăm tên gấu đen, hẳn đã được giam riêng một phòng, cô rất bình tĩnh nhìn tên gấu đen mà nói: “Đánh người tập thể, cố ý gây thương tích, cố ý định buôn người, cưỡng hiếp không thành, tất cả các tội trên người chủ mưu chính là ông, cộng lại ông sẽ bóc lịch ít nhất 10 năm, đừng có mong được ra sớm, ông đã quên đây là địa bàn của chúng tôi.”

Lời của cô hiển nhiên đã dọa tới ba người kia, tội danh ở đâu ra nhiều như vậy chứ, tên gấu đen mặt không biến sắc âm thầm đánh giá cô gái đang ngồi xổm trước mặt mình rồi đưa mắt nhìn Minh, lần ngồi tù trước cũng không nhục nhã và đau đớn bằng lần này. Lâm Minh nhìn ông ta rồi lắc đầu tặc lưỡi, chờ Dương đứng lên Hòa lại ngồi xuống: “Không phải anh Minh đã cảnh báo ông trước không được đụng đến hai cô gái rồi sao, cô ấy tên là Lâm Dương, em gái của Lâm Minh, trong bang chúng tôi vẫn luôn truyền miệng một câu thể này: “Đắc tội với Lâm Minh cũng được ngàn vạn lần đừng đắc tội với Lâm Dương”, ông thật hay lại chạm vào điều tối kị nhất của cô ấy, ông nên tự cầu phúc đi là vừa.”

Nói xong, Hòa cười rõ tươi rồi phẩy tay đứng dậy, nhìn nụ cười trên khuôn mặt Hòa, nhìn bóng lưng của cô gái tên Dương, tên gấu đen cảm thấy mình thật xui xẻo.

Xe máy đã được công an đưa về đồn nhưng vì quá mệt mỏi lại ngại thủ tục nhận xe phiền phức, cả bốn quyết định gọi taxi về trường, mặc dù đã hơn 1 giờ sáng nhưng Lâm Dương vẫn khẳng khái trở về bởi vì cô biết thế nào Anh Thư cũng đang chờ cửa. Cảnh sát tới không phải là ngẫu nhiên, cô đã kịp lúc nhận tin cho Thư, một tin nhắn ngắn gọn: “Giúp tớ gọi cảnh sát đến trường, chờ cửa.”

Lúc đứng chờ taxi trước đồn cảnh sát, Minh, Hòa, Thanh đều dồn dập hỏi Dương, làm như vậy, đổ nhiều tội như vậy lên tên gấu đen có được không, dù sao hẳn cũng là người có máu mặt. Lâm Dương không nặng không nhẹ, bình tĩnh vuốt tóc, thông dong nhìn ba người cười cười rồi mở miệng:

- Viện trưởng viện kiểm sát nhân dân thành phố họ gì?
- Họ Lâm – Cả ba người không suy nghĩ nói nhanh.
- Phó giám đốc công an thành phố tên gì?
- Nguyễn Văn Bình.
- Vậy theo ý ba người bấy nhiêu đã đủ chưa? – Dương vẫn cứ tùm tùm cười, cô làm sao dám làm vậy nếu không có người nhà mình chứ.

Minh và Hòa suy nghĩ một chút rồi cùng à lên, họ đưa ánh mắt kính sợ nhìn Dương, trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng như vậy mà một chút cũng không mất bình tĩnh, đến chi tiết này cũng lợi dụng được. Hạ Thanh ngơ ngác nhìn ba người họ, cô khẽ kéo áo Dương, cô quay đầu nhìn cô rồi bật cười:

- Một người là ba mình, một người là cậu mình.

Một câu như thế đã làm Hạ Thanh bừng tỉnh, thảo nào Lâm Dương không coi cảnh sát nơi này ra gì.

Bởi vì buổi tối có bảo vệ ở cả hai cổng, mà giờ này họ chắc chắn không cho vào, Dương đành dẫn ba người đi vòng vào tìm đường trèo vào, rồi cũng tìm thấy chỗ tường có cây gần bên, cô bắt Hòa quỳ xuống rồi trèo lên vai anh, chồm người qua tường đu vào thân cây trèo xuống rồi nói với qua gọi Hạ Thanh làm theo. Lâm Minh mặc dù tay đau vẫn đành ngậm ngùi bế Hạ Thanh cho cô dễ dàng leo qua bức tường gần 2m này, em gái anh thật biết làm khó người khác...

Rón rén, cúi thấp đầu đi qua căn phòng bảo vệ khu kí túc của mình, cuối cùng Thanh và Dương cũng lên đến phòng, vừa gọi khẽ, đúng như dự đoán của Dương, cửa nhanh chóng mở ra, Thư lo lắng nhìn hai người họ, nhìn quần áo bị rách trên người, rồi kiểm tra họ không bị thương cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cẩm Đan hôm nay đã về nhà, trong phòng chỉ có mỗi mình Thư, từ lúc nhận được tin nhắn của Dương cô vẫn thấp thỏm đứng ngồi không yên cho đến lúc này, ngoài hành lang vắng ngắt tối tăm, vang lên tiếng nói, tiếng thở rất khẽ của ba cô gái:

- Cẩm ơn cậu đã gọi cảnh sát giúp mình.
- Hai anh kia có sao không? Cảnh sát có làm khó gì mọi người không?
- Không sao, không phải bọn tớ đã lành lặn trở về đây hả?
- Lành lặn gồm – Ánh mắt Thư nhìn vào chỗ áo rách trên vai Dương.
- Ha ha, cái này là tớ tự mình xé. Đi thôi, chúng ta vào phòng, ngủ đi, mai tớ dậy sớm đi thi nữa.

Vào phòng, Dương và Thanh cứ như vậy ngủ thẳng cẳng, họ thật sự mệt rồi, nếu không có Cẩm Đan về trường sớm có lẽ ba cô gái đã ngủ tới trưa.

Buổi chiều.

Bởi vì ngày hôm qua người hẹn Thanh trước là Tân nhưng vô tình mà anh trở thành người hẹn sau nên Thanh đã hẹn anh buổi chiều đi ăn cơm rồi để anh chịu phạt luôn.

Không muốn để mọi người biết mối quan hệ thân thiết hơn mức bình thường giữa thầy và trò, Hạ Thanh trực tiếp hẹn anh đến quán ăn rồi cô đi xe buýt đến. Lúc đến quán ăn thì phố cũng đã lên đèn, Tân ngồi bên cửa sổ đưa lưng ra phía ngoài, khuôn mặt chăm chú vào bảng menu của quán và giật mình khi Hạ Thanh gõ vai anh thật mạnh. Hạ Thanh cười toe toét rồi ngồi xuống đối diện anh, Tân đưa menu cho Thanh.

- Em chọn đi.
- Tất nhiên rồi, ai, tiền sĩ mới về nước thật giàu nha, hẹn sinh viên ở quán ăn đắt tiền thế này, em chọn món, em ăn nhưng anh trả tiền á, đó là chưa kể phí phạt của anh đâu.
- Được rồi mà, anh biết rồi, không giàu lắm nhưng đủ nuôi em.

Hạ Thanh có nghe nhưng phớt lờ cái từ nuôi đó của Tân, cô lật lật tấm menu trong tay, chẳng có món nào thích, vì vậy cô chọn mấy món ăn lạ lạ. Ăn đến giữa buổi thì gặp người quen, Cẩm Đan bước vào quán với một anh chàng thư sinh trắng trẻo mắt một mí, nhìn mãi rồi Thanh cũng nhớ ra anh chàng này là người trong màn hình điện thoại của Đan cũng là người Đan giới thiệu với tư cách bạn trai.

Cẩm Đan nhìn thấy Thanh đang một miếng thức ăn hướng mình vừa vẫy tay vừa cười thì cười lại rồi kéo anh chàng đi bên cạnh bước tới gần chào Thanh. Lúc người đàn ông ngồi với Thanh ngẩng đầu lên thì Đan run rẩy, một dòng điện chạy thẳng qua người cô, kéo dài từ đỉnh đầu đến chân, cảm giác lạnh người xâm chiếm toàn thân làm cô sợ hãi. Đan thu lại nụ cười và bước nhanh về phía bàn trống. Tân hỏi Thanh:

- Bạn em à?
- Dạ bạn cùng phòng, học kế toán á anh.

“Bạn em à?”, tiếng nói của anh loáng thoáng, đôi mắt anh nhìn Đan như người xa lạ, Đan ngồi xuống bàn mà miệng lưỡi trở nên khô đắng, cảm giác nghẹn ứ trào lên cuống họng, cô nhìn vào vòng tay có những chuỗi hạt màu huyết dụ trên cổ tay phải mà hốc mắt đỏ lên. Chàng trai mắt một mí đi cùng cô, gọi món xong quay lại thì giật mình, Đan tái mét, tay nắm chặt chuỗi hạt siết đến nỗi cổ tay đã nổi đầy vên, hốc mắt đỏ lên mà không hề hay biết gì, cậu lay Đan:

- Chị hai, chị hai.
- Hở? Hả? Em nói gì chị không nghe.
- Chị làm sao vậy? Siết cứng cổ tay, em gọi mấy tiếng không nghe còn muốn khóc nữa, có bao giờ nhìn thấy chị như vậy đâu.
- Ủ, chị không sao đâu – Đan mỉm cười.

Huy nhìn nụ cười của chị mà vô cùng đau xót, Cẩm Đan, tên của chị là do cả ba và mẹ đặt, hi vọng chị sẽ như loại gấm màu đỏ không bao giờ phai màu, cũ kĩ, cũng mong chị lúc nào cũng rực rỡ như đóa cẩm chướng màu đỏ, nhưng Huy biết từ năm đó, chị Cẩm Đan của anh, tên chỉ còn chữ Đan có ý nghĩa. Là chị em sinh đôi, tâm ý tất nhiên liên thông, hướng chị hai chị em từ nhỏ đến lớn đều vô cùng thương yêu nhau, nỗi đau của chị Huy đương nhiên hiểu rất rõ, cũng từ năm đó chị từ một cô gái trẻ con, hồn nhiên hay cười trở thành một người lớn lạnh lùng và lãnh đạm với tất cả. Huy hiểu, anh vô cùng hiểu, cũng hận mình năm đó chọn ba để Đan theo mẹ. Năm đó, lúc anh vào bệnh viện, chị chỉ một mình ngồi trên giường, cũng cầm trên tay chuỗi hạt màu huyết dụ này, nhìn đăm đăm về phía chân trời, đôi mắt vô thần chẳng lưu lại bất kì hình ảnh, anh lay chị, ôm chị, hi vọng chị nói ra hay khóc lớn lên nhưng chị vẫn vô thần như vậy, không khóc không nháo, lạnh nhạt và cứ như vậy lớn lên, giờ chị nắm lấy chuỗi hạt nhưng lại như muốn khóc.

Năm đó nếu không phải vô tình anh phát hiện ra cha dưỡng là một kẻ bệnh hoạn, có lẽ chị Đan đã chết rồi, thiếu nữ như hoa cẩm chướng đỏ đã chết hẳn rồi. Cẩm Đan vẫn sống cùng mẹ đến lúc học đại học, nếu năm đó anh không cầm dao cứa vào tai cha dưỡng, có lẽ ông ta đã giết chết chị Đan của anh, nhưng lí do chị Đan vô thần như vậy anh lại không thể biết, Đan vẫn luôn giữ trong lòng.

- Nhìn chị đi, giống như muốn khóc mà còn mạnh miệng bảo không sao.
- Cái thằng khỉ này, chị mày đã bảo không sao là không sao, khóc đâu mà khóc, bao giờ thấy nước mắt chị chảy dài rồi hăng nói tiếp nghen cưng.
- Mà chị, cái chuỗi hạt trên tay chị đó, có ý nghĩa gì vậy? Em thấy chị đeo từ đó đến giờ, chưa bao giờ cởi ra.
- Chuỗi hạt này á hả? Có một người đã tặng chị, là anh ấy đeo vào tay chị rồi nói: “Chuỗi hạt này bà nội xin ở chùa cho anh, tặng em xem như bùa hộ mạng, có duyên nhất định sẽ gặp lại.”
- A, vậy là vòng hẹn ước rồi còn gì.
- Chị đã từng hi vọng thế...
- Là sao?
- Sao trắng gì, ăn đi ông tướng. Hôm nay em trả tiền.
- Gì kì vậy, chị mới xuất bản sách nữa mà.
- Không liên quan, hôm qua em mượn chị làm bạn gái còn chưa tính phí, muốn chị nói cho thiên hạ biết không?
- Dạ chị đại, em biết rồi, trả thì trả.

Bởi vì gặp Cẩm Đan, ăn uống xong, Hạ Thanh về cùng Cẩm Đan luôn, vẫn cứ đi xe buýt, tiết kiệm mà theo Lâm Dương nói thì: “Xăng tăng thì mặc xăng tăng – Ta đi xe buýt xăng tăng làm gì.”, cái câu này mà nói với mấy ông lớn Petrolimex thì hay ho phải biết.

Lâm Dương và Cẩm Đan ngồi bên cửa sổ, mang tâm sự nên cả hai không nói gì nhiều, cứ như vậy nhìn ngắm thành phố qua cửa kính xe, một thành phố rực rỡ ấm áp, một thành phố trẻ đang xuân, hoa dọc đường cũng đang nở rộ, trong xe vẫn vang vọng một bài hát tết vui nhộn, bất chợt Đan hỏi Thanh:

- Anh lúc này ăn cùng cậu, hai người thân nhau lắm hả?
- Ủ, là anh hàng xóm 15 năm nhà mình, giờ đang dạy triết trường mình.
- Ủm.

Cầm Đan chỉ ừm rất nhẹ rồi thôi, Thanh đùa giỡn với đứa con nít ngồi ghế trên quay đầu xuống cũng không để ý gì đến việc Cầm Đan hỏi như vậy, trên mặt lại mang rất nhiều tâm sự muốn hỏi rõ, muốn nói ra nhưng đành thôi. Đoạn đường xe buýt cứ như vậy an ổn trôi qua rồi đến trường.

20. Tình địch

Hạ Thanh nhìn con người đang cầm tai phone nghe nhạc nằm ở chiếc giường bên cạnh mà âm thầm thở dài, chuyển về quê của cô bỗng dưng dư thêm một người – Lâm Dương. Thân với nhau lâu như vậy, cô rất cuộc cũng không hiểu được trong đầu Dương đang nghĩ gì, chẳng hạn lúc cô nghĩ cô bạn mình sẽ làm như vậy thì Dương lại cho ra một kết quả hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng, lâu ngày rồi cũng thành thói quen, giống như lần này. Dương vốn là một cô gái độc lập và lí trí không hơn không kém, nói đi là đeo ba lô theo cô ra ga mà không cần biết mình còn chưa mua cả vé, cũng may chuyến tàu hôm nay không nhiều người về, toa tàu bốn giường cô mua vé chỉ mới có mình cô mua...

Lâm Dương cầm phone nhưng nhạc trong list đã hết, máy nghe nhạc ở chế độ tạm dừng, cô nghe tiếng thở dài bên phải mình, không mở mắt mà cười rất nhẹ, cô thừa biết hành động lần này vô cùng tùy hứng cũng khiến cho Thanh bất ngờ, lần đi này mục đích chính có lẽ là “chuồn” khỏi Hòa, sau đó chính là muốn biết quê nhà của Hạ Thanh.

Năm tiếng trước, sau khi chọc tức được ông thầy dạy triết mới về trường, cô mang tâm trạng vui vẻ học tiết tiếp theo thì điện thoại reo lên, nhìn dãy số lạ trên màn hình, cô không chần chừ nhấn luôn nút từ chối, đây là thói quen không nghe số lạ mà nhiều lần bị phàn nàn nhưng không bỏ được, từ chối đến năm lần mà số điện thoại kia vẫn kiên trì hiện lên trên màn hình, Dương nhú mày cúi thấp đầu xuống dưới bàn để nghe:

- A lô.

- Xin chào Lâm Dương, tôi là Vũ Anh, có thể gặp cô được không?

- Tại sao tôi phải gặp cô? – Dương hỏi rất thản nhiên, phải thản nhiên thôi, bỗng dưng đi gặp một người lạ không lí do, cô cũng không rảnh như thế.

Có lẽ đầu dây bên kia cũng hơi bất ngờ vì câu hỏi và giọng điệu của Dương, im lặng một lát rồi mới mở miệng:

- À, ừm... Cũng không có gì, chúng ta gặp nhau nói chuyện một lát thôi, là liên quan đến anh Hòa.

- Được, một tiếng nữa, cô đến quán cà phê A ở đầu đường K, ngồi bên phải, bàn thứ ba từ cửa bước vào, lát gặp, tạm biệt.

Lâm Dương nói xong cắt mấy cái rụp, cũng không thêm quan tâm đến phép lịch sự, lịch sự là cái gì chứ có làm cho con người ta vui lên được đâu.

Vũ Anh nghe tiếng tút tút trong điện thoại cảm thấy rất choáng váng, không biết mình sẽ gặp cô gái loại gì đây.

Một giờ sau, Lâm Dương bước chân vào quán cà phê, cô hẹn nơi này không phải vì quen thuộc gì, chỉ là đoạn đường hay đi, tên quán đập vào mắt rồi vô thức lưu vào bộ nhớ, cô đi thẳng lại bàn ba rồi nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống, đặt cặp qua một bên. Với người lần đầu gặp mặt lại không biết mục đích chính, nhẹ nhàng mỉm cười là cách khởi đầu hay ho nhất, đây không phải là phép lịch sự, chẳng qua là một thủ thuật rất nhỏ để làm loạn tâm lí khiến đối phương giảm đi sự cảnh giác với chính mình. Lâm Dương chính là nhẹ nhàng mỉm cười, dịu dàng nói: “Xin chào”, thái độ khác hẳn với lúc nghe điện thoại, cô dùng đôi mắt ngây thơ nhìn cô gái đang ngồi đối diện, đôi mắt lộ ra vẻ tán thưởng nhưng thực chất lại âm thầm đánh giá người ta, váy thời trang, thân hình đẹp, khuôn mặt góc cạnh trang điểm nhẹ mang chút khó gần, đôi mắt toát lên vẻ sắc sảo pha chút ngạo mạn.

Vũ Anh cũng âm thầm đánh giá Lâm Dương, cô cảm thấy đầu óc mình thật mơ hồ, trong điện thoại hét thản nhiên rồi đến gia trưởng, giờ xuất hiện trước mắt với bộ đồng phục gọn gàng, tóc buộc cao, dáng người gầy, làn da trắng xanh, nói chuyện dịu dàng và nhìn cô hết sức ngây thơ, cái nhìn và đôi mắt khiến người ta không nỡ lòng thương tổn. Trước khi đến đây cô đã tìm hiểu về cô gái này, sinh viên ở trường có lẽ không sai, cô gái trước mặt quả thật rất hiền.

- Chào em, chị là Vũ Anh, chị đã 25 tuổi nên có thể gọi em là em được chứ.
- Dạ được ạ - Rất ngoan ngoãn.
- Em uống gì gọi đi.
- Dạ, chị gặp em có chuyện gì quan trọng không ạ? – rất ngập ngừng e dè.

Cái kiểu nói chuyện e dè, thảng thẩn một cách ngây thơ thật dễ khiến cho đối phương tự mình cởi bỏ áo giáp đề phòng.

Cốc nước cam của Dương nhanh chóng được mang ra, cô nhìn li cà phê sữa của Vũ Anh trong lòng cười khê, thứ mà bình thường cô vào quán cà phê hay gọi là đen không đường, lần này phá lệ gọi nước cam vì không rõ mục đích đối phương, tốt nhất ngụy trang chính mình mà ngoan hiền là một lớp áo dễ giả nhất với khuôn mặt của cô.

Nhìn khuôn mặt hiền lành và đôi mắt ngây thơ nhìn vào cô như chờ mong, Vũ Anh quyết định dùng sự sắc sảo của mình để nói chuyện:

- Chị là bạn của Hòa, là con gái của trưởng văn phòng luật sư anh ấy đang làm, cũng là một luật sư, hôm nay gặp em là muốn biết mối quan hệ của em với anh ấy.
- Anh Hòa nói gì với chị? Hóa ra chị là con gái của luật sư nổi tiếng nhất thành phố cơ đấy, vinh hạnh cho em quá – “Thảo nào ngạo mạn như vậy”, câu này Dương ằm thắm thêm vào phía sau.
- Ảnh không nói gì hết, chị nghe bạn cùng làm đồn đại vậy thôi, chị và anh ấy quen nhau từ thời cấp ba rồi, ngồi cùng bàn lại gần nhà nhau, học hết cấp ba thì anh ấy đi Thái, bọn chị vẫn giữ liên lạc với nhau, giờ trở về lại làm cùng một chỗ, thật là có duyên...

Vũ Anh dừng lại một chút nhìn sắc mặt cô gái đang ngồi đối diện, vẫn như cũ ngây thơ nhìn cô, một chút cũng không biến hóa.

Trong lòng Lâm Dương gào thét, hóa ra đây là nợ đào hoa của Hòa, hay lắm, dám tìm trực tiếp cô để đối phó, luật sư nổi tiếng nhất thì sao chứ, con gái luật sư thì sao chứ, cô đây là con gái cưng của viện trưởng viện KSND thành phố không thấy gì, ba của chị nhìn thấy ba tôi còn đưa tay cố gắng quạt mát lấy lòng vậy mà giờ chị ngồi đây lên mặt với tôi.

- Vậy thì sao ạ? – Dương vẫn ngây thơ hỏi, cô chính là muốn xem một luật sư thì miệng lưỡi lợi hại đến đâu.
- Chị biết Hòa ở bên Thái luôn luôn cặp kè với con gái nhưng cũng chưa bao giờ đi quá giới hạn, trở về Việt Nam cũng vậy, anh ấy vẫn mang thái độ đó, thân thiện nhưng chẳng gần gũi với ai, đi làm cũng vậy, ngoài chị ra, anh ấy cũng không nói chuyện nhiều với ai...
- Chị thích anh ấy – Dương cất ngang thản nhiên, đôi mắt cũng thu lại về ngây thơ mà lộ ra nét thản nhiên vốn có, không chút cảm xúc nhìn về người đối diện.
- Đúng vậy – Vũ Anh khá ngạc nhiên rồi thừa nhận.
- Vậy anh ấy thích chị sao?
- Có lẽ là có một chút.
- Như thế là có, chúc mừng chị.

- Em thật ra rất thông minh, có những chuyện không cần nói rõ ràng chị nghĩ em cũng hiểu, em vẫn còn rất trẻ, lại đang đi học, mọi thứ ở phía trước vẫn đang chờ em nhưng em lại ở bên cạnh Hòa. Chị không gặp em để cầu xin hay yêu cầu em rời xa anh ấy, chị biết Hòa yêu em nhưng em thử suy nghĩ xem, trong sự nghiệp của mình, trong hai chúng ta ai mới là người Hòa thật sự cần?

- Rồi sao nữa? – Dương vẫn rất thản nhiên như đang nghe một chuyện của ai đó không liên quan đến mình.

Vũ Anh lại sững sốt, rốt cuộc cô đã nhận ra mình đang gặp một cô gái không đơn giản như vẻ bề ngoài, nói nhiều như vậy, mục đích cũng rõ ràng như vậy mà một chút cảm xúc cũng không để lộ ra, cô gái chưa ra đời này lại khó đối phó hơn cả những cô người đẹp đã từng qua lại với Hòa. Cô gái này vô cùng sắc sảo, sự

sắc sảo không hiện qua ánh mắt, lời nói hay hành động mà thể hiện qua thái độ thản nhiên như nhìn thấu tất cả. Đầu óc Vũ Anh cảm thấy mơ hồ, cô nói:

- Em được xem như tình địch của chị.
- Khoan đã, em hỏi, chị và anh ấy có quan hệ gì? Người yêu? Bạn bè hay đồng nghiệp?
- Là bạn bè, đồng nghiệp nhưng chị sẽ cố gắng trở thành người yêu.
- Vậy chị có biết tình địch là như thế nào không?
- Chính là hai người cùng theo đuổi một người – Vũ Anh nhún mày trả lời, câu hỏi này có phải là quá ngu ngốc không? Cô trả lời mà không biết bản thân đang sắp nhảy vào cái hố do chính Lâm Dương đào nên, một cái hố sâu có đáy, rất khó để leo lên
- Vậy chị có biết mối quan hệ giữa em và anh Hòa là gì không?
- Biết, là người yêu.
- Ồ, không phải trước khi đến đây chị đã tìm hiểu về tôi rồi sao, để tôi nói thêm một chút, anh ấy đang theo đuổi tôi, mối quan hệ yêu đương giữa chúng tôi cũng đã xác lập – Giọng nói của Dương lộ vẻ chán chường, cô đưa tay gõ gõ trán mình rồi nói tiếp – Vậy nên chị không phải tình địch của tôi, tình địch chỉ được sử dụng khi chưa ai xác lập mối quan hệ rõ ràng.
- Nhưng em cũng chưa phải là vợ anh ấy.
- À, chị nghĩ thế cũng đúng, nhưng tình cảm là của anh Hòa, nếu chị có thể khiến tình cảm anh ấy thay đổi thì tôi thật lòng chúc phúc cho chị, anh ấy yêu tôi 3 năm nhưng thay đổi vì chị thì tôi từ bỏ cũng không có gì hối tiếc. Một người dễ bị cảm dỗ như vậy không xứng với tôi.

Vũ Anh trợn mắt, cô đã quá thất thố rồi, trong lúc cô còn ngây ngốc nhìn cô sinh viên trước mặt thì Dương lại nói tiếp:

- Sẵn đây, tôi có lòng tốt báo cho chị biết, anh Hòa ghét nhất bị phụ nữ xen vào chuyện của mình... Vả lại, chị đừng quên núi cao còn có núi cao hơn, chị hơn tôi 3 tuổi nhưng cái nhìn vẫn còn hạn hẹp lắm, lần sau nếu có tìm hiểu về người gọi là tình địch, chị nhớ phải tìm hiểu về cả thân thế của cô ta nữa.

Dương thản nhiên cười rõ tươi rồi đứng dậy, lấy ba lô khoác lên vai, bước qua gõ nhẹ lên vai Vũ Anh: “Bởi vì chị làm mất thời gian của tôi vào chuyện vớ vẩn, cho nên cảm ơn li nước cam, không mong gặp lại chị.”

Nói xong, để lại Vũ Anh ngây ngốc ngồi đó với nỗi hối hận vì sự sắc sảo của mình, Dương nhanh chóng rời đi. Trời xui đất khiến hay Hòa buổi sáng ra ngõ gặp phải phụ nữ có thai không biết, Dương vừa băng qua đường thì anh gọi tới. Cô hậm hực bắt máy, không để cho Hòa a lô đã hét to: “Anh cút xa xa tôi ra, lần khác giải quyết nợ đào hoa của anh rồi hãy tìm tôi”. Hòa chưa kịp hiểu hay phản ứng gì, Dương đã cắt máy, anh gọi lại thì giọng nữ quen thuộc vang lên từ chối cuộc gọi, Dương đã chặn số điện thoại của anh.

Quay lại với Vũ Anh, sau khi Dương đi khỏi, cô như con búp bê tính tiền rồi bắt taxi về chỗ làm, ngay cả xe máy cũng không có tinh thần để đi dành gửi lại. Cô trở về bàn làm việc của mình, mở máy tính lên tìm hiểu thông tin về Lâm Dương, nhìn vào dòng chữ họ tên cha và nghề nghiệp, cô gục xuống bàn, đôi mắt nhắm nghiền ngăn nước mắt chảy ra, bàn tay nắm lại, nắm đến trắng bệch, môi cũng cắn lại đến rướm máu, cô thua rồi. Cô thua thật rồi, cô 25 tuổi, từ nhỏ đã được cưng chiều vì sự thông minh và vẻ ngoài xinh đẹp, từ nhỏ đã được con trai hoan nghênh bỗng chốc bị biến thành một kẻ ngốc trước một cô gái chưa tốt nghiệp đại học. Cô nhớ lại đôi mắt cùng giọng nói thản nhiên ấy, câu nói: “tình địch chỉ được sử dụng khi chưa ai xác lập mối quan hệ rõ ràng” cứ như vậy đâm thẳng vào tim cô, đau nhói, thích Hòa nhiều năm như vậy, ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy nhưng ánh mắt anh vẫn cứ điềm tĩnh nhìn cô, cô nghĩ mình chỉ cần thời gian, vả lại xung quanh anh cũng không có cô gái nào giống cô... Nhưng giờ cô biết mình sai rồi, cô vẫn tự tin ngạo mạn mình xinh đẹp, tài giỏi, là con gái của ba, cô gái ấy lại thản nhiên như vậy mặc kệ sự ngạo mạn của cô, khác biệt giống như chỉ nằm trong câu nói ấy, có lẽ đã đến lúc cô nên buông tay rồi...

(Lời của tác giả: Thật ra ngoài đời, câu chuyện như thế này có khá nhiều, cô gái như Lâm Dương cũng có, lí trí một cách lạnh lùng; cô gái dùng cách khốc lốc hay không tin tưởng Hòa rồi cứ như vậy kéo giãn khoảng cách cũng có, nhưng cô gái như Vũ Anh khá ít, lí do chính là cô ấy chấp nhận buông tay mà không

phải dùng sự ngạo mạn để tiếp tục níu kéo thứ không thuộc về mình hay phá hư nó, Vũ Anh dùng cảm yêu cũng dùng cảm buồn tay, cô ấy mặc dù có chút hơi quá khi tìm đến Dương nhưng lí do cũng chỉ có một, là cô ấy yêu...)

11. Chương 21, 22

21. Về quê.

Dương vừa đi vừa lẩm bẩm mắng chửi Hòa, mắng đã rồi cô lại mắng nợ đào hoa của anh, lần sau có ai đó tìm cô như thế có khi cô sẽ trực tiếp chửi chết Hòa. Dương mang tâm trạng buồn bực như vậy trở về kí túc, không ăn cả cơm trưa leo lên giường định ngủ, vừa vặn nhìn thấy Hạ Thanh xếp quần áo vào ba lô:

- Cậu đang làm gì vậy?

- Xếp đồ về quê.

- Chiều nay về hả? Quê cậu thời gian này có gì vui không? Mình nhớ học hết ngày mai trường mới cho nghỉ mà.

- Haiz, mình trốn học cả tuần nay còn gì, chiều nay về.

- Đi bằng gì? Máy giờ đi?

- Đi tàu, mình say xe mà, 3 giờ tàu chạy – Thanh nhìn thứ ánh sáng trong mắt Dương mà trả lời một cách đầy nghi hoặc. Giống như khẳng định sự nghi hoặc của cô, Dương trực tiếp nhảy từ tầng hai xuống, lôi sách vở từ ba lô của mình vứt lên giường, lấy đồ từ giá treo rồi nhét vào ba lô, kèm theo vài vật dụng cá nhân thiết yếu.

- Cho mình đi nữa.

- Đây, nhưng cậu đâu có vé tàu, sao đi.

- Thì ra ga mua, không thì đi tàu chui.

- Nhưng mình đi giường nằm, cậu chui bằng niềm tin sao?

Dương ngăn người, bàn tay đang nhét đồ vào ba lô dừng lại, suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Hôm nay là ngày bao nhiêu?

- Ngày 27.

- 27, không sao, hôm nay cũng không phải tết âm, tàu không đông, cùng lắm là mình với cậu nằm khác toa, nhưng quan trọng là mình muốn đi, mà quê cậu có gì vui không đó? Hay nhạt nhẽo giống cậu.

- Đây này, cậu hiệp người quá đáng, mùa này hả? Chắc về lợi lụt quá.

Có đoạn đối thoại đó nên hai con người này không kịp chào tạm biệt với những người trong phòng thì lên đường, và giờ đang thanh thoi trong toa tàu mát lạnh.

Vật vã trên tàu gần một ngày trời cuối cùng cũng đến nơi. Thanh xuống tàu kéo Dương đi xe buýt về nhà, nhưng đến trạm lại phải đi bộ thêm 500m nữa vì nhà Thanh nằm sâu trong một con đường quanh co, gần biển.

Thanh xốc lại ba lô phía sau lưng, giật khẩu trang khỏi mặt rồi hít hít mùi bùn ngai ngái sau vụ mùa ở hai bên đường, có vẻ như một trận lụt cũng vừa đi qua đây, dưới chân những hàng rào hai bên con đường trải nhựa cong cong vẫn còn lại dấu vết đọng nước lụt. Đã lập đông nhưng khí trời hôm nay vô cùng tốt, không nắng, bầu trời đục màu trắng sữa, phía xa xa lại chen một cụm mây trắng đang nghiêng mình bắt chút nắng hiếm hoi của ánh mặt trời, gió nhẹ thổi không phải mang theo cái lạnh khô mà mát một cách dễ chịu, có lúc còn nghe được cả mùi muối mặn và mùi tanh của cá.

Đi hết con đường trải nhựa, vượt qua thêm một con đường sỏi nhỏ bên cạnh là một cái chợ cóc con con, Hạ Thanh gặp rất nhiều người quen cùng lời chào hỏi, cô vốn đã quen với cảnh tượng như thế này rồi, quen tới mức đã tạo thành thói, lúc về quê mà không đi ngang qua chợ để chào hỏi người quen thì lại nhớ. Dấu ấn tuổi thơ luôn in sâu những gì gần gũi thân quen nhất, từ lúc cô biết nhớ thì cái chợ con này đã nằm sâu trong ý thức. Lâm Dương đi phía sau cũng gật đầu tươi cười chào những người mà Hạ Thanh chào, họ đều rất chất phác, tay chân có thể lấm lem, mồ hôi nhỏ giọt trên má nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh ý cười.

Đi qua cái chợ cóc khoảng 100m thì tới nhà Thanh, đó là một ngôi nhà ba gian kiểu cổ, 2/3 được làm từ gỗ, đường dẫn vào nhà là hai hàng cau xanh mướt đang trổ hoa, trước nhà là một giàn gác, có vài quả lủng lẳng chuyển vàng và đang dần chín. Hạ Thanh nói, nếu bỏ qua nhà cô đi thêm một đoạn rồi rẽ phải, cứ đi thẳng sẽ gặp biển, Lâm Dương háo hức rồi quan sát kĩ thêm ngôi nhà, sân sạch sẽ có vài con ngỗng đang đứng rĩa lông dưới gốc đào xanh, bên cạnh được khoanh lưới trồng một vùng rau xanh tốt, cô phóng tầm mắt ra xa, một dãy núi thấp đang chạy dài, lọt thỏm trong ánh nắng chiều, mặt trời đang dừng chân tại nơi cao nhất trên dãy núi. A, thật là cảnh đẹp nha.

Thanh nhìn theo tầm mắt Dương, cô lấy tay che đi ánh mặt trời yếu ớt, kéo tay cô bạn trở vào, đám con nít đang chơi trước sân nhìn thấy Thanh bước vào thì bỏ mọi trò chơi chạy lại bu xung quanh Thanh, miệng cười tươi và gọi chị liên tục. Thanh chưa kịp nói gì, một đứa trong bọn chúng đã la to lên:

- Ông Năm ơi ông Năm, chị Thanh về nè ông ơi.

Sau tiếng la hét đó, một ông cụ, nói là ông cụ chứ khuôn mặt ông vẫn còn nét trẻ trung cương nghị, chỉ có tóc là đã bạc gần hết xuất hiện, ông bước đi khập khiễng nhưng nhìn thấy Thanh lập tức vút cái ô đựng thóc đang cầm trên tay xuống đất rồi như một đứa trẻ chạy về phía cô, không thêm kiêng dè cứ như vậy xoa xoa đầu Thanh.

Dương đứng cạnh Thanh nhìn hành động của hai ông cháu rồi nhìn vài con gà đang mổ ô thóc vừa bị vút xuống rồi cười rộ lên, tiếng cười của cô làm ông Năm bỏ mái tóc cháu mình rồi nhìn sang, đôi mắt ông vừa toát lên ý hỏi đã nghe Dương lên tiếng:

- Con chào ông, con là Lâm Dương bạn của Thanh, hôm nay về xin ông cho ở lại ăn cơm ké mấy hôm ạ.

- Ha ha.

Ông Năm bật cười hai tiếng, có vẻ khá hài lòng với cô bạn Hạ Thanh mang về, biết cả ý người già, tốt. Đã chiều, nhìn Thanh và Dương một mỗi sau chuyến đi dài, ông Năm nấu một ấm bồ kết rồi lại thêm một nồi nước mùi gai để hai cô gái tắm.

Tắm rửa xong thì cơn mệt mỏi cũng trôi nhanh, vả lại khí trời và môi trường khá tốt khiến trong người vô cùng khoan khoái, Dương đứng bên ảng nước chõng ghẹo Thanh rồi nhìn thấy những dây xanh xanh phía xa mà ngạc nhiên hỏi:

- Trồng gì đằng kia vậy Thanh?

- À, ông nội hằng năm vẫn thuê người trồng hoa để Tết bán, năm nào cũng lỡ mang về tặng hàng xóm mà ông vẫn kiên trì trồng.

- Thật sao? Ông cậu chính là muốn làm cho khỏi nhớ con cháu, có niềm vui tuổi già mà, ai bảo gia đình cậu không ai ở gần ông chi, mà ba cậu là con một hả?

- Aiza, cậu thật hiểu ông nội mình nha. Không phải, dưới ba mình còn có một cô, nhưng không hiểu sao từ lúc mình sinh ra đã không thấy cô đâu rồi, ảnh thờ cũng không có, hình như cô bất mãn với ông rồi bỏ nhà đi. Suyt, trước mặt ông mình đừng nhắc tới chuyện này nha.

- Ủ, mình nhớ rồi, mà cậu nhanh chút coi, ra bếp xem ông nội cậu đang làm gì.

Hạ Thanh lau tay ướt vào ống quần mình rồi theo chân Dương ra sau bếp, ông nội cô đang vặt lông một con gà mái tơ, da của nó vàng óng, trong chút khối trắng còn sót lại của vệt nước sôi, màu vàng của nó thật khiến người ta đói bụng. Bụng Thanh rất hợp thời kêu lên một tiếng, cô xấu hổ che bụng mình tránh đi tiếng cười của Dương và ông nội, Dương ngồi xuống cạnh ông, cô bảo ông rửa tay nghỉ đi để mình làm, ông nhìn cô nghi ngờ một chút, cô chỉ cười: “Ông yên tâm đi, không ngon nhưng ăn được mà, he he”.

Ông rửa tay nhưng không rời đi, mà đứng yên đó thích thú nhìn lấy hai cô gái, nhìn động tác thuần thục nhỏ lông, cắt chân, cắt phau cau rồi lại mổ bụng con gà, ông lắc đầu với cháu gái mình, aiza, những lần trước nó về đều là ông nấu nó ăn, đến cả luộc trứng nó cũng luộc không chín...

Hạ Thanh đổ nước giúp Dương rửa gà, nhìn cái lắc đầu ái muội của ông nội, cô không nhẽo:

- Ông nội à, đừng so sánh con với bạn ấy, đó là quái vật chứ không phải người, đâu phải con không làm được, là do con cố gắng hết sức mà những thứ này sống chết không hợp tác với con. Nấu ăn, con biết một nửa là được rồi.
- Hừ, con mà biết một nửa ông nội cũng mừng.
- Thì con biết ăn rồi còn gì, không phải một nửa sao.
- Ha ha – Cả ông nội lẫn Dương đều bật cười.
- Thôi, ông lên nhà trên uống trà đi, để dưới bếp cho bọn con, mấy ngày nay ông nội sẽ được nghỉ phép. He he – Vừa nói vừa dùng tay đẩy nhẹ ông.
- Đây đây, ông đi lên, đuổi quá.

Dương nhìn dáng đi khập khiễng của ông, lại nhớ đến mớ huy chương được đặt trang trọng nơi tủ kính, hỏi:

- Ông nội trước kia có đi lính sao?
- A, nói cậu quái vật quả không sai mà, ừ, đừng nhìn ông vậy mà lầm, cũng lên đến đại tá hăn hoi, thuộc dạng cự chiến binh ở ẩn sớm.

Lâm Dương chặt đôi con gà, lại chặt thành từng miếng rất đẹp xếp gọn gàng thành hai phần, vừa làm vừa âm thầm cảm thán, thân với nhau lâu như vậy, cả hai đều rất hợp nhau đều không đả động gì đến gia đình thân thích, vậy mà dùng một phát đến lúc biết thì thật khiến người ta tá hỏa. Lâm Dương mím môi cười cười, bản thân cô rất rõ, tình bạn giữa nữ giới không dễ gì kết, cũng dễ dàng đứt nhưng nếu đã dính sẽ trở thành máu thịt. Cô và Thanh chính là như vậy, đã thành máu thịt, trong trẻo như chị em ruột thịt gần bó yêu thương nhau.

Dương đem hai phần gà xếp gọn đi ướp kĩ, sau đó chọn phần nhiều xương mang đi hầm canh, phần còn lại kho xả. Cô cắm xong điện nồi cơm rồi theo Thanh ra vườn, hơn 5 giờ chiều, xung quanh vang lên tiếng trẻ con nô đùa, tiếng khóc và cả tiếng gọi con của những người mẹ trong xóm, mùi cá kho mặn mặn theo gió đưa vào mũi, Thanh chun mũi hít hít mùi mắm mặn này còn Dương đưa tay bịt miệng hắc xì, ai biểu mũi cô vốn nhạy cảm cơ chứ.

Cả Thanh và Dương đều ngạc nhiên nhìn mảnh rau trước mắt, không lớn nhưng xả, gừng, nghệ, rau lang, rau muống, mồng tơi, hành, hẹ rồi cả một dây dưa leo đang trổ hoa vàng xinh, ông nội thật chăm chỉ và công phu chăm sóc, Thanh hiểu, có lẽ đây là niềm vui của ông. Dương nhổ vài bụi xả, ngắt vài cọng hành và một nắm rau muống rồi quay vào, cô hướng dẫn Thanh nhặt rau rồi mở tủ lạnh, cô lôi từ đó ra mấy tai nấm cùng một củ hành tây để nấu canh gà

6 giờ 30, trời thật sự rất tối, gió mùa đông bắc đầu mùa được dịp thổi mạnh làm vài bụi tre phía sau nhà cọ vào nhau vang lên những tiếng rít rất khê, xung quanh nhà vang lên vài tiếng kêu của côn trùng, cả tiếng meo meo của con mèo và tiếng chó sủa xa xa. Ông Năm nhìn bàn cơm với mấy đĩa thức ăn và nồi cơm đang bốc khói mà cười vui vẻ, ăn miếng cơm cùng thức ăn, mắt ông sáng lên, nhìn Dương gật gù:

- Vậy mà nói với ông là ăn được, ai dạy con nấu ăn?
- Dạ mẹ con dạy với con tự học.

Ông Năm ăn thêm vài miếng nữa rồi đột nhiên nhìn Thanh thở dài:

- Haiz, sao ông không có được đứa cháu như con chứ?

Hạ Thanh nhìn ông nội mình mà cười, biểu cảm trên mặt ông cũng thật đáng thương, ông nội vẫn thích chọc ghẹo cô như hồi nhỏ. Dương nhìn ý cười trên mặt Thanh, cô cũng cười khê:

- Không phải con vẫn gọi ông là ông nội đấy thôi.

- A, được, con bé này được, hiểu ý ông, ông lại có thêm một đứa cháu nấu ăn ngon. Ha ha – mái tóc bạc trong ánh đèn neon sáng lên lấp lánh, đáy mắt ông vẫn không tắt được ý cười hiền lành đến hết bữa ăn.

Ăn xong cũng đã qua 8 giờ, Hạ Thanh kêu chán, chương trình ti vi cũng nhạt phèo, vì vậy cô cũng Dương quay qua dụ dỗ ông nội kể chuyện xưa. Nhìn hai đôi mắt háo hức, ông Năm bắt Thanh pha ấm nước trà rồi cũng kể chuyện xưa, ngay cả chuyện ông yêu bà nội ra sao, nghe không biết bao nhiêu lần từ nhỏ đến giờ, Hạ Thanh vẫn bắt ông kể ra cho cô nghe lại, cô vẫn cứ cười tí mắt nói với ông nội sau này sẽ kể lại cho con mình nghe...

Những ngày thanh thoi vô lo cứ như vậy trôi qua trong tiếng cười vui vẻ của ba ông cháu, buổi sáng Hạ Thanh và Dương còn thức dậy sớm theo ông tập mấy động tác dưỡng sinh, buổi trưa lại nằm đung đưa trên võng dưới tán hai cây vú sữa bự sau nhà, buổi tối vừa ăn chè vừa nghe chuyện xưa... Hai ngày nhanh chóng trôi qua, đã là 30 tháng 12, cái xóm nhỏ có một thông lệ đó là cứ đến tết thì sẽ dọn dẹp nhà cửa từ trong ra ngoài, từ tết dương lịch cho đến tết trung thu, đều dọn dẹp. Bình thường ở nhà một mình, ông nội hay gọi mấy đứa trẻ hàng xóm đến giúp rồi phát quà cho bọn nó, nhưng hôm nay có Dương và Thanh giúp, ông thông thả dọn dẹp, vừa dọn vừa kể lại vài mẩu chuyện lính hải húc của ông ngày xưa. Dương và Thanh vừa lúi húi giúp ông cắt tỉa bờ rào đâm bụi vừa cười, tiếng cười trong trẻo hòa cùng tiếng chổi sần sật bên hàng xóm tạo thành một chuỗi âm vang rất vui tươi. Hàng rào đâm bụi mùa nào cũng nở hoa, hoa sáng nay đơm đỏ cả một mảnh sân, có ánh nắng vàng rực chiếu vào vài con bướm đang tung tăng trên đó, giấu sau những khóm hoa đỏ là hai thiếu nữ xinh đẹp đang vui vẻ cười, vài ngôi nhà bên cạnh đều vô thức nhìn về nhà ông Năm mà nhoén miệng. Những đứa trẻ hàng xóm sáng nay không cần ông gọi đều chạy qua thật sớm, thật ra chúng qua giúp ông dọn dẹp thì ít mà muốn chơi với chị Thanh thì nhiều.

Ông Năm cầm kéo nhẹ nhàng cắt tỉa, hàng rào dần dần thấp xuống, ông nhìn ra con đường trước mặt rồi lại cười, nhà ông ở giữa xóm, người đi qua lại cũng đông nhưng nhiều thanh niên trẻ thế này chạy ngang qua rồi thỉnh thoảng đưa mắt liếc vào nhà, riết rồi cũng thành thói quen mỗi khi cháu cưng của ông về nhà, huống chi lần này đến hai cô gái đẹp.

Dương dùng chổi nhóm lại đồng là cây cho Thanh mang đi đổ thì tiếng đám con nít vang lên, chúng nó vừa đứng trong sân giờ đang từ phía chợ chạy về, một đám lớn nhất 11 tuổi, nhỏ nhất có 3 tuổi vừa chạy vừa la, tiếng la hòa lẫn vào nhau đến một lát sau Thanh mới nghe ra:

- Chị Thanh ơi, có hai anh đẹp trai đến tìm chị....

22. Cháu ngoại

Tiếng la của lũ trẻ chẳng những làm Dương và Thanh ngược đầu lên mà còn làm cho ông Năm dừng động tác, theo sau hai cô cháu gái đi ra ngoài cổng, sau lũ trẻ nháo nhào là hai chàng trai trẻ mặc tây trang, giữa con đường sỏi, ở cái xóm nhỏ, trong cái nắng sớm ấm ỉm, bộ tây trang lại càng làm hai người đàn ông trở nên nổi bật, cũng trở thành tâm điểm chú ý của hàng xóm khi lũ trẻ vẫn cứ la lối như vậy. Dương và Thanh mỗi người phụ một tay xách dùm cặp táp cho hai người đàn ông vì trên tay họ đang ôm một cái thùng giấy khá lớn. Hai con người nổi bật này không ai khác chính là Lâm Minh với Hòa, trên mặt họ nhuốm vẻ mệt mỏi, cằm lún phún râu nhưng sâu trong đôi mắt lại ngập ý cười, cả miệng cũng không khép lại, họ ngoan ngoãn cúi đầu chào ông cụ đi sau hai cô gái:

- Con chào ông ạ.

- Được rồi, được rồi, giới thiệu một chút cho ông nghe.

- Dạ, giới thiệu với ông, đây là Lâm Minh, anh trai ruột thịt của con, còn đây là Hòa bạn anh Minh – Dương thân thiết ôm tay ông, không quên trừng mắt với Hòa

- À, nhà mình năm nay vui nha, vào nhà, vào nhà thôi.

Hạ Thanh đi phía sau quay qua hỏi Minh:

- Anh đi bằng gì xuống?

- Lái xe xuống.

- Anh đã xong việc chưa? Sao mang cả anh Hòa xuống, thứ gì trong này vậy?

- Ủ, xong rồi, Hòa xuống tìm Dương đó, thấy nó bơ phờ tội nghiệp quá, đi nhanh nào, anh mỏi chân quá.
- Sao không báo trước cho em chứ - Thanh bĩu môi.
- Nhớ em mà.

Lâm Minh nói rất tự nhiên giống như một điều quá hiển nhiên vậy, Hạ Thanh thành công cúi đầu xấu hổ, nhưng mà trong thâm tâm lại dâng lên một niềm vui sướng khó hiểu.

Minh vừa đi vừa nhìn cô đang cúi đầu một bên, khóe miệng dâng lên một nụ cười hạnh phúc, sự xấu hổ này của cô dễ dàng xóa đi mệt mỏi cùng lo lắng của anh mấy ngày qua.

Hình ảnh ái muội xinh đẹp đó đã lọt vào trong đôi mắt mờ ám của một con người đang đi trước họ vô tình quay đầu tìm kiếm cháu gái cưng...

Tiếng ho của ông nội vang lên phía trước làm Hạ Thanh giật mình chạy lại phía ông, đầu không kịp ngẩng nên cũng không kịp nhìn thấy nụ cười của Minh và ánh mắt đầy ẩn ý mà ông nội dành cho anh.

Minh và Hòa đặt hai thùng giấy mà mình đem xuống rồi gọi bọn trẻ hàng xóm xếp hàng trước mặt, anh lần lượt lôi từ trong đó ra không bánh kẹo cũng truyện tranh, cả những đồ chơi điện tử dùng bằng pin giao cho hai cô gái phát cho những đứa trẻ. Chỉ bằng hành động này của mình anh đã mua đứt lũ trẻ hàng xóm, và cũng không biết rằng ông Năm nhìn anh nghiêng ngả nhưng cười hài lòng, rất hài lòng.

Để cho hai anh đẹp trai nghỉ ngơi, Dương và Thanh theo phân công của ông nội xách túi đi chợ nhưng đi chợ về Dương sống chết cũng không chịu nấu ăn, ông nội hỏi lí do, Lâm Dương nhìn Hòa rồi nói: “ở đây có người con ghét nên con không nấu đâu”. Nhìn theo ánh mắt của Dương ông nội trừng mắt nhìn Hòa, giọng đầy bức bối: “Thằng nào chọc giận cháu ông thì đồ nó đi, trưa nay không có cơm ăn hai thằng bây đừng hòng có chỗ ngủ”.

Thanh và Minh nhìn nhau che miệng cười trộm, ông nội la thì la thế nhưng tránh ánh mắt của bọn trẻ thì ông lại che miệng cười. Vậy là, nhờ câu la của ông nội, người trong nhà lại được chứng kiến một màn thú vị, chỉ cần chỗ nào có Dương, đếm 2 giây sau sẽ thấy Hòa xuất hiện, Dương cười Hòa cũng cười... Cuối cùng, ông nội chịu không nổi phải tính kế dụ Dương ra chỗ trồng hoa rồi bỏ trốn cho hai đứa trẻ nói chuyện, Thanh buồn cười muốn đi theo để giấu giếm xem cũng bị ông nội thẳng thừng đuổi vô, cô phụng phịu nhăn mặt nhưng cũng đành phải đi. Không biết Hòa làm cách gì nhưng lúc trở vô, môi anh in đậm một vết răng rướm máu, áo sơ mi chưa kịp thay cũng bị xé rách một mảng nhưng trên khuôn mặt lại rạng rỡ nụ cười hạnh phúc, nụ cười giống như một đứa trẻ thỏa mãn. Thanh len lén nhìn Dương, tóc rối, vạt áo trước nhàu, khuôn mặt hăm hăm nhưng trên mắt lại lấp lánh ý cười, rồi Dương cũng chịu nấu cơm.

Lâm Minh, Thanh và ông Năm lại nhìn nhau cười, không cần nói ra cũng biết Hòa đã làm gì Dương...

Cơm trưa dọn ra, Dương cầm cúi ăn, thỉnh thoảng ngược lên lại trừng mắt với Hòa nhưng anh vẫn nhìn cô bằng cái nhìn đó, bao dung và hạnh phúc, về mặt Dương đã hòa hoãn đi rất nhiều bởi vì anh đã nói: “Sau này, có chuyện gì cũng phải kể với anh đừng để mình bức bối, cuộc sống trước kia của anh không có em nhưng anh hi vọng hiện tại và tương lai có em hiện diện, không cần em tin tưởng anh tuyệt đối chỉ cần tin trong tim anh chỉ có một mình em là được rồi.”

Ăn cơm xong cũng đã qua một giờ chiều, Minh và Hòa đi tắm, ví được lôi ra để trên đầu tủ lạnh. Dương nhìn hai cái ví màu đen nằm cạnh nhau bỗng nảy ra ý đồ xấu, Dương cầm ví rồi kéo Thanh ra trước hiên tráo đồ từ ví này sang ví kia, cô mở ví Hòa, đằng sau CMND lại lôi ra được một tấm hình. Một tấm hình cũ chụp cả nhà ba người đang cười rất tươi, trong bức ảnh Hòa có lẽ cũng chỉ hơn 10 tuổi, một cậu bé con đầu đình không khác mấy so với bây giờ.

- Hai đứa đang làm gì đó? – Là ông nội, cũng không biết ông ra từ bao giờ.
- Dạ đang xem hình.
- Đâu? Hình gì thế? Cho ông nội xem với.
- Dạ hình gia đình anh Hòa, đây ông xem đi.

Lâm Dương đưa tấm hình trên tay cho ông xem.

10 giây, 20 giây hay 1 phút cũng không biết, Hạ Thanh nhìn thấy nụ cười trên mặt ông biến mất thay vào đó là sự xúc động kiềm nén giống như muốn khóc, ông thả rơi tấm hình rồi ôm lấy ngực, sự đau đớn làm ông co người, khuôn mặt cũng mất đi vẻ hồng hào thường ngày mà được thay bằng sự trắng bệch khó thở. Thanh sợ đến nỗi la toáng lên gọi ông nội, nước mắt cũng chảy ra, chân tay luống cuống, Lâm Dương cũng hoảng sợ, cô gọi to Minh, rất nhanh anh đã ra đến hiên. Nhìn tình huống xảy ra trước mắt, Lâm Minh nhanh chóng ôm lấy ông nội rồi bảo:

- Thanh, em đi với anh, em biết đường đến bệnh viện tỉnh luôn, Dương và Hòa ở nhà rồi đến sau.

Dương chạy vào nhà lấy chìa khóa xe, nhặt lấy ví của anh bị Thanh vứt ở hè, đưa cho Thanh rồi giục cô nhanh chân theo Minh, Minh sai những bước chân dài đi qua khỏi chợ để đến chiếc xe để ngoài đường nhựa, Thanh theo sau, vừa chạy vừa khóc. Tình cảnh của bọn họ thật khiến người ta ngoài nhìn. Minh dùng tốc độ nhanh nhất theo hướng dẫn của Thanh đến bệnh viện...

Nguy hiểm qua đi, bác sĩ chẩn đoán ông nội bị tăng huyết áp do xúc động dẫn đến nhồi máu cơ tim đột ngột, rất may là nhẹ và cấp cứu kịp thời nên giờ không sao. Hạ Thanh vẫn còn thút thít khóc, mọi thủ tục, viện phí đều do Minh sắp xếp, anh chuyển ông nội đến phòng đơn có đầy đủ tiện nghi rồi lại an ủi Thanh, cô gục đầu trong lòng anh, không còn khóc nhưng vẫn nấc lên từng hồi, những chuyện như thế này cô không có kinh nghiệm. Cơn xúc động lo lắng qua đi, Hạ Thanh nhớ ra chuyện gọi điện cho Dương và Hòa.

Lúc Dương và Hòa theo hướng dẫn của Thanh đến bệnh viện đã gần 4 giờ chiều, phòng 403, đúng là phòng Thanh nói nhưng không thấy Minh và Thanh đâu, Hòa nhìn Dương khó hiểu, trong phòng bệnh màu xanh lá cây đậm và nhặt đứng cạnh nhau, ngoài cửa một đồng hồ nhỏ màu xanh đứng chen chúc như muốn đi vào, cửa phòng bệnh vẫn đóng, dù cố cách mấy Dương và Hòa cũng không thể chen vào trong. Dương gọi cho Thanh:

- A lô, Dương hả? Cậu đến chưa?

- Đứng trước cửa mà không cách nào vào được. Sao mà toàn người trong quân đội không vậy?

- Tổ cũng bị nhốt trong phòng rồi, anh Minh đi đâu không biết, họ là người của huyện đội đóng quân gần nhà mình cũng là cấp dưới của ông nội, biết ông nội nằm viện nên đến thăm, chỉ là không ngờ lại đến đồng vậy.

- Được rồi, cậu ở đó, mình tìm cách vào.

Dương nhìn những con người đứng trước cửa, toàn bộ đều cao hơn cô, đứng đặc hành lang nhưng không hiểu sao cả bác sĩ cũng không ai nói tiếng nào, Dương để Hòa cố gắng chen qua lần nữa nhưng không được.

Hết cách, Hạ Thanh đành xuống căng tin bệnh viện. Hơn 5 phút sau, cô bưng lên một thau nước sôi bốc khói nghi ngút, Hòa nhìn hành động của Dương mà há hốc miệng, thật đúng là khiến người ta ngạc nhiên. Dương bưng thau nước tiến về chỗ đồng hồ người, đặt nhẹ vào người đứng sau cùng, anh ta quay lại nhìn hành động của cô gái, nhìn thau nước trên tay cô mà nhẩn mặt, đứng tách ra, Dương nhìn anh ta, nhe răng cười rồi hô to, giọng đồng dục:

- Nước sôi, nghiêm!

“Khẩu lệnh” được la to như vậy, tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý, ít nhất được ½, nhìn thau nước rồi nhìn cô gái, tất cả đều tự động tản ra nhường đường, Dương cười cười, Hòa đi sau Dương cũng cười.

Dương đem thau nước đổ vào phòng vệ sinh rồi ngồi xuống cạnh Thanh, ông nội đã tỉnh, cô nhìn ông nội, cười rồi nói:

- Ông nội, bị phạt vì tội hù con cháu, hại con lo lắng hóa ra ông được rất nhiều người quan tâm, vừa tỉnh đã có nhiều người đến thăm như vậy, mà con nói ông nghe, con vừa gặp bác sĩ, ông ấy nói bệnh nhân bị tăng huyết áp không nên gặp nhiều người trong cùng một lúc, nếu không sẽ thấy khó chịu và lâu khỏe, vẫn là ông khỏe hơn thì gặp cũng không muộn.

Những vị tai to mặt lớn của tỉnh đang đứng trong phòng nhìn cô gái đang cắt cam trên đầu giường ông Năm, nhìn nhau rồi tự giác đi ra khỏi phòng, họ hẹn ông Năm khỏe hơn sẽ đến.

Đám lính vừa rút đi, ông nội nằm trên giường không ngăn được bật cười:

- Cái con bé này, một chút mặt mũi cũng không cho người ta, đuổi thẳng thường gớm.
- Sao la con chứ, mặt mũi ông nội vẫn quan trọng hơn mà. He he, mà ông nội đã thấy khỏe hơn chưa?

Ông Năm nhìn Hòa đang đứng ở chân giường, cười rồi bảo:

- Ông thấy khỏe hơn nhiều rồi, Dương và Thanh ra ngoài một lát, Hòa ở lại ông có chuyện muốn nói với con.

Dương nhìn ông, nhìn Hòa rồi đặt con dao vừa lau sạch lên tủ rồi đứng lên cùng Thanh ra ngoài, đóng cửa lại.

Trong phòng bệnh, Hòa lúng túng đứng ở chân giường nhìn ông.

- Con đừng đứng, lại đây, lại ngồi gần ông.

Hòa làm theo lời ông.

- Có chuyện gì vậy ông?
- Ba mẹ con tên gì?
- Ba con tên Bằng, mẹ con tên Ngân – Có chút khó hiểu nhưng người bệnh lại là người già, Hòa ngoan ngoãn.
- Vậy hiện giờ hai người họ sống ở đâu?
- Dạ họ mất hết rồi ạ.

Ông Năm ghen ngào, đưa tay vuốt vuốt mái tóc Hòa, đây là cháu ông, cháu ngoại của ông, vì một lỗi lầm năm xưa ông ngăn không cho ba mẹ nó đến với nhau, giờ nó phải chịu khổ, ông đã nghe Dương kể về cuộc đời của Hòa.

Hòa nhìn giọt nước mắt trên khuôn mặt nhăn nheo của ông, giọt nước mắt thống khổ đau đớn, anh cảm thấy vô cùng khó chịu, một sự khó chịu không thể lí giải.

- Có chuyện gì vậy ông, ông đừng xúc động, không tốt cho sức khỏe.

Ông Năm hạ tay xuống rồi nhắm mắt lại, Hòa nghe tiếng nói rất nhỏ của ông vang lên, nhưng lại dội vào trái tim anh một tiếng thật mạnh, ông nói: “Ta là ông ngoại của con”. Ông ngoại, ông ngoại, hai tiếng cũng thật hay quá, anh từ nhỏ đều chỉ có ba mẹ, không ông bà, không bà con thân thích, giờ bỗng dưng nhận ông ngoại, anh bất ngờ, cảm giác trong tim bỗng dưng ầm ầm đập mạnh.

Hòa cũng không hỏi gì nhiều, chuyện nhận ông nhận cháu cứ thần nhiên xảy ra, một người là người mang sự hối tiếc, một người là kẻ vốn thiếu thốn tình thương, cuộc đời của họ cũng trải qua quá nhiều biến cố, theo lẽ thường chuyện nhận nhau như vậy thật khó chấp nhận dễ dàng, nhưng với cả Hòa và ông Năm – những người đã từng nhào lộn trước cái chết thì quá khứ hay lỗi lầm đều không quan trọng bằng tình yêu ở hiện tại, huống chi đây là máu mủ ruột thịt nhận nhau. Tình cảm gia đình đến tốt cùng vẫn là thứ thiêng liêng nhất, dễ chấp nhận và tha thứ nhất, nhưng nếu trái tim không đủ ấm thì nguyên nhân và kết quả sẽ trở nên lẫn lộn, có thể sẽ tạo nên hận thù. Hòa cũng vậy, đến cuối cùng anh hiểu rằng những thứ anh từng trải qua đều do một sai lầm của ông ngoại tạo nên, nhưng kết quả anh lại gặp được những con người như Minh, như Dương rồi nhận lại ông ngoại, ông ngoại cũng đã dần vặt vì lỗi lầm của mình lâu như vậy, thân làm cháu, anh chẳng lẽ không chút hiểu thảo mà tha thứ sao. Có lẽ ba mẹ anh cũng mong muốn được nhìn thấy một kết quả như thế, nếu không cái đêm ba chết đi cũng không để anh gặp được Minh. Nguyên nhân hay mục đích đến cuối cùng vẫn không quan trọng bằng quá trình và kết quả khi đặt trong tình cảm gia đình, và Hòa chỉ quan tâm đến kết quả...

12. Chương 23, 24

23. “Anh thật sự trở về muộn rồi.”

Minh nhìn hai cô gái đang lặng lẽ ngồi trước cửa phòng bệnh mà thấy khó hiểu, bước chân dừng lại trước mặt Thanh chưa kịp lên tiếng hỏi thì Hòa mang về mặt phức tạp bước ra:

- Anh Minh, anh vào đi, ông nội có chuyện muốn nói.

Minh nhìn đôi mắt tỉnh táo của ông rồi ngồi xuống chiếc ghế để cạnh giường, vẻ mặt mang chút ý cười nhưng thần thái lại tỏ rõ sự chín chắn. Với một người lão luyện như ông Năm làm sao không nhìn ra chàng thanh niên đang ngồi trước mặt có tình cảm với cháu gái nhà mình, nếu không cũng không lặn lội đường xa như thế xuống thăm nó, rồi lại còn mua một mớ quà mang theo.

- Được rồi, ông hỏi con, con bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ 28.

- 28, con tuổi Sửu hả?

- Dạ.

- ... 28 là Ất Sửu, cung Tốn, mạng Kim, Canh Ngọ, cung Ly, mạng Thổ, ái chà, hai đứa này mà lấy nhau thì sống bạc đầu, lại làm ăn có tiền nữa...

Ông nội lăm bằm nói một mình, Minh nhìn ông nội bấm ngón tay, trong miệng nói những thứ anh không hiểu mà thấy da đầu căng ra. Ông nội tính chán rồi quay qua nhìn Minh, nói một câu suýt nữa làm anh rớt từ trên ghế xuống.

- Chờ con Thanh nó tốt nghiệp thì hai đứa đính hôn rồi làm đám cưới đi, ông cũng muốn có chất bé rồi.

- Ông à, thật ra thì...

- Aiza, Thanh cũng sắp tốt nghiệp rồi, tháng bảy đính hôn rồi tháng 10 đám cưới là hay nhất, như vậy tết sang năm là vui nhà vui cửa...

Ông Năm cứ như vậy đắm chìm trong mộng tưởng của bản thân, không nhìn thấy khuôn mặt của Minh càng ngày càng khó coi đến tội nghiệp, anh không biết là phúc hay họa đây nữa, bỗng dưng được ba người lớn nhà Thanh đứng cùng chiến tuyến, nhưng mà nhanh như vậy sao, anh làm sao mà theo cho kịp chứ.

- Ông nội à, thật ra thì con và Thanh còn chưa xác lập quan hệ nữa.

Ông Năm trợn mắt nhìn Minh, nhìn từ tóc xuống đến chân.

- Hả? Con có phải đàn ông không vậy? Cái đứa ngốc như vậy cũng không dụ được, con về tự mình xem mình đi, muốn có vợ là phải mặt dày theo đuổi một cách mạnh mẽ dứt khoát, con mà không nhanh chân là người ta cuồn mất thôi.

- Được rồi, ông nghỉ ngơi đi, con biết phải làm gì mà.

- Nghỉ gì, ông khỏe rồi, ông muốn về nhà.

- Ông nội, ở lại cho bác sĩ theo dõi chứ.

- Không, ông muốn về nhà, con đưa ông về nhà đi, bệnh của người già thôi mà, về nhà nằm cũng như vậy, một lát rồi lại khỏe hẳn thôi.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết, ông muốn về nhà, con không đưa ông về ông sẽ gả con Thanh cho thằng Tân, à mà con không biết, thằng Tân là hàng xóm của nhà ông, từ nhỏ đã ở bên con Thanh rồi...

Ông Năm vừa nói vừa len lén nhìn khuôn mặt đang tối dần lại của Minh, ha ha, ông đã bắt được điểm yếu của chàng trai này thì đừng thoát khỏi tay ông.

- Được rồi, ông nằm đó đi, con đi tìm bác sĩ kiểm tra cho ông rồi xuất viện.

Cuối cùng dưới sự uy hiếp đầy quyền lực của ông Năm, Minh đành đưa ông về nhà sau khi nằm viện chưa đầy 5 tiếng. Ngồi trên xe, Dương và Thanh ngồi hai bên ông nội ở ghế sau, Thanh lo lắng hỏi ông nội vì

sao muốn về nhà, ông nội vuốt tóc cô cười cười chứ không nói gì, Dương ngồi ở bên cạnh không thèm nhìn ai mà mở miệng:

- Rất dễ hiểu, ông nội của chúng ta đang tiết kiệm tiền, vả lại sợ nằm viện lại không nhìn thấy chúng ta, aiz, ông nội thật là thương con cháu...

Tất cả mọi người trên xe đều đưa mắt nhìn Dương.

- Ha ha, vẫn là đứa cháu này hiểu ông.

- Hứ, thật ra thì con biết, ông sợ bọn con ở nhà sẽ làm thịt hết mấy con gà của ông chứ gì – Câu này là Thanh nói chen.

- Cha mày.

- Cha của con hình như là con trai ông nội thì phải.

- Ha ha – Cả xe đều cùng cười, người ta nói thật đúng, người già thì tính nết thay đổi giống như một đứa trẻ trong lớp da đồi mồi nhăn nheo...

- Được rồi, ông nội giờ có thể nói cho bọn con biết vì sao nhìn thấy tấm hình nhà anh Hòa ông lại xúc động đến nỗi chạy thẳng vào bệnh viện, nói xem hai người có gì khuất tất.

Ông nội gõ đầu Dương cái cốp làm cô nhăn mặt, trầm ngâm một lát rồi nói với Hòa.

- Cháu ngoại – Chữ “cháu ngoại” vừa phát ra, trừ Hòa ra ai cũng há miệng ngạc nhiên – Mẹ con sinh sau ba Thanh, mặc dù con lớn tuổi hơn nhưng theo vai về phải gọi nó là chị.

- Dạ con biết rồi.

Không cần nói thêm gì nữa, mọi người đều cùng hiểu, đối với việc nhận cháu này của ông nội Thanh không có ý kiến gì, huống chi Hòa thất lạc nhiều năm như vậy, ông nội cũng đã dần vật suốt 25 năm, tâm hồn ông giờ đã được an ủi rất nhiều, cô giờ bỗng dưng có thêm một người em cũng không ảnh hưởng gì, Thanh chỉ nhìn Hòa cười rất nhân hậu. Mỗi người trong xe đều chìm trong thế giới của mình thì người già đáng kính trên xe lại tiếp tục nói một câu khiến toàn bộ xe đều trở nên căng phồng vì không thể đỡ nổi.

- Chắc chắn, ông phải gọi Dương là cháu ngoại rồi, còn nữa nha, vai về của bốn đứa trong nhà cũng hợp lí quá đi mất...

Khỏi nói, Minh và Hòa nhìn nhau hớn hở cười, Thanh ngơ ngác, Dương thì giả lảng ngó ra ngoài xe, nhìn đồng ruộng ngập nước...

Dưới đôi mắt giám sát thúc giục của ông nội, ăn tối xong Minh đành phải dụ dỗ Thanh dẫn ra biển chơi, tất nhiên với sự “mề nheo” của hai con người kia, và hiển nhiên vừa đi đến biển thì họ tách ra...

Thời tiết dễ chịu, mỗi người mặc hai lớp áo rồi đi ra ngoài, mùi bánh xèo từ nhà ai bay lảng vảng trong cái gió đêm đưa vào mũi thật dễ chịu, mặt trăng 17 lấp ló phía sau rặng tre lớn trước nhà, đám trẻ con ăn cơm xong chạy ào ra con đường lớn trước nhà Thanh để chơi, nhìn thấy bốn anh chị đi cùng nhau thì đòi đi theo. Thanh gật đầu đồng ý, nhưng đi được vài bước cô lại phải quay đầu nhìn lại, Minh đang ngồi xổm giữa những đứa trẻ, không biết anh nói gì, một lát thì bọn chúng nhìn Thanh cười vang rồi tiếp tục chơi trốn tìm chứ không đòi đi theo nữa. Thanh đứng đó nhìn anh giữa lũ trẻ, lại nhìn nụ cười của anh mờ ảo dưới ánh trăng mà thấy lòng ấm áp, cô tiêu rồi, tim đập lên bình bịch, lắng nghe tiếng tim mà Thanh đỏ mặt, nghĩ đến những chuyện trải qua cùng anh, anh lo lắng cho cô, anh dịu dàng an ủi...

Thanh thấy mình tiêu thật rồi, tình cảm dành cho anh giờ như nước lũ vỡ đê, cứ như vậy ào ra mạnh mẽ không thể khống chế, thứ tình cảm đó không còn là tình cảm anh em nữa. Cô nhìn về phía anh rồi nhìn mặt trăng không tròn trên đỉnh đầu mình, trong lồng ngực càng ngày càng khó chịu, cô muốn chạy trốn, chạy trốn thứ tình cảm đã gọi thành tên này, cô đã thích anh.

Minh nhìn về mặt ảo não của Thanh mà lo lắng:

- Sao vậy? Muốn mang theo bọn trẻ hả? Hay thấy khó chịu ở đâu?

Thanh im lặng nhìn anh lắc đầu, cô nhìn về bóng lưng đang nhỏ dần của hai người phía trước rồi bước đi, suốt cả quãng đường gần một cây số chỉ vang lên tiếng bước chân của hai người, cả tiếng trẻ con khóc, tiếng ru, tiếng karaoke của nhà nào vang đến và tiếng chó sủa khi hai người đi qua. Đi qua con đường dương liễu rồi cũng đến bãi biển, buổi tối sáng trăng ngoài biển chỉ có vài cặp tình nhân đang ngồi với nhau, Minh kéo tay Thanh ngồi xuống, cô im lặng nhìn biển, anh im lặng nhìn cô. Được một lát, Thanh bỗng đứng ngẩn đầu nhìn qua Minh, cô muốn biết anh đang làm gì, liệu tâm trạng anh có phức tạp như cô, thật bất ngờ, vừa quay đầu Thanh đã sững sốt trước đôi mắt sáng của anh, anh đang nhìn cô vô cùng dịu dàng, lặng lẽ và kiên nhẫn, cái nhìn giống như đang mong chờ cô nhận ra điều gì đó.

Thanh ngơ ngác nhìn anh, cô đang định mở miệng hỏi thì bị chặn lại, lông mi anh thật dài, anh hôn cô. Hạ Thanh ngây ngốc nhìn mắt anh, môi anh có chút khô và lạnh, cứ như vậy cô ngoan ngoãn nhắm mắt, cũng thả lỏng người để mặc bản thân trôi đi...

Lâm Minh không hôn lâu, anh nhìn cô gái đang cúi đầu nhỏ giọng hỏi anh hai chữ tại sao mà trong lòng đủ loại tư vị, ông nội nói đúng, nếu còn do dự anh sẽ mất cô gái này. Nghĩ là làm, Lâm Minh một tay cầm bàn tay đang kéo ống quần của Thanh, một tay cầm lấy cằm cô nhẹ nhàng nâng lên, buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh. Lúc Hạ Thanh nghĩ mình sẽ khóc vì sợ hãi, vì lo lắng, sự giãy dụa trong cô đã đi đến tận cùng, lòng bàn tay bị anh nắm cũng bắt đầu rướm mồ hôi thì anh nói, một câu rất khế, rất nhẹ, rất dịu dàng và trôi chảy, cảm giác như anh đã dồn nén quá lâu mà nói ra:

- Làm sao đây, anh yêu em mất rồi.

Hạ Thanh mặc kệ anh đang giữ cằm mình mà há miệng ra, tiếng “hả” cũng không phát ra nổi mà mắc nghẹn trong cổ họng, cô nhìn anh, nhìn thật lâu như muốn xem người đang nói câu này có phải đang nói với cô, cũng có phải là anh Minh mà cô quen biết.

Lâm Minh nhìn biểu cảm trên mặt Thanh, anh buông tay, thả cằm cô ra nhưng mắt thì vẫn nhìn mắt Thanh:

- Em cứ từ từ suy nghĩ, anh biết chuyện này em không thể chấp nhận dễ dàng và nhanh chóng, nhưng hứa với anh được không, hứa với anh em sẽ suy nghĩ cẩn thận.

Hạ Thanh nhìn lòng bàn tay trống vắng của mình, tim cô lại đập bộp một tiếng thật mạnh, có cảm giác như cô vừa để trôi giạt đó, cô hỏi anh trong vô thức:

- Tại sao?

Lâm Minh chỉ cười, anh vẫn nhìn cô rất dịu dàng:

- Yêu mà cũng có tại sao hả? Anh chỉ biết là mình yêu em thôi.

Hạ Thanh nhìn con người đang ở trước mặt mình, anh cũng không đẹp trai như ba cô, anh chỉ được dáng người, đã thế khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng dọa người, vậy mà nụ cười hiện giờ của anh làm cô thấy thật khó thở, vô cùng khó thở, sự khó thở chen ngang mọi âm thanh muốn phát ra, nhưng thành công khiến cô òa khóc, Hạ Thanh ôm choàng lấy anh, gục đầu trong lòng anh và khóc như một đứa trẻ.

Rất nhiều năm sau, khi nhắc đến chuyện này, Lâm Minh đều chọc ghẹo Thanh nói anh tỏ tình làm cô xúc động đến khóc, Thanh cũng chỉ cười bởi vì lúc đó cô cũng không biết vì sao mình lại khóc như vậy, có lẽ đúng như lời Minh nói, cô quá xúc động.

Lâm Minh lúng túng nhìn cô gái đang gục trong lòng mình, anh đã làm gì sai rồi sao, anh đưa tay vuốt nhẹ lưng của Thanh, khẽ vỗ về, trên miệng lắp bắp lắp lại có hai từ: “Nín đi, ngoan mà...”

Hạ Thanh nghe anh lắp lại hai từ mà bật cười, cô cọ cọ trong lòng anh, chùi hết nước mắt nước mũi lên áo anh rồi ngẩng đầu lên nhìn anh, chớp mũi và đôi mắt đỏ hoe nhưng cái miệng nhỏ thì đang nhe răng cười. Minh cũng cười, anh đứng dậy cầm tay Thanh kéo theo.

- Đi thôi, chúng ta về để ông nội ở nhà một mình cũng không ổn.

Thanh cũng xoay tay nắm lại bàn tay của Minh, hành động của cô khiến Minh cứng đờ cả người, anh quay qua nhìn cô gái đang đi bên cạnh mình, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc. Trong tình yêu, có đôi khi, ngàn lời nói,

vạn biểu hiện cũng không bằng một hành động rất nhỏ. Một cái xoay tay rất khẽ đã nói lên tất cả những gì Hạ Thanh muốn nói và Lâm Minh muốn nghe. Cô hỏi:

- Lúc này anh nói gì với bọn trẻ?
- Đây là bí mật của bọn anh.
- Hừ, không nói thì thôi, không thèm.

Minh bật cười rồi đi tiếp, qua khỏi rặng dương liễu thì Thanh nín tay anh:

- Em mỗi chân.

Minh nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Thanh, anh trực tiếp ngồi xổm xuống trước mặt cô. Cả quãng đường trở về, công Thanh trên lưng, Minh vẫn cười vui vẻ, Thanh nằm sấp trên lưng anh, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của cả hai và nghe ngao hát. Đám trẻ con trước nhà đã bị ba mẹ gọi vào ngủ, Minh công Thanh đi hết hàng cau thì gặp một người vừa vận đi ra, Thanh trên lưng Minh nhanh chóng tuột xuống:

- Anh về khi nào vậy?

Tân nhìn Minh, nhìn bàn tay đang nắm của hai người, anh mỉm cười giống như tự giễu mình rồi nói:

-Anh thật sự trở về muộn rồi.

24. Quay đầu...

Đối mặt với dáng vẻ thất bại và cô độc của Tân, Thanh thần thờ khó hiểu, cô ngược mắt nhìn Minh, anh nhìn cô mỉm cười. Tân hất tay, anh lách qua hai người rồi đi về nhà, hẹn sáng mai qua uống trà với ông nội Thanh.

Ông nội tằm tằm nhìn Thanh và Minh bước vô nhà, ông đưa tay vỗ vai Minh và nói: “ha ha, khá lắm, không làm ông thất vọng chút nào.”

Lâm Minh: “Dạ con cảm ơn ông.”

Hạ Thanh: “...” (ngơ ngác).

Trên giường, lúc Hạ Thanh trở mình lần thứ 46 thì Lâm Dương nằm bên lên tiếng: “Cậu ngủ dùm mình cái, anh trai mình nói ra hay làm chuyện gì cũng đều suy nghĩ rất rất lâu rồi, cậu yên tâm đi”.

Hạ Thanh giật thót, quay người nhìn vào Lâm Dương nhưng thấy cô nàng nhắm nghiền mắt, hơi thở đều đặn vang lên, lay thế nào cũng không có dấu hiệu của một người tỉnh ngủ. Hạ Thanh nghĩ chuyện mình và Minh, rồi lại nghĩ qua câu nói của Tân, càng nghĩ càng giống đồng tơ vò, bản tính vô tư lại nổi lên, cô quyết định vứt nó sang một bên, coi như không thuộc về mình và nhắm mắt ngủ.

Phòng bên cạnh, Lâm Minh có một giấc ngủ rất ngon lành.

Hạ Thanh ngủ muộn, Lâm Dương ảnh hưởng, bởi thế lúc hai người bước được ra trước hiên nhà đã là 6h30 phút, Thanh nhìn mặt trời màu vàng được che khuất phía sau rặng tre rồi vươn vai há miệng ngáp. Sau lưng vang lên tiếng cười của Lâm Dương, Hạ Thanh hạ tay bối rối quay đầu lại thì nhận ra Dương không phải nhìn mình mà nhìn về phía gốc đào trong sân. Cô bắt chước Dương nhìn ra rồi không kiêng dè gì cười to lên, làm con người chật vật dưới gốc đào ngược mắt lên nhìn hai cô. Dưới gốc đào xanh, Lâm Minh đang bị bốn con ngỗng bự chia mổ ví, mục tiêu chỉ có con người đang mặc áo phông xanh và quần thể thao, bốn con đứng bốn phía không cho Minh thoát ra, mà dưới chân anh, thừa thêm hai con gà đang mổ mổ vào ống quần. Thật là một cảnh tượng đẹp mắt trong sáng đầu đông.

- Không được cười nữa, giúp anh đuổi mấy con ngỗng rồi hai đứa đi ăn sáng đi.

Bỏ qua lời Minh, Thanh và Dương hươ tay đuổi ngỗng, miệng vẫn còn cười, Thanh đưa mắt tìm kiếm:

- Ông nội với Hòa đâu anh?
- Đi ăn sáng hết rồi, hai đứa đi đi.
- Thế anh không ăn hả?

- Lúc này anh ăn xôi xéo ngoài đầu ngõ rồi.

Dương và Thanh hi hi ha ha đi bộ ra ngõ ăn sáng, ăn xong đi chợ mua đồ ăn cho cả ngày luôn.

Lúc hai người trở về, mặt trời đã qua ngọn tre một đoạn, dâm bụt trên hàng rào đã lác đác nở hoa, rặng núi sau nhà bị một tầng mây che lấp. Túi lớn túi nhỏ bước vào thì thấy Minh, Hòa, ông nội và Tân đang ngồi uống trà ở nhà trên, không biết nói gì mà cả bốn người cùng cười, ý cười càng đậm trên ba khuôn mặt khi Thanh và Dương bước vào, trừ Tân. Chén trà vừa đưa lên miệng trong tay Tân trở nên nặng trĩu, ngụm trà trong miệng đã đắng mà còn vọt lên mũi, không phải vì Thanh. Tiếng “ông nội” nghịch ngợm trong miệng Dương vừa đi ra thì Tân ho lên sặc sụa, nhìn đáng vẻ tội nghiệp của Tân, Dương cười hài lòng rồi đi xuống bếp, Thanh theo sau.

Trên bàn, ông nội nhìn sự thất thố của Tân mà ngạc nhiên:

- Con biết Dương sao?

- Dạ cũng tính là biết, học trò của con.

-À, con bé thông minh, bạn thân của con Thanh nhà mình mà, à là em của cậu Minh đây nữa.

- Dạ...

Tân nuốt nuốt nước miếng, a di đà phật, anh âm thầm cầu nguyện cho chính mình, Dương, anh chỉ nhìn thấy cô đáng sợ, phút chốc nhớ lại cảnh tượng hôm đầu tiên đến lớp quản trị kinh doanh dạy triết, rồi lại nhớ đến vẻ mặt rầu rĩ của mình khi gặp bạn là giảng viên môn tâm lý trong trường. Bạn anh hỏi anh vì sao, anh chỉ đơn giản kể sơ qua cho bạn mình nghe về cô sinh viên đó, bạn anh hỏi tên, anh nói, tưởng sao, ai ngờ bạn anh vỗ vỗ vai anh, khuôn mặt nhìn anh rất đồng cảm:

- Tui nói ông nghe, ông biết thầy Đại không, cái ông lịch sự nhất trường mình á.

- Biết, rồi sao?

-Aiz, tốt nhất đừng chọc cô nữ sinh đó, lúc tui về trường cách đây hai năm có nghe một số lời đồn không hay của ông thầy đó, cũng có lần nhìn thấy nữ sinh ra khỏi phòng ông ta, cũng nhìn thấy cô nữ sinh tên Lâm Dương đó. Lúc tui vào phòng ông thầy đó khoảng ba tiếng sau khi cô sinh viên đó đi thì tui giật thót cả người, thầy ở trần bị trời gô trên ghế trong khi máy lạnh mở 16 độ...

Về mặt Tân là ổn lạnh.

- Từ đó về sau đúng là không còn tin đồn, cũng không còn nữ sinh vào căn phòng đó, mà chưa hết đâu, sau đó tui còn thấy chính tay cô nữ sinh đó xoắn bánh xe, cắt côn xe của ông mà còn ngang nhiên dùng phấn viết tên mình lên yên xe nữa.

Tân giờ phút này, uống li nước trà, nhớ lại chuyện đó cũng thấy lạnh xương sống, thật tội nghiệp, số lần tiếp xúc với con gái của anh eo hẹp tới nỗi anh cảm thấy phần tử như Lâm Dương là vô cùng đáng sợ, anh cũng hứa với bản thân sẽ không đắc tội với cô sinh viên này.

Phía đối diện, Minh và Hòa nhìn biểu tình của Tân rồi nhìn nhau lắc đầu, ánh mắt họ nhìn nhau mang một suy nghĩ: “Anh chàng này có lẽ đã bị Lâm Dương chinh qua...”

Uống trà xong, kể với ông nội về những năm đi học một cách ngắn gọn, Tân liêu mạng xuống bếp tìm Thanh, nhìn thấy anh, Lâm Dương quả nhiên trông mất một cách thẳng thắn, bộ dáng rất giống gà mẹ bảo vệ con.

Thanh theo Tân ra chỗ vườn trồng hoa và ngồi xuống một băng ghế có bóng mát, chuyện đi học của anh, Thanh đã từng nghe qua, anh chỉ nói chuyện hiện tại với cô, những lời dạn dỏ chân thành giống như một người anh dành cho em gái, Thanh gật đầu ngoan ngoãn mà không hay biết tình cảm của anh đều chất chứa trong lời nói, đều được giấu đi rất kỹ mà sợ Thanh phát hiện ra. Anh là đến trước, đi nhanh nhưng trở về muộn.

- Em có hạnh phúc không?

- Dạ?

- Anh biết em đang quen Minh, anh là hỏi em có cảm thấy hạnh phúc không?

Thanh xấu hổ gật gật đầu cười, không nhìn thấy tia đau lòng cùng mát mát chạy qua mắt Tân. Anh ôm cô thật khế, bàn tay đặt lên vai cô nhẹ vỗ:

- Nhớ kĩ, nếu không hạnh phúc em có thể quay đầu, quay đầu nhìn về anh, anh sẽ luôn ở cạnh em.

Thời điểm anh nói ra câu đó là xuất phát từ chân thành, từ tình yêu, ngoảnh mặt quay lưng thì hạnh phúc cũng vượt đi mất, thứ hối hận nhất đời là Tân đã để vượt mất Thanh. Tình yêu vốn dĩ là thế, loanh quanh trong mớ bong bong, cuốn đi như một thói quen, lúc còn trẻ, anh cao ngạo bước đi, nghĩ rằng cô vẫn còn là một đứa trẻ trong khi anh có cả tương lai thật lớn phía trước, quay lưng rồi mới biết thì ra toàn bộ bầu trời của anh đều ở phía sau lưng. Và giờ, anh đang trả giá cho sai lầm lúc trẻ của mình, thói quen thân thuộc dần dần trở thành tình yêu mà không ai hay biết, tình cảm thuần khiết đi cùng với thói quen, theo năm tháng sẽ trở nên sâu đậm và không thể vứt bỏ.

Anh yêu cô, bảy năm trước là yêu trong ngu ngơ, yêu mà không hay biết, bảy năm sau trở lại, anh yêu cô nhưng yêu trong thâm lặng. Bởi vì không biết trân trọng, không thể trân trọng mà cơ hội qua đi, thứ vốn dĩ nằm trong tay, ẩn trong trái tim dần trôi đi mất và nổi lên cộm cộm làm nhức nhối, đau xót. Anh sẽ chúc phúc cho em, sẽ chúc em luôn giữ mãi nụ cười như vậy trên môi, nhưng chỉ cần em không hạnh phúc, không vui vẻ, em có thể quay đầu.

Anh buông Thanh ra, tình cảm dạt dào nơi đáy mắt nhưng ẩn hiện rất sâu, một nơi mà không ai có thể chạm vào.

Ngày nghỉ Tết dương cũng nhanh chóng trôi đi, chiều ngày 1, Minh quyết định cả bốn trở về thành phố, anh và Hòa đi làm còn hai cô gái phải đến trường đi học trở lại.

Ông nội bịn rịn chia tay bốn người trẻ, vẻ mặt ông cười rất tươi kiên quyết đòi tiễn bốn người ra đường nhựa, bọn trẻ hàng xóm thì ôm lấy bốn anh chị mà chúng đã lỡ thân quen, yêu thích, đi ngang qua cái chợ con đầu xóm, bà con trong đó cũng đưa tay lên vẫy vẫy tiễn bốn người, nụ cười trên khuôn mặt họ vẫn vẹn nguyên như thế.

Thanh sụt sịt leo lên xe, lúc xe lăn bánh cả cô và Dương đều quay đầu vẫy tay chào ông nội, ông đứng một mình với bọn trẻ con, khuôn mặt tươi cười nhưng cả người toát lên sự cô độc cố định, bà nội mất đã lâu, gia đình cũng không gần ông, nhiều lần ba Thanh muốn tìm cho ông một người bạn đều bị ông cương quyết từ chối. Đó là tác phong của một người lính, đã quyết sẽ khó bề lay chuyển, ông nội nói, ông còn hàng xóm, còn lũ trẻ, con cháu rảnh rỗi về thăm ông là được rồi, ông cũng chỉ cần bấy nhiêu...

Hòa ở ghế phụ cũng quay đầu nhìn ông, cho đến khi bóng ông mờ dần rồi khuất sau những bụi cây, anh lên tiếng gọi Thanh vẫn đang quay lưng nhìn về hướng đó.

- Chị Thanh – Tiếng chị lần đầu gọi có chút ngượng nhưng thật ấm áp.

- Hả? – Thanh có vẻ cũng giật mình quay đầu, hốc mắt vẫn còn đỏ nhưng cô cười.

- Hơn tháng nữa rồi em với chị về thăm ông mà.

- Hả? Ừ, hơn tháng nữa – Thanh nhớ ra cũng sắp đến tết nguyên đán rồi còn gì.

Xe vẫn như thế lăn bánh hướng về thành phố, mặc kệ ngoài trời đang mưa, cơn mưa phùn mùa đông lạnh mướt, cứ cách bốn tiếng Minh và Hòa thay phiên lái, bởi vì Dương và Thanh bảo không đói nên xe cũng không dừng lại để ăn, thay vì đó là ăn đồ ăn vặt và uống sữa, những thứ mà ông nội và Dương đã chuẩn bị. Đi càng xa thì tâm trạng cũng được nâng lên, cả bốn người cũng không còn âu sầu như lúc mới lên xe mà trở nên vui vẻ rất nhiều, Thanh ngồi sau với Dương, cả hai gác đầu lên vai nhau hát những bài hát thiếu nhi. Đang hát nghêu ngao, Thanh dừng phát rồi ngẩng đầu lên, suýt nữa thì đụng vào trần xe, cô quay qua nhìn Dương:

- À, đúng rồi, quên hỏi cậu, anh Tân có dạy lớp cậu không?

- Có, đó là cái thằng thầy mình thấy ngứa mắt nhất.

- Cái gì? Rồi cậu có làm gì anh không vậy, tội lỗi quá.

- Này, mình hiền lành nổi tiếng nha.

- Cậu mà hiền lành thì thiên hạ không có người ác, nói thế với những người quá rõ bản chất mình cậu không thấy xấu hổ sao? – Thanh nhìn Dương, nói bằng giọng rất khinh bỉ, ngồi phía trên, Minh và Hòa cũng gật gật đầu đồng ý với nhận xét của Thanh.

- Thanh nói đúng, anh thấy em là đứa không sợ thiên hạ loạn chỉ sợ thiên hạ không loạn thôi.

Vậy là dưới đôi mắt tò mò của cả ba nhân vật trên xe, Dương đem chuyện mình dùng về ngoài ngáy thơ hiền lành không biết gì, ngơ ngác trước câu hỏi “Lí giải tình yêu” của ông thầy dạy triết tên Tân, cái câu hỏi của một bài kiểm tra mà trước đó Dương đã ôn bài rất kĩ, đến cuối cùng lại ra một câu lãng xẹt như vậy. Thanh cười ngặt nghẽo, Minh và Hòa nhìn nhau: “Tội nghiệp, thảo nào vừa nhìn thấy đã sặc nước trà.”

Đùa chán rồi hai cô gái ngồi ghế sau cũng gục đầu vào nhau ngủ, Minh ngồi ở ghế phụ lôi từ trong giấy ra một mảnh giấy, mảnh giấy nhàu nát rách vụn do bị xé chỉ đọc được một mẩu anh đang cầm trên tay, anh đọc nó rồi khe khẽ thở dài, mảnh giấy này là anh nhặt được tối qua, rất vô tình sau khi gặp Tân ở bờ biển.

“Tôi giấu tình yêu của mình vào cát

Tóc mơn man, biển mênh mang hát

Nước biển xanh xao, bóng em gầy lạng

...

Cái với tay chỉ chạm vào hư không rồi vuột mất

Gió vẫn thổi, biển vẫn xanh, em vẫn thế nhưng xa tôi rồi”

“H.T – chúc em luôn hạnh phúc”

13. Chương 25, 26

25. “Vợ đẹp là vợ người ta...”

Dương dụi dụi mắt rồi tỉnh hẳn, Thanh ngồi gần bên cũng tỉnh, cô vốn đi xe hay bị say mà trời lại đang mưa không thể mở cửa, cảm giác rất khó chịu.

Dương nhìn anh hai mình trầm ngâm nghiên cứu mảnh giấy vụn trên tay, tính nghịch ngợm nổi lên, cô chồm người giật nhanh mảnh giấy, Lâm Minh giật nảy người muốn lấy lại nhưng đã quá muộn, Dương đã cầm mảnh giấy đọc to lên, tim Minh ngừng đập khi Hạ Thanh ghé đầu vào mảnh giấy, vừa đọc vừa cười.

Hạ Thanh không biết vì sao Minh có mảnh giấy này nhưng nét chữ trên mảnh giấy thì không xa lạ gì với cô, chỉ là cô không hiểu bao nhiêu năm qua tình cảm dành cho anh Tân dần dần xa vời thì anh lại trở về, giờ còn làm cho cô biết được anh yêu mình, đây có phải là quá phũ phàng hay không, có phải ông trời thích trêu đùa cô và anh hay không. Bấy năm trước là anh ra đi không từ biệt cũng từ chối tình cảm của cô, bấy năm sau trở về, cô và anh cũng không có chút cơ hội, đổi lại lần này là cô vuột mất...

Thanh ngược mắt nhìn Minh đang ngồi ghế trên, khuôn mặt anh không một chút cảm xúc, cô giật mẩu giấy trong tay Dương rồi đưa lại cho anh:

- Trả cho anh, giấy rác nhặt ở đâu vậy không biết.

Minh cầm mẩu giấy, nhìn khuôn mặt trịnh trọng của Thanh mà khẽ thở phào, ông nội nói cô là đứa hay do dự nhưng một khi đã lựa chọn sẽ tuyệt đối theo đến cùng. Trên xe lại tiếp tục một mảnh yên tĩnh.

Giữa trưa, xe đến đầu thành phố thì điện thoại Lâm Dương vang lên, là mẹ cô gọi:

- Dạ mẹ à? Có chuyện gì vậy?

- Không lẽ có chuyện tui mới được gọi cho chị hả?

- He he, thôi mà...

- Anh hai con có đi cùng con không? Mẹ gọi hoài cho nó không được. Chiều nay con bảo nó về nhà một chuyến, con cũng theo nó về ghen.

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Không có gì, chiều nay nhà mình có khách, đã bảo về thì về đi, về trước 5 giờ, không về thì đừng nhìn mặt mẹ.

- Dạ con biết rồi, chiều bọn con sẽ về.

Lâm Dương tắt máy trong lòng thở dài một tiếng, cô thừa biết chiều nay về nhà sẽ có việc gì, mẹ lại muốn anh hai cô lấy vợ đây mà.

- Mẹ gọi có việc gì? – Là Minh quay đầu hỏi.

- Mẹ nói không gọi cho anh được, bảo anh với em chiều nay về nhà.

- Ủ - Lâm Minh chỉ ừ một tiếng chứ không bình luận gì thêm.

Lâm Minh nhú mày, lần này lại là chuyện gì nữa không biết.

Để Hạ Thanh một mình về kí túc, Dương theo anh trai và Hòa đến công ty rồi về nhà luôn.

Đúng bốn giờ, Dương và Minh có mặt tại nhà, lí do là mẹ cô đã gọi điện một hai bảo cô về sớm giúp bà làm bếp.

5 giờ 30 phút, nhà cô đón đến năm người thuộc hai gia đình bước vào, Dương nghe mẹ nói, hai ông bố trong hai gia đình là bạn của ba lúc học đại học. Dương theo mẹ lên nhà trên, dòm một lượt năm người đang ngồi trên sofa ở phòng khách, hai ông bố, một bà mẹ, một nam trẻ, một nữ trẻ, ánh mắt Dương dừng lại trên người cô gái mặc váy trắng đang ngồi đối diện anh hai, như cảm nhận được ánh mắt của Dương, cô gái cũng ngẩng đầu lên, việc đầu tiên chính là giật mình đến ngẩn người. Dương lễ phép chào hỏi tất cả mọi người rồi quay lưng đi ra sân, thật không ngờ trái đất nhỏ bé, hôm trước cô mới nói với người ta không mong gặp lại, hôm nay người ta đã ngồi chễm chệ ở phòng khách nhà cô, còn là đối tượng mẹ muốn giới thiệu cho anh hai. Cô nghiêng đầu tựa hẳn vào thanh xích đu, chân đưa đẩy, theo nhịp xích đu, gió lùa vào cổ áo, thổi thổi vào ống quần chân làm nhột nhột và lạnh lạnh, nghe thấy tiếng bước chân dẫm lên đám cỏ xanh nhưng Dương cũng không ngẩng đầu.

Vũ Anh nhìn cô gái trẻ đang ngồi trên xích đu mà trong lòng vô cùng phức tạp, cô gái đang ngồi quay lưng về phía cô vẫn là đáng vẻ trẻ con hôm trước, nhưng cũng chính cô gái này đã giúp cô hiểu ra rất nhiều điều... Ba mẹ cô nói hôm nay đi thăm bạn, nhân tiện làm quen với con trai họ, Vũ Anh gật đầu đáp ứng mà không suy nghĩ, cô cũng không biết bạn ba mình lại chính là viện trưởng VKSND, quả nhiên ông trời rất thích trêu đùa lòng người.

Xích đu dừng hẳn lại, giọng nói mang chút chán nản của Dương phát ra, rõ ràng là nói với Vũ Anh nhưng thanh âm lại trôi vô định trong gió, rất khẽ:

- Chị qua đây ngồi đi.

Vũ Anh ngồi xuống xích đu, nhìn một bên mặt của Dương, còn mang nét ngây thơ của một đứa trẻ nhưng lại ẩn sâu nét thần nhiên bình tĩnh mà ít cô gái 22 tuổi có được, không xinh đẹp, cũng không nổi bật nhưng cô bỗng chốc hiểu ra vì sao một người như Hòa lại yêu cô gái này, cái Hòa cần chính xác là những thứ trầm ổn và bình yên...

- Cảm ơn em. Cảm ơn em giúp chị hiểu ra rất nhiều điều.

Dương quay mặt nhìn về chân thành trên mặt Vũ Anh, khuôn mặt xinh đẹp có nét buồn bã.

- Chị là một cô gái tốt, chắc chắn sẽ tìm được người thuộc về chị, yêu thương chị, nhưng người đó không phải anh trai em.

- ?

- Anh trai em là một người cô độc đến lạnh lẽo, thứ anh ấy cần là ánh mặt trời rực rỡ, ấm áp để sưởi ấm và soi sáng chứ không phải ánh mặt trăng lạnh tanh, xa cách và mờ ảo như chị, anh ấy tìm được rồi vậy nên...
- Dương mỉm cười nhìn khuôn mặt Vũ Anh – em biết chị hiểu vì chị rất thông minh.
- Chị hiểu, anh trai em cũng không phải mẫu người của chị...
- Đi thôi, chúng ta vào nhà ăn tối, có lẽ mẹ em sẽ phàn nàn vì giới thiệu chị cho anh trai mà em lại cướp đi mất. He he.

Vũ Anh cũng cười rồi theo chân Dương.

Người lớn ba nhà cũng muốn tạo cơ hội cho bốn đứa trẻ nhưng ăn tối xong, giúp mẹ rửa chén thì Dương cũng tốt lên phòng mở máy tính online. Minh cả buổi tối lịch sự lễ phép nói chuyện với người lớn, nhưng ngoài vẻ mỉm cười theo tác phong giao tiếp của một vị giám đốc, khuôn mặt anh chẳng có gì gọi là hài lòng với việc mẹ muốn anh có vợ.

Tiến khách về, Dương nghe tiếng đóng cửa cũng xuống phòng khách tham dự cuộc họp gia đình, ba không có ý kiến, khuôn mặt cũng không tỏ thái độ gì, Minh cũng vậy nhưng mẹ thì đang quay đầu giận dữ, bà nhìn chồng mình rồi nói:

- Ông xem đi, xem con ông đi, mẹ nó muốn nó lấy vợ thôi mà khó khăn như vậy, tôi cũng chỉ có ý tốt muốn có người ở gần chăm sóc nó thôi...

Ông Hân trừng mắt nhìn Minh, ra hiệu bảo anh xin lỗi mẹ. Dương ngồi bên cạnh vỗ vỗ mu bàn tay mẹ mình, cũng đưa mắt nhìn Minh. Minh gật đầu, nhưng không xin lỗi mà chỉ nói:

- Được rồi, con cảm ơn mẹ nhưng con đã có bạn gái rồi.

Bà My lau lau khóe mắt có nước rồi quay qua nhìn Minh, cái nhìn ngạc nhiên, khó tin.

- Con nói thật sao? Khi nào? Dẫn về nhà mẹ xem, đã tính chuyện tiến xa chưa?
- Dạ mới thôi, mẹ đừng vội có được không, là con lấy vợ mà, khi nào muốn lấy mới lấy chứ, đừng ép con được không?
- Được được, có bạn gái là được rồi, thế con bé bao nhiêu tuổi.
- Dạ là bạn của Dương.

Bà My quay qua nhìn con gái mình.

- Là đứa nào? Mẹ nhớ con có bao nhiêu bạn đâu.

Lâm Dương trừng mắt với anh hai, giỏi lắm, đem vấn đề của anh vớt qua tay em. Minh ngó lơ khỏi ánh mắt dọa dẫm của Dương.

- Dạ là Hạ Thanh đó mẹ, con bé xinh xinh về nhà mình mấy lần mà mẹ rất thích đó.

Trước mắt bà My hiện lên một cô gái rất đẹp chứ không phải xinh xinh, có nụ cười rất hút, ngoan ngoãn, lễ phép, bà đúng là rất thích nhưng:

- Không được, mẹ không đồng ý con bé đó đâu.
- Sao vậy mẹ, không phải mẹ cũng thích cô ấy sao?

Ông Hân cũng thấy khó hiểu, ông đã gặp Hạ Thanh vài lần, cũng thích và xem cô như con gái ruột mà đối đãi.

- Mẹ xem thì thấy con bé đó không biết nấu ăn, cũng không biết làm việc nhà mà anh trai con cần một người vợ có thể chăm lo việc nhà cho nó.

Lâm Dương thở dài, mẹ cô chỉ 45 tuổi nhưng bà là một người phụ nữ truyền thống lại bảo thủ, một khi đã phản đối rất khó thuyết phục, bà lại sợ anh Minh thiếu thốn, sợ anh sống một mình không ai chăm sóc đầy đủ, sợ anh lấy phải một cô vợ tiểu thư. Nhưng Lâm Dương biết, Thanh là một cô gái vô cùng có trách nhiệm, một khi đã làm sẽ cố gắng làm cho bằng được mà không bỏ cuộc, cả những việc gia đình cũng vậy,

nếu được dạy cẩn thận, cô tin chắc Thanh cũng làm được. Vấn đề bây giờ đã không còn nhỏ nữa, mẹ đã phản đối, anh Minh lại từ nhỏ đến lớn rất nghe lời, anh sẽ không chống đối mẹ, lại càng không thể buông tay với Hạ Thanh, vấn đề thuộc về hai người giờ đã không còn nhỏ nữa. Cái nôi của hôn nhân, của gia đình, vành nôi chính là đây, là mẹ chồng, là gia đình hai bên...

- Mẹ à, những thứ đó có thể học mà, vả lại bây giờ không phải có thể tìm người giúp việc sao?

- Không được, mẹ vẫn không đồng ý.

- Tại sao chứ?

- Tại sao gì nữa, con nhìn anh trai con, rồi xem lại con bé đó đi, anh con cũng đâu đẹp trai ngời ngời mà đi cùng con bé đó, nó quá đẹp, mà vợ đẹp là vợ người ta...

Lâm Dương há miệng hít một ngụm không khí, cô nhìn mặt anh trai mình càng ngày càng tối lại mà hạ quyết tâm cố gắng thêm chút.

- Mẹ nói gì kì vậy, nói vậy rồi nó ế sao, con gái mẹ cũng không có người rước sao?

- Con đẹp bằng nó sao, vả lại ai mà rước được con thì phước đức nhà nó, lí do sao, con được mẹ nuôi dạy từ nhỏ, nghĩa vụ của một người vợ con cũng thuộc lâu lâu.

Ông Hân nhìn Minh, ánh nhìn của một người cha rất thông cảm nhưng ông không thể làm gì hơn, ra đời, người ta cúi đầu trước ông nhưng về nhà ông phải cúi đầu trước vợ, đây vốn là điều hiển nhiên, ông đã giao cái nhà này cho bà từ lúc bà mới chân ướt chân ráo bước vào, từ con cái, vật chất trong nhà... đều một tay bà lo...

Lâm Minh nhắm mắt, cảm giác bất lực bao phủ toàn thân, anh nhìn sự cố gắng của em gái, nhìn vẻ mặt kiên quyết của mẹ, đứng dậy nói một câu kết thúc phiên họp tối nay:

- Được rồi, mẹ không cần lo lắng nữa, ba con 32 tuổi mới lấy vợ mà, con sẽ tìm vợ ẹ.

Lâm Dương cũng đứng dậy đi theo anh trai, chân vừa bước lên cầu thang, lưng quay về phía ba mẹ thì cô nhe răng cười, anh trai cô cũng thật là, "tìm vợ ẹ" cơ đấy. Ha ha.

26. Đi

Về phòng được chừng 10 phút thì Dương lại quay ngược ra gõ cửa phòng anh hai, trên người là quần áo chỉnh tề:

- Anh hai, chở em về trường với.

Lâm Minh đưa đồng hồ trên tay lên xem, đã gần 10 giờ.

- Về làm gì? Không phải giờ này bảo vệ không cho vào sao?

- Anh chở em về với, năn nỉ anh, tự dưng Hạ Thanh gọi điện, không nói tiếng nào mà khóc quá trời, em lo quá.

- Hạ Thanh?

- Dạ.

- Vậy đi.

Lâm Dương cũng không còn thời gian để lên án ông anh trai mình, nghe Hạ Thanh là bình tĩnh đến mấy cũng cuống lên. Dương và Minh xuống nhà thì thấy ba mẹ vẫn ngồi ở sô pha phòng khách, bà My nhìn chằm chằm khóa trên tay Minh, nhìn hai đứa con ăn mặc chỉnh tề, lên tiếng hỏi:

- Giờ này mà hai đứa còn đi đâu nữa?

- Dạ anh hai đưa con về trường.

- Sao không để sáng sớm mai đi.

- Dạ... Dạ sáng sớm mai con có bài kiểm tra mà quên mất, ở nhà lại không có sách vở nên giờ về trường để học – Dương vừa trả lời vừa mang giày vào chân – Con đi nghen mẹ.

Nói xong là quay lưng đi mất vì biết nếu tiếp tục đứng đó lâu thêm không bị chất vấn cũng bị cản nhằn. Đi nhanh là thế, nhưng Dương vẫn nghe được loáng thoáng sau lưng mình, giọng mẹ trách móc:

- Đó, ông xem đi, xem đi, con cái lớn hết rồi, không đứa nào muốn ở nhà, cũng không cần người mẹ như tui nữa...

Dương ngồi ở ghế phụ thắt dây an toàn nhìn về mặt cau có của ông anh quý báu đang lái xe, về mặt này không phải vì giờ này còn lái xe đưa cô đi mà chắc chắn vì câu phản đối của mẹ lúc này.

- Anh hai à, cười lên em xem, không có chuyện gì là không giải quyết được hết.

- Vậy em nói xem chuyện này giải quyết thế nào đây? Mới mấy ngày trước anh còn đang vui mừng, vậy mà... - Minh bỏ lửng câu nói của mình, Dương hiểu.

- Lần cuối cùng em nhìn thấy mẹ kiên quyết phản đối là chuyện của 10 năm trước, là lúc anh thi đại học, ba muốn anh thi cảnh sát nhưng mẹ kiên quyết phản đối để anh học thứ mình yêu thích. Anh đừng buồn, mẹ cũng là muốn tốt cho anh thôi, chỉ là hiện giờ mẹ chưa hiểu, mẹ cần một ít thời gian mà anh thì thừa kiên nhẫn.

- Ủm, anh hiểu...

Dương không nói gì nữa, cô để anh tập trung lái xe, cố gắng gọi cho Thanh mấy lần đều không có tín hiệu trả lời, con người điềm tĩnh lại bắt đầu bồn chồn không yên...

Đường phố về khuya lại có mưa phùn trong cái se lạnh nên vắng vẻ hơn ngày thường, lượng xe lưu thông nhiều nhất chính là taxi, người ta ngại đi xe máy, lạnh và không an toàn. Minh chạy xe rất nhanh, thời gian cũng được rút ngắn đi 2/3 rồi cũng đến trường, anh cũng hiểu giờ này bảo vệ không cho vào nên chạy xe trực tiếp đến nơi mà Dương có thể treo tường trở vô, sau khi dặn dò em gái gọi điện inh, nhìn bóng Dương khuất sau tường rào, anh cũng quay xe trở về.

Từ khi mở công ty, Lâm Minh ở riêng, thứ nhất để tiện việc đi làm, thứ hai chính là để càng ít người biết anh là con trai viện trưởng VKSND càng tốt, bởi vì nếu biết ít nhiều sẽ gây bất lợi cho anh và ba anh, nhất là khi cái danh đại ca xã hội đen anh vẫn còn đeo trên người chút ít. Giờ phút này mở cửa căn hộ chung cư ba phòng lạnh lẽo mà cảm giác cô độc lại bao phủ Minh từ đầu đến chân, từ lúc quen biết Thanh cảm giác này của anh đã được nhẹ bớt nhưng hôm nay, hôm nay lại bị mẹ phản đối vì quen với Thanh. Nụ cười của cô bỗng dưng hiện ra trước mắt, cái nắm tay của cô hình như vẫn còn hơi ấm nơi lòng bàn tay...

Minh mở tủ lạnh lấy bia ra uống, anh bỗng dưng muốn say nhưng mà ở đời thường có những nghịch lý không mong muốn như vậy, muốn say lại càng tỉnh: “Không được, mẹ không đồng ý con bé đó” - câu nói của mẹ cứ như vậy lọt vào tai, dội vào tim khó thở. Kí ức đau khổ cũng dần dần hiện lên, 3 tuổi, cậu bé con như anh lần đầu tiên nhìn thấy cái chết, nhìn mẹ ruột của mình chết dần chết mòn bởi một vốc thuốc ngủ, cái chết của bà đau đớn quằn quại, một cái chết không lời nhẩn gửi, không chút lí do.

3 tuổi, lần đầu tiên trong đời anh nhận ra sinh mệnh con người giữa cuộc đời trở nên vô cùng nhỏ bé, nói chết đi là chết một cách dễ dàng. Mẹ anh nhốt mình trong phòng, anh đứng ở cửa gọi đến cách mấy mẹ cũng không trả lời, lúc ba trở về, mẹ đã chết. Khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tím tái, cả hình hài co quắp khó chịu của mẹ trên giường, hình ảnh đó đến bây giờ anh vẫn còn gặp ác mộng, ngày đó anh đã ngây thơ hỏi ba mình, mẹ không thương anh sao, ba đã ôm lấy anh, dù cố gắng che giấu nhưng giọt nước mắt nặng lòng của ba vẫn cứ chảy vào tim anh, ăn mòn, tạo thành một lỗ thủng, lỗ thủng đó hiện giờ vẫn không thể lấp.

Anh đã từng hận mẹ, hận bà không thương anh, không yêu ba, hận bà lúc rời đi cũng không để lại chút gì thanh thản. Cậu bé con 3 tuổi như anh lại càng yêu thương ba mình, cũng bắt đầu trở nên cô độc. 2 năm sau, dưới sự thúc ép của ông bà nội, ba anh lấy vợ, anh đã từng ngồi trong phòng không ăn uống suốt một ngày, đã tự hỏi ba không thương anh nữa sao, cái thời 5 tuổi vẫn là đứa con nít hay nghe cổ tích, câu chuyện được nghe đầu tiên lại là “Tấm Cám”, là mẹ ghẻ con chồng, là anh sợ. Ba anh chỉ ngồi ngoài cửa nói một câu: “Ba tìm thêm một người để yêu thương con”, một câu như vậy làm anh mở cửa tức tốc ôm lấy ba rồi

òa khóc, qua nước mắt cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy người phụ nữ đó, bà ấy rất đẹp, đứng sau lưng ba anh, miệng thì cười nhưng tay đang cố gắng lau đi hai dòng nước mắt trên gò má.

Anh đã từng dè chừng, từng lạnh nhạt trước sự chăm sóc của người phụ nữ này một thời gian dài cho đến khi vô tình nhìn thấy bà ấy lau đi ảnh của mẹ, ảnh thờ của mẹ là một phụ nữ không đẹp nhưng cả khuôn mặt toát lên sự sang trọng và lạnh lùng, anh giống mẹ. Người phụ nữ ấy lau đi ảnh của mẹ anh, trên khuôn mặt còn vương nước mắt, bà ấy nói: “Chị yên tâm yên nghỉ, con trai chị sẽ là con trai em...”, bà ấy còn nói nhiều lắm, nhưng trí óc non nớt chỉ dung nạp như thế, tại thời khắc ấy anh thấy bà ấy là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên đời này.

Tiếng gọi mẹ của anh cũng vô cùng tự nhiên, bà đã khóc khi anh gọi bà là mẹ, một sự thừa nhận vô cùng thiêng liêng. Anh đã nghĩ mình may mắn hơn những đứa trẻ khác...

Anh trưởng thành, anh đi học, anh sang Thái Lan, lặn lội trong giới xã hội đen bên đó, từ một thằng thanh niên tép rieu, nhờ sự giúp sức của Hòa, những lần chỉ dẫn rất cáo của Dương, anh dần dần lấy được lòng tin của đại ca và thay thế vị trí sau khi đại ca chết trong một lần thanh toán, dùng chân sau một vụ buôn ma túy số lượng lớn trót lọt, rồi anh trở về. Lần buôn ma túy đó, anh dùng danh nghĩa tên gấu đen, sau khi giao hàng, nhận tiền, lên máy bay, về nước cũng nhận được tin số ma túy đó được công an tóm gọn... Có những chuyện là không muốn nhớ, cất giấu thật sâu, rõ ràng là quên rồi nhưng chỉ cần có dịp, chỉ cần nhìn thấy một chuyện tương tự, kí ức sẽ tràn ra không thể cứu vãn.

Lâm Minh vừa uống vừa cười, em gái nói đúng, vẫn là kiên nhẫn mà thôi, mẹ anh cần thời gian, Hạ Thanh cần thời gian, cả anh cũng cần thời gian...

Hồi ức bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại, là Dương gọi.

Lâm Dương vào đến khu kí túc thì nhìn thấy một khoảng tối om, chỉ riêng phòng của cô còn chút ánh đèn mờ mờ, cửa phòng không khóa, đẩy cửa bước vào, Dương giật thót khi thấy cả phòng đều mất mũi vừa đỏ vừa sưng, Hạ Thanh trên tay cầm một tờ giấy, vẫn còn thút thít khóc. Cẩm Đan thấy Dương bước vào thì giật mình, giọng nói vẫn còn ứ đọng:

- Cậu dỗ nó đi, khóc từ 7 giờ rồi.

- Có chuyện gì?

- Thư đi rồi – Nói đến đây Đan lại ghen ngào giống như muốn khóc, Dương gạt đầu ra hiệu không cần nói nữa, cô bước về phía Thanh, đưa tay muốn lấy tờ giấy thị bị Thanh níu giữ.

- Là tớ, cho tớ xem xem có chuyện gì.

Hạ Thanh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của Dương rồi ngoan ngoãn thả tờ giấy trong tay, quay qua ôm chàng Dương, giọng nói đứt quãng:

- Hu hu... Thư... Thư ...đi, nó đi rồi... hu hu.

- Ngoan nào, cậu đừng khóc nữa – Dương một tay vỗ nhẹ vai Thanh, một tay cầm tờ giấy, dựa vào ánh đèn bàn học mà đọc nó.

Tờ giấy a4 sạch sẽ đã thấm nước mắt và trở nên bẩn, Dương cũng không thể xác định được nước mắt trên giấy là của Thanh, của Thư hay của những người từng đọc nó, tờ giấy to như thế nhưng trên đó chỉ có mấy dòng, nét chữ nhỏ nhắn và run run, có thể thấy lúc viết những dòng này, cô bạn cá tính có bao nhiêu không nỡ:

“Trong đời mình, ngày đau khổ nhất có lẽ là ngày gia đình mình bị tai nạn giao thông, ba người, chỉ mình còn sống, còn ngày hạnh phúc nhất có lẽ là ngày đầu tiên bước chân vào căn phòng này, là ngày mà mình nhìn thấy nụ cười rức rở của ba cậu, những người mà mình may mắn gặp được, những người chị em của mình. Ra đi lần này mang theo sự hối tiếc, ra đi mà không hẹn được ngày gặp lại, tớ đi đến một nơi rất xa, sẽ nhớ tất cả mọi người trong căn phòng kí túc thân thương này, nơi mà bước chân vào luôn tràn ngập niềm vui. Cảm ơn tất cả mọi người vì đã luôn bên cạnh tớ. Tạm biệt.

Bạn thân

Anh Thư

P/S: Hạ Thanh, gửi lời tạm biệt của tớ đến anh Vương, cảm ơn cậu.”

Cô bạn này, Lâm Dương đọc thư mà mắt cũng nhòa đi, lâu như vậy, bạn thân lâu như vậy mà ra đi cũng không nói một lời từ biệt, chỉ để lại một bức thư tiết kiệm chữ, Dương hít mũi, cố gắng không chế nước mắt, cô biết Anh Thư làm như vậy cũng có lí do của mình, cô bạn có vẻ ngoài cá tính để che đi tâm hồn mỏng manh, Anh Thư là sợ chia tay nên chọn cách ra đi lặng lẽ.

Lâm Dương chùi nước mắt trên mặt Hạ Thanh:

- Đi, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi ra kể cho tớ nghe.

Hạ Thanh làm theo, không biết sao nhìn thấy Lâm Dương cô lại an tâm như vậy, có lẽ là bỗng dưng sợ một ngày đẹp trời nào đó cô bạn này lại bỏ cô đi không tiếng nào như Anh Thư. Hạ Thanh trở ra thì Dương cũng thay đồ ngủ, tắt cả mọi người đều đang ngồi ngay ngắn trên giường, Hạ Thanh leo lên giường thì Dương cũng tắt đèn:

- Tiết kiệm, vả lại cũng không ai muốn quản lí kí túc chạy lên hỏi thăm. Giờ thì ai nói ỉn nghe Thư đi lúc nào?

- Là cái hôm sau khi hai người về quê một ngày – Đan nói – Chiều đó mình là người được nghỉ sau cùng, trở về thì thấy Thư đang dọn đồ, bởi vì vội vã cho kịp chuyến xe cũng không để ý, đến lúc ngồi trên xe mới nghĩ ra Thư gần như xếp hết đồ vào cái va li to...

- Vậy ai phát hiện ra lá thư?

- Là mình, lá thư để dưới đồng sách của mình, mà cũng lạ thật, hai hôm trước nó còn gọi điện nói nhảm với hai đứa mình, đọc xong thư mình gọi điện cho nó không được, nó biến mất cứ như chưa từng tồn tại.

- Vậy cậu gọi về nhà ở quê?

- Rồi, gọi rồi, cũng không liên lạc được.

- Thật kì lạ, cũng sắp tốt nghiệp rồi không lẽ nó lại bỏ học để đi đâu sao? – Dương hỏi, cũng như tự hỏi mình – Thôi mọi người đi ngủ đi, sáng mai lên chỗ chủ nhiệm khoa hỏi xem sao.

Đây là chị đại trong phòng, lời chị đại nói không thể không nghe theo, mặc dù nằm trăn trở trên giường nhưng cũng không ai lên tiếng, cứ như vậy rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

14. Chương 27, 28.1

27. Tết nguyên đán

Sáng hôm sau đi học, việc đầu tiên sau khi nghỉ trưa là ba cô bạn tìm chủ nhiệm khoa, ông thầy hỏi đầu đang cầm cúi trong máy tính, nghe giọng của Dương, Thanh và Đan thì ngẩng đầu lên, miệng cười rất tươi.

- Ai da, tới ba người đẹp đến tìm, xem ra trưa nay thầy không cần ăn cũng no. Tìm thầy có việc gì?

Thanh đang rầu chuyện của Thư, nghe giọng điệu cà chớn của vị thầy đáng kính cũng nhe răng ra cười, người đi vẫn cứ đi, người ở lại vẫn cứ ở lại sống tiếp.

- Ai da – Dương bắt chước thầy – Chẳng lẽ có việc mới tìm thầy sao, đến thăm thầy không được hả?

- Thầy nói em nghe, thầy đã 50 tuổi rồi, khi không tìm tới chắc chắn không chỉ để thăm... - thầy vừa nói vừa đẩy gọng kính, đôi mắt lờm Dương.

- He he, thầy thật là – Dương nhìn Thanh, cả hai cùng cười – Thật ra bọn em tới muốn hỏi thầy chút chuyện, thầy còn nhớ Thư không? Cô bạn lần trước cùng em tới tìm thầy vì chuyện Hạ Thanh đó?

Ông Khoa nhú mày ngâm nghĩ, rồi nhớ ra cô bé tóc ngắn chơi thân với hai cô gái trước mặt.

-À, ra là cô bé đó, nửa tháng trước thầy nhìn thấy em ấy ở văn phòng của phó hiệu trưởng, hình như làm thủ tục xin nghỉ học.

Cả ba đưa mắt nhìn nhau, nửa tháng trước tức là sáu ngày truyền thống.

- Bọn em cũng là muốn hỏi thầy chuyện đó, thầy có biết bạn ấy xin nghỉ để làm gì không ạ?

- Là đi du học.

- Đi du học? – Cả Dương và Thanh đều ngạc nhiên.

- Ủ, đi du học, thế hai đứa không biết sao? Hình như là học bổng của bảo hiểm, ở Úc thì phải, nếu thầy nhớ không lầm.

- Dạ bọn em biết rồi, cảm ơn thầy. Bọn em về.

- Ủa? Đến hỏi thầy có nhiều đó hả?

Dương sờ sờ đầu, cô mỉm cười ngại ngùng:

- Dạ, em về.

- Thôi đi đi – Thầy Khoa nhìn ba cô sinh viên cười hiền hòa.

Mọi suy đoán đều không có kết quả, cả ba người đều hi vọng một ngày nào đó sẽ được gặp Thư.

Buổi chiều, Dương và Thanh gặp Vương, đưa lá thư Thư viết cho Vương đọc, trước cổng trường, Vương cảm ơn hai cô gái mà giọng lạc đi, Dương nhìn Vương, mọi lời muốn nói đều ở ngang cổ họng, anh cứ như vậy cầm lá thư rồi quay xe đi. Bóng áo vàng mang vẻ thất vọng thật lớn, bóng anh khuất xa thì Dương lôi điện thoại nhắn tin cho Hòa: “Haiz, vị CSGT bạn anh bị thất tình, an ủi người ta dùm đi”, thế mới biết anh Vương này đã yêu Thư sâu sắc. Dương nhìn Thanh thở dài, bạn thân của hai người cũng đủ độc ác...

Thời điểm cuối năm, sinh viên lại được dịp cuống cuồng ôn tập để thi cuối kì, sinh viên năm cuối như bọn Thanh lại càng quay cuồng hơn nữa, chương trình nhiều, có kết quả rồi qua Tết lại lao đầu vào công việc thực tập để cuối năm trả nợ luận văn tốt nghiệp. Cuối năm, công ty cũng công việc chông chênh, lại là công ty mới, Minh phải tốn nhiều thời gian hơn trong việc quản lý nhân lực, tiền lương, tiền thưởng, quà cáp cho những mối quan hệ xã hội, công việc cứ như vậy cuốn anh đi, sự phản đối của mẹ cũng trôi xa tít tắp. Là người yêu, nhưng bận bịu như vậy cả Minh và Thanh cũng đều mang tiếng là người yêu, từ hôm ở quê tới giờ cũng đã ba tuần hơn, cũng chỉ có vài cuộc điện thoại, hay Minh vội vội vàng vàng mang đôi mắt thâm đen xuống kí túc tìm Thanh cho thỏa nỗi nhớ. Thanh cũng mang đôi mắt thâm đen ra gặp anh, nhìn vẻ mệt mỏi của anh, ôm anh, hôn nhau vội vã rồi cô đuổi anh về nghỉ ngơi, còn dặn đi dặn lại không được quá sức, dặn nhiều tới nỗi, Lâm Minh bóp chóp mũi cô rồi gọi là “Chị” Thanh...

Trời càng lúc càng lạnh, không khí Tết càng ngày càng gần, thỉnh thoảng dừng lại để nghĩ, không bị cuốn đi bởi kì thi, Thanh cũng ngửi ra được mùi mít gừng nhà ai rim ngào ngọt, cả vị cay cay và cái lạnh của không khí hòa quyện vào nhau nghe thật ấm. Bởi vì ngửi được như thế nên Thanh chạy đến siêu thị chỉ để mua một hộp mít gừng về ăn cho thỏa mãn, cho ấm bụng, nhưng mà ăn vào thì lại tiếc nuối, mít gừng vàng rất đẹp nhưng ăn nhạt thêch, cũng không có vị cay mà chỉ còn lại chút đắng. Lâm Dương cũng ăn, ăn được một miếng rồi mắng Thanh: “thật là phí tiền, phí sức, tởm làm còn ngon hơn”, và bỗng dưng Thanh nhớ đến vị mít gừng mà tết nào cô cũng được ăn, vị mít nhà anh Tân làm, ngọt, cay, nồng đến tận mũi, nuốt xuống bụng một lúc lâu mà vị ngọt cay của nó vẫn còn vương trên đầu lưỡi.

Kì thi cuối kì rồi cũng kết thúc, bởi vì đã đặt vé tàu nên xong môn cuối cùng Thanh cũng kéo va li ra ga về quê, lúc trước Hòa bảo về cùng cô nhưng công việc cuối năm lại bận, Thanh lại không nỡ để ông nội ở nhà chờ mong nên trở về trước.

Thời điểm về đến quê đã là 24 tết, trong xóm đã tiễn ông Táo, ngoài đường cũng bán đầy hoa, có vài cây lớn đã bắt đầu chớm những nụ lá rất nhỏ, vài chậu mai trong vườn vì năm nay thời tiết lạnh hơn nên ông nội phải trùm ni lông rồi bật đèn sưởi ấm, hi vọng mai nở kịp tết, cúc sau vườn cũng đã nở ra thị xã để bán chỉ còn để lại chừng hơn 50 chậu bán cho bà con trong xóm với giá rẻ để mọi nhà đều có không khí tết.

Nhà cửa cũng không có gì để dọn, bánh kẹo tết ông nội đều đã mua, rảnh rỗi như vậy nên Thanh chạy xe máy chở ông nội ra thị xã đứng bán hoa. 25 tết, người đi xem thì nhiều nhưng mua hoa thì ít.

Đứng bán được mấy hôm, ông nội phát hiện có điều lạ, hoa bán rất chạy so với mọi năm, hoa nở cũng như những chỗ khác trông như người đi mua hoa, miễn là người trẻ đều chạy lại chỗ ông để mua. 28 tết, Hòa về nhà cũng chạy ra chỗ bán hoa, cứ nhìn hoa nhà mình lần lượt được người ta mua đi mà không cần nhả trả giá phức tạp, anh ngỡ người một lúc rồi nhìn Thanh đang cười giữa đám ảnh cúc chột tỉnh ngộ, anh kéo áo ông ngoại:

- Ông ngoại, mấy năm trước nhà mình có bán hoa chạy như thế này không?

- Không có, ông cũng thấy thật lạ...

- Vậy mấy năm trước, con người kia – chỉ Thanh đang cười – có theo ông ra đây bán hoa không?

Ông ngoại nhìn cô cháu gái mặc áo ấm rộng, lúm xùm trước đám hoa nhưng nụ cười còn đẹp hơn cả hoa thì đưa tay sờ sờ cảm rồi bật cười:

- Ha ha, mấy năm trước nó toàn ngủ, ha ha, ra là người ta mua hoa vì nó, biết thế này mấy năm trước ông kéo nó ra đây thì cũng không lỗ nhiều như vậy...

-

- Ha ha – Ông Năm nhìn nụ cười như méo trên mặt Hòa thì lại bật cười.

Hòa trong lòng méo xẹo, đại ca mà biết chuyện này thì hay phải biết. Hòa vuốt vuốt ngực, giữ kín, coi như không biết, có chuyện gì đổ hết cho ông...

Vậy là bằng nụ cười của mình, bằng sự lợi dụng bí mật của ông nội, nơi bán hoa của nhà Hạ Thanh nghỉ tết sớm nhất, về trước cả một ngày. Hạ Thanh vui vẻ cùng Hòa dọn dẹp sạch sẽ vị trí bán hoa của nhà mình, không hề hay biết cô đã bị những người bán hoa cúc trên con đường đó thăm mắng vô số lần. Ông Năm vẫn cứ cười trước ánh mắt ganh ghét của những con người bán cúc đứng gần đó, ông dùng chính khuôn mặt tươi cười của mình, đón lấy ánh nhìn để che cho cô cháu gái cưng...

Mẹ Hạ Thanh có chuyển lưu diễn tất nhiên không thể để ba cô trở về một mình, hay nói đúng hơn ba cô không bao giờ về quê khi không có mẹ cô bên cạnh. Bữa cơm tất niên chỉ có ba ông cháu quây quần bên nhau, bữa cơm đầm ấm tràn ngập tiếng cười, với Hòa đây có lẽ là bữa cơm hạnh phúc nhất của anh từ lúc mẹ mất lúc 10 tuổi...

Vẫn như những ngày tết năm trước, năm nay Hạ Thanh lại theo chân ông nội đi khắp xóm chúc tết, chỉ là theo chân cô năm nay có thêm một con người to đùng, ông nội đi đến đâu cũng rạng rỡ khoe đây là cháu nội, đây là cháu ngoại, rồi lại cháu nội học giỏi, rồi thì cháu ngoại là luật sư. Lúc đầu nghe những lời như thế của ông nội, Thanh và Hòa đều nhăn nhó khó chịu nhưng riết rồi cũng quen, đến nhà nào cũng được nghe bài ca như thế, nhìn ánh mắt tán thưởng của người nghe, nhìn nụ cười mãn nguyện già nua trên mặt ông nội, đến cuối cùng Thanh và Hòa cũng chỉ biết cười theo.

Mùng 4 tết, nhà cô lại đón thêm hai vị khách tới ở trọ, hai vị khách đã quen thuộc, khỏi phải nói đám trẻ trong xóm nhìn thấy hai vị khách này thì nhảy cẫng lên, không ai xa lạ chính là hai anh em nhà Lâm Minh.

Ông nội nhìn thấy hai anh em nhà họ cũng thiếu điều ôm lấy họ nữa, ông nói mấy ngày nữa ông lại được ăn ngon, lí do sao, mấy ngày nay không ông thì Hòa xuống bếp, món ăn cũng không khác ngày thường là bao, bắt đầu chán rồi.

Lâm Minh cầm trên tay một sấp bao lì xì lớn nhỏ khác nhau màu đỏ rực, anh mừng tuổi cho ông nội, mừng luôn cho hai người già đang uống trà cùng ông, xong lại cầm ra lì xì cho từng đứa trẻ, bọn chúng rồi rít cầm ơn anh Minh, hôn lên má anh. Hai vị lão thành ngồi cùng ông nội nhìn Lâm Minh, rồi nghe mùi thức ăn thơm phức bay lên từ bếp hỏi ông Năm họ là ai, ông Năm uống một ngụm trà cười ha ha rồi bảo là cháu rể với cháu dâu, câu trả lời của ông làm Hạ Thanh đang đứng trước hiên nhìn Minh phải ngại ngùng đi xuống bếp. Xuống bếp nhìn Hòa đang giúp Dương nấu cơm, Thanh nhận ra mình thật giống người thừa, vì vậy lại thất thểu nhắc chân đi ra sau vườn ngồi xuống cái vồng ông nội mới bắt.

Thời tiết tết vô cùng đẹp, nắng ấm nhảy nhót khắp nơi, trải vàng nhạt trên mặt đất, không chói sáng mà nhẹ nhàng đẹp mắt, có và tiếng chim lích chích vang trên cây mận, những chùm mận con con màu trắng xanh đang chín giấu sau những tán lá xanh, cả những chùm hoa trắng xinh nữa. Hạ Thanh tận hưởng cái gió mát, đung đưa võng và ngâm nga một bài hát tết cô không nhớ tên, giật thót người khi khoảng trống chút xíu trên cái võng lún xuống do chịu sức nặng của một con người nữa.

Lâm Minh lì xì cho bọn trẻ xong, lại cười vui vẻ khi nghe ông nội giới thiệu như vậy nhưng quay đầu lại không thấy Thanh đâu, anh vào bếp cũng không thấy nên chạy ra sau vườn, đã đứng gần người một lúc lâu trước khi ngồi xuống bên cạnh Thanh. Cô đung đưa võng dưới tán mận, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn chú chim đang nhảy nhót trên cành, trong cái miệng xinh xinh đang ngâm nga một bài hát, một chút xíu nắng hắt lên khuôn mặt, cảnh đẹp, người đẹp như vậy bảo sao Lâm Minh không gần người...

Thanh quay qua nhìn, thấy Minh thì cười phụng phịu, Minh đưa tay vuốt tóc cô rồi sờ nhẹ lên hai má, đã nhớ cô suốt một thời gian dài.

- Anh nhớ em ghê.

Ai da, Hạ Thanh nghe tim mình đập bộp bộp trong lồng ngực, mọi giận hờn đều tan đi hết, cô lại quay qua cười với anh.

- Không biết, quà tết của em đâu.

Minh nhìn cái phong bao lì xì còn sót lại trong tay rồi bỏ vào tay Thanh.

- Đây, cho em, lớn thêm một tuổi.

- He he.

- Thế quà của anh đâu?

Hạ Thanh nhìn ngó xung quanh, xác định không có ai thì quay đầu hôn thật nhanh lên má Minh. Nụ cười trên mặt Minh cứ dờ trong mấy giây rồi lại càng tươi hơn nữa. Khuôn mặt Thanh đã trở nên đỏ bừng, giờ cứ chân mình nhìn chứ không dám nhìn anh, nghe tiếng cười thật khê trên đỉnh đầu, Thanh giận dỗi ngược mặt lên, cô tròn xoe mắt khi môi mình chạm phải môi anh. Lâm Minh mắt mang đầy ý cười nhìn đôi mắt của Thanh, anh ra lệnh rất khê:

- Nhắm mắt lại.

Và Hạ Thanh ngoan ngoãn nhắm nghiền hai mắt, tận hưởng nụ hôn ngọt ngào chứa đầy tình yêu và nỗi nhớ của anh. Trong lòng cả hai đều dâng lên những dòng nước thật ấm...

28.1 Ở chung – Thực tập – Tốt nghiệp.

Những ngày tết cũng nhanh chóng trôi đi, trong căn nhà gỗ nhỏ ở giữa xóm người ta lúc nào cũng nghe thấy tiếng cười, hàng xóm nói, nhà ông Năm vui hơn cả tết, cũng chưa thấy năm nào ông cười nhiều như vậy. Lâm Minh và Hòa đi làm nên mừng 6 tết đã vội vã trở về thành phố, lịch học của Dương và Thanh là 14, nhưng hai cô nàng không vội mà quyết định ở lại ăn tết nguyên tiêu với ông nội rồi mới trở về đi học.

Đến trường cũng là lúc nhận được kết quả thi cuối kì, cũng chẳng khác mọi kì trước là bao, Hạ Thanh vẫn nằm vị trí thứ hai trong top 5, Lâm Dương bao giờ cũng đủ điểm để nhận học bổng, rất nhiều lần Hạ Thanh tò mò, đám người trong phòng thắc mắc, Lâm Dương chỉ nghe rồi thản nhiên nói một câu nửa thật nửa đùa: “Cái gì đủ cũng là tốt nhất...”. Hạ Thanh nghe xong bĩu môi một cách phẫn nộ, quái vật mà gọi là đủ thì thiên hạ loạn hết...

Danh sách thực tập sau khi kết quả thi công bố được hai ngày thì cũng có, Hạ Thanh là sinh viên duy nhất trong trường không cần lăn lộn thực tập ba tháng vẫn có thể tốt nghiệp, cô nhận được vô số ánh mắt ganh tỵ của sinh viên trong trường nhưng Thanh vẫn nhớn nhác phớt lờ tất cả. Hạ Thanh đi học nhìn đám bạn chuẩn bị thực tập, về kí túc lại nhìn hai chị em tốt thu dọn hành lý chuẩn bị dọn ra khỏi kí túc để thuận tiện cho việc đi thực tập, Hạ Thanh lại rầu rĩ, cuối cùng đến tìm chủ nhiệm khoa:

- Thưa thầy, em có thể đi thực tập không ạ?

Thầy Khoa đầy đầy gọng kính nhìn cô sinh viên trước mặt, ngạc nhiên thật, được đặt cách vắn muốn lẫn lộn, ông nhìn một lát, không suy nghĩ rồi nói:

- Được, em về chuẩn bị đi, tối thầy gửi email cho.

Sau khi Hạ Thanh cảm ơn ra về, thầy chủ nhiệm đáng kính liên tưởng đến bản danh sách thực tập ở công ty máy tính Lâm Minh, cả lời hứa 10% sinh viên giỏi lúc trước, bản danh sách bốn người đã được lập, sau khi ngẫm nghĩ 1 phút, vị trí thứ 4 trong danh sách được thay bằng tên Hạ Thanh. Thầy chủ nhiệm đáng kính gửi email cho Hạ Thanh, vừa gửi vừa tự an ủi mình, đây là học trò cưng của ông, con dâu hụt, rồi cả quan hệ mập mờ với Lâm Minh nữa, cho đi là đúng rồi...

Hạ Thanh đọc email thầy gửi, nhìn công ty mình đến thực tập rồi quay sang nói với Dương:

- Công ty máy tính Lâm Minh, cậu biết không?

- ... - Người nào đó bỗng thấy anh trai mình thật tội nghiệp, đầu đuôi có cô bạn gái mà đến công ty anh mở cô cũng không biết.

- Này, sao cậu không nói gì, cậu biết không?

- Haiz, anh trai mình tên gì?

- Lâm Minh – Thanh nhìn cái trợn mắt của Dương rồi cũng nhớ ra, cô le lưỡi – He he, mình thực tập ở đó.

- Cậu có vấn đề phải không? – Dương sờ trán Thanh – Người ta toàn muốn được như cậu.

- Nhưng ở lại đây một mình thì chán lắm.

- Vậy chứ cậu ra ngoài rồi ở đâu?

- Thì ở với cậu.

- Nhưng anh trai mình bảo về ở với anh – Dương thở dài.

- Vậy thôi để mình tìm chỗ thuê, dù sao chỗ thuê nhà cũng không thiếu.

Lâm Dương nghĩ nghĩ một chút, lại nhớ đến vấn đề cô bạn nhà mình mù việc nhà, cũng là lí do mẹ cô phản đối quyết liệt, Lâm Dương thay anh trai quyết định.

- Thôi cậu về ở với mình luôn đi, nhà anh Minh cũng có ba phòng, mà anh đi làm suốt, một ngày về nhà cũng chỉ ngủ thôi.

- Không – Hạ Thanh lắc lắc đầu.

- Đi mà, về ở với mình đi, cậu đi làm ở công ty anh mình, buổi sáng có thể theo anh đi, vừa có thêm chút thời gian để ngủ, vừa không tốn phí đi lại...

- Không.

- Về ở với mình, mình dạy cậu nấu ăn.

- Không.

- Đi mà, năn nỉ cậu, mình mà ra ở riêng không có cậu sẽ nhớ chết mất.

- ... Không – Tiếng “không” nhỏ dần, yếu ớt rồi tắt hẳn, cái con người tên là Lâm Dương kia lại đi năn nỉ một con người nhỏ bé như Thanh, trái tim cô không đủ sức chịu đựng.

Kết quả cuối cùng vẫn là Hạ Thanh thỏa hiệp dưới sự dụ dỗ đầy kiên quyết, ngọt ngào của Lâm Dương. Vậy là con thỏ non Hạ Thanh đã bị mẹ cáo đội lốt người đóng gói mang về hang sói...

Sau khi ăn nhậu chia tay với Cẩm Đan, Hạ Thanh đem hành lý, theo Lâm Dương về nhà của Minh.

Với việc tự quyết định này của cô em gái, Lâm Minh hoàn toàn không có ý kiến, nếu không muốn nói trong lòng anh đang nở hoa vì vui mừng. Lí do vui mừng cũng có rất nhiều, đầu tiên chính là cô bạn gái thân mến ở cùng một nhà, thứ hai anh không cần lo sợ cô thu hút ong bướm, đã thế cô lại thực tập ở công ty anh, ngày nào cũng được nhìn thấy cô trong tầm mắt. Cả việc Lâm Dương đào tạo Hạ Thanh một khóa nữ

công gia chánh cũng làm anh vô cùng hài lòng, Lâm Minh trong lòng trộm nghĩ em gái chính là tri kỷ, cô em này của anh không chỉ là em gái còn là cô bạn gái thân rất hiểu anh. Mà em gái hay bạn gái thân, lợi ích nhiều nhất chính là đây, bên cạnh có một cô gái thông minh như vậy làm bạn, Lâm Minh chính là có phước, anh không cần nói, cô em gái cũng đã giúp anh nghĩ cách giải quyết vấn đề to đùng trước mắt.

Lâm Minh xách hành lý lên phòng mà miệng không ngừng cười, nụ cười của anh làm Thanh thấy chói mắt còn Dương thấy ngứa gan, anh trai của cô rõ ràng được lợi nhiều nhất trong chuyện này, nụ cười kia chính là bằng chứng. Thưa lúc Thanh không để ý, Minh không đề phòng, Dương dùng chỗ hích một cú thật mạnh vào hông Minh làm anh la lên oai oái nhưng vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt trước móng vuốt đang giờ ra của Dương, ai biểu anh nợ em mình chứ, làm anh khó lắm...

Vấn đề đơn giản được giải quyết, Hạ Thanh ở chung một phòng với Lâm Dương, đi ngủ sớm để sáng mai bắt đầu chuỗi ngày lặn lội không lương.

Sáng sớm 6 giờ, bởi vì hai cô gái mới đến không quen thuộc khu này, Lâm Minh mua bún về ăn sáng. 6 giờ 45, bảo vệ như thường lệ trả phiếu xe cho chiếc xe màu đen quen thuộc lặn bánh ra ngõ chung cư, chỉ là lúc nhìn vào xe, anh chàng bảo vệ trẻ tuổi há hốc miệng khi nhìn thấy hai cô gái trong đó, đã thế hai cô gái này còn cười chào anh. Xe đi qua, Lâm Minh qua gương chiếu hậu nhìn cậu bảo vệ vẫn còn đứng như trời trồng mà bật cười, ngạc nhiên như thế cũng phải thôi, anh ở một mình gần được năm nhưng chưa từng mang cô gái nào về cơ mà...

Lâm Dương thực tập ở một công ty nội thất, cách công ty Lâm Minh hai con đường, gần chỗ ở hơn. Lâm Dương hiểu rất rõ cái gọi là quy định bất thành văn trong những công ty gia đình như thế này, vì vậy cô xuống xe cách chỗ làm 200m rồi đi bộ vào.

Nói gì Hạ Thanh cũng là người thông minh, ngày đầu tiên thực tập cô không muốn người ta nghĩ mình lợi dụng quan hệ với giám đốc vì vậy xuống xe ngay trạm đèn đỏ cách công ty gần 150m.

Lâm Minh xếp cô vào văn phòng toàn bộ là nữ, văn phòng thuộc bộ phận chỉnh sửa phần mềm, trang trí nền trang chủ của game online, một công việc đơn giản nên toàn tổ văn phòng chỉ có 5 người, bao gồm cả Hạ Thanh. Những người được gửi đến đây cùng Hạ Thanh vô cùng hâm mộ cô.

Hạ Thanh ngày đầu tiên đi làm chỉ đơn giản là pha trà, dọn bàn giấy, làm được nửa buổi, cô bắt đầu cảm thấy thật phí phạm tài năng vì vậy trực tiếp đi gặp trưởng phòng, bằng vẻ ngoài xinh đẹp, nụ cười rực rỡ hiền lành đã làm cho vị trưởng phòng hơn 30 tuổi bị chinh phục, cô trực tiếp gọi điện cho giám đốc, máy kết nối nhưng người nghe là trợ lý:

- A lô.
- A lô, tôi là Ly, trưởng phòng trang trí, tôi có thể gặp giám đốc?
- Giám đốc đang gặp khách hàng, có chuyện gì chị có thể trực tiếp nói với tôi.
- Có một cô sinh viên thực tập trong công ty, ngày đầu thực tập đã tìm tôi yêu cầu được tiếp xúc chính thức với công việc chính, tôi muốn hỏi ý kiến giám đốc.
- Cô ấy tên gì?
- Hạ Thanh.
- ... Chị sắp xếp cho cô ấy làm đi – Phải như vậy thôi, đây là bà chủ tương lai của công ty, thân là trợ lý giám đốc, thân là đàn em mấy năm qua, anh làm sao không biết tâm tư của đại ca nhà mình.
- Được rồi, như vậy có được không?
- Tôi sẽ chịu trách nhiệm.
- Cảm ơn anh.

Trưởng phòng Ly cúp máy, một lần nữa đưa mắt đánh giá cô gái xinh đẹp đang ngồi trước mặt mình, kinh nghiệm nhiều năm cho biết, cô gái này không phải dùng vẻ ngoài mà có thân thể không đơn giản, đến trợ lý cấp cao nhất công ty, chỉ cần nghe tên đã tự ý quyết định mà không cần hỏi ý kiến giám đốc. Ly lục lại hồ sơ của trường đại học gửi đến, thành tích đứng thứ hai, vốn được đặt cách..., cô gái này không phải đến

công ty để chơi đay chứ. Cứ như vậy, ngày đầu tiên đi làm, Hạ Thanh đã làm cho vị trưởng phòng phải nhìn bằng đôi mắt khác, phần mềm được chỉnh sửa một cách hoàn thiện, là hoàn thiện chứ không phải gần như, cả những người đi làm lâu năm như vài nhân viên khác trong phòng cũng không có cái nhìn tinh tế bằng Thanh. Thanh nhìn vị trưởng phòng khen ngợi phần mềm mình vừa chỉnh sửa mà đưa tay cạy cạy móng tay, nhàm chán, hai năm nay cô vẫn viết phần mềm ấy công ty lớn mà.

Vị trưởng phòng nhìn hành động cúi đầu cạy móng tay của Thanh, cho rằng cô được khen nên ngại ngừng lại càng thích cô gái này, được khen nhưng khiêm tốn, giỏi nhưng thẳng thắn chứ không kiêu căng. Vậy là dù Lâm Minh cố gắng đem đóa hoa của mình giấu đi, nhưng anh quên mất chỉ cần có mặt trời, loại hoa sen như Thanh sẽ rực rỡ, chỉ trong một ngày Hạ Thanh đã trở nên nổi tiếng trong cái công ty gần 50 người.

Vậy nên giám đốc nhà mình lại buồn bực khi lợi đầu chưa thấy, giờ lại phải đối mặt với một đồng vấn đề nhứt đầu khi công ty hơn một nửa là nhân viên nam độc thân, trẻ tuổi.

Hôm trước đi làm, hôm sau Hạ Thanh đã có người công khai theo đuổi, chính là trưởng phòng chế tác game. Trưởng phòng chế tác game là một tài năng từng tốt nghiệp trước Thanh bốn khóa, nên giờ biết cô cùng trường lại vô cùng yêu thích, đi làm mỗi ngày đều mua hoa tặng Thanh, giữa buổi lại mua cho cô cốc trà sữa, đến trưa lại tìm cách mon men rủ Thanh đi ăn trưa... Hạ Thanh nhận hoa rồi tặng lại, từ chối hoài thì ngại, riết rồi mỗi lần nghe giọng vị trưởng phòng đó là Hạ Thanh tìm cách trốn, nhưng trốn hoài rồi cũng có ngày bị bắt, cô lại không có kinh nghiệm từ chối, màn theo đuổi cuồng nhiệt như vậy diễn ra hơn hai tuần.

Lâm Minh mới đầu biết được còn khoanh tay đứng nhìn, còn tươi cười chọc ghẹo người yêu của anh xinh xắn nên được theo đuổi, còn luôn miệng nói anh thật may mắn vì cô đã là người của anh từ trước... Hơn hai tuần, Hạ Thanh chịu không nổi tìm cách nói với anh, trong công ty nhỏ cũng bắt đầu bàn tán xôn xao, thậm chí có người còn vui vẻ đem chuyện này ra cá cược. Lại nói, trong công ty, hầu như ở tổ văn phòng nào cũng có anh em của Lâm Minh, mọi chuyện cứ như vậy tự nhiên rơi hết vào tai anh. Mất thấy vị trưởng phòng nọ vẫn kiên trì như thế, Lâm Minh giao thêm việc cho anh ta mà vẫn không có hiệu quả, anh đành dùng kế.

Công ty vẫn làm việc như bình thường, hôm đó là một ngày mưa xuân rả rích, công ty lười biếng nên đặt cơm cho người ta mang đến, Hạ Thanh ăn cơm xong, đang ngồi ở bàn tám với mấy chị trong phòng thì trợ lý giám đốc tìm cô thông báo lên tầng hai gặp giám đốc.

Ở công ty chế độ đãi ngộ nhân viên rất tốt, những nhân viên trẻ được nhận vào có thể thoải mái phát triển tài năng mà không cần kiêng dè lãnh đạo... nhưng trong công ty có ai là không biết giám đốc nhà mình nổi tiếng khó tính, lại lạnh lùng, chỉ cần làm sai sẽ bị phạt rất thảm, một lỗi phạm hai lần sẽ không thương tiếc bị tống ra ngoài. Có sinh viên thực tập hai tuần này, ngoài việc quá xinh làm đắm đần ông trong công ty có chút xao nhãng thì năng lực làm việc vô cùng hiệu quả, thích nghi tốt, tính tình cũng dễ gần, không biết vì lý do gì đây. Hội bà tám trong công ty bắt đầu đoán già đoán non, đoán luôn là giám đốc đã để ý cô gái này...

Hạ Thanh một đường đi thẳng lên phòng giám đốc thì ở dưới lầu, anh trợ lý vừa được cử đi cũng mở cửa phòng chế tác game gọi trưởng phòng lên gặp giám đốc. Trưởng phòng chế tác game gần đây bận tối mắt tối mũi, vừa ăn cơm trưa xong cũng chúi đầu vào máy tính làm đồ họa, nghe giám đốc gọi cũng bỏ lại đi lên. Không đi sao được, anh đang ở dưới trướng của người ta, ví tiền của anh người ta cũng làm chủ, huống chi lúc học đại học anh và giám đốc cũng có mối quan hệ gần gũi...

15. Chương 28.2, 29, 30

28.2

Trong phòng giám đốc.

Lâm Minh ngẩng mặt khỏi máy tính nhìn cô bạn gái mình đang đi xem xét những đồ dùng lạ mắt trong phòng, anh mỉm cười hài lòng.

- Anh gọi em lên đây có việc gì?
- Phòng anh có sô pha, gọi em lên để em nghỉ trưa một lát.
- Ý tốt của anh em nhận nha, nhưng em không muốn mọi người trong công ty biết em có mối quan hệ không bình thường với anh đâu.
- Mối quan hệ không bình thường là sao? Ý em là không cho người khác biết anh là chồng sắp cưới của em, để em tiếp tục hưởng thụ sự theo đuổi của người khác.
- Có mọi người trong công ty làm chứng, em không có chút hưởng thụ nào trong việc đó ngoài trừ thấy phiền phức. – Hiên nhiên Hạ Thanh đã quên mất nửa câu trước Lâm Minh tự nhận mình là chồng sắp cưới của cô.
- À, ra thế.
- Chứ sao nữa, thôi em đi xuống đây, lần khác đừng gọi em lên nữa á, có gì về nhà nói.

Hạ Thanh nói xong lại nhìn Lâm Minh, anh đang cười, cười rất quý dị, đúng vậy, mưu kế của anh đã được thực hiện một cách rất gọn gàng. Cô mở cửa bước ra, nhìn con người đang đứng như trời trồng trước cửa thì mặt mũi đỏ bừng, quay đầu trừng mắt với Lâm Minh rồi cúi đầu chạy nhanh xuống dưới.

Trưởng phòng chế tác nhìn bóng lưng của Hạ Thanh, mặt biến sắc rồi bước vào phòng, cố gắng mở miệng một cách bình tĩnh nhất, anh quả thực rất shock.

- Giám đốc.

Lâm Minh nhìn chăm chú vào tấm hình hai cô gái trên bàn, đầu không ngẩng lên hỏi bằng giọng điệu rất lạnh:

- Nghe thấy hết rồi sao?
- Dạ... (lúng túng), có chuyện gì không giám đốc?

Lâm Minh lúc này mới ngẩng đầu nhìn cậu trưởng phòng đang đứng trước mặt, sau đó nở một nụ cười rồi nói, giọng nói vô cùng tỉnh.

- Nghe thấy hết rồi thì xuống làm việc đi.

Trưởng phòng chế tác nhìn nụ cười của giám đốc, đã đủ ngớ người, nghe xong câu nói thì hoàn toàn đứng hình, sống lưng cảm thấy một trận lạnh toát chạy dài, về đến phòng thì chút kinh hoàng vẫn còn sót lại, anh em trong phòng nhìn thấy trưởng phòng từ phòng giám đốc mang về vẻ mặt như thế thì quan tâm hỏi, anh chỉ mở miệng nói một câu: “Thật nham hiểm”.

Những thành viên trong công ty đoán thế nào cũng không đoán ra được vì sao trưởng phòng chế tác sau buổi trưa lên phòng giám đốc trở về thì không theo đuổi Hạ Thanh nữa, đã thế mỗi lần nhìn thấy Thanh là né xa đến 5m giống như tránh tà vậy, mà sau sự kiện đó, trưởng phòng chế tác cũng ít việc hơn hẳn. Đoán mãi không ra, dân chúng trong công ty tìm cách hỏi thăm người trong cuộc, tất nhiên chẳng ai dám mở miệng hỏi giám đốc.

Hạ Thanh nói: “Em thật sự không biết gì hết.”

Trưởng phòng nói: “Thật sự là nham hiểm.”

Dân chúng: “...???”

Rồi thì mấy lời đồn bắt quái cũng lui xuống dần, sự kiện Hạ Thanh bị theo đuổi cũng biến mất như thần, trong công ty những nhân viên nam độc thân cũng không ai dám công khai nhìn ngắm cô gái tên Hạ Thanh, mọi chuyện lắng xuống như chưa từng có cho đến một ngày, giám đốc đưa xuống quyết định bổ nhiệm Hạ Thanh lên làm trợ lý chính thức cho anh sau một tháng thực tập. Tất nhiên sự kiện này là do chính Ly – trưởng phòng của Hạ Thanh đề cử cô, qua buổi họp kín của Ly và Lâm Minh, Hạ Thanh từ tầng 1 dọn đồ lên tầng hai ở. Công ty bàn tán xôn xao, rí rả tám chuyện, suy đoán, ngờ vực, mấy người phụ nữ trong phòng Thanh từng làm cũng nói qua nói lại, nói trước mặt trưởng phòng, dè dặt Ly chỉ nói: “Mọi người không muốn giám đốc có vợ cho đỡ khó tính à?”

Chỉ một câu băng quơ như vậy, người này truyền người kia, cuối cùng đi đến kết luận, giám đốc đang tuyển vợ, cô gái tên Hạ Thanh trúng tuyển rồi...

Lẳng xuống, sự kiện Hạ Thanh về dĩ vãng được hai tuần thì sự kiện khác lại nổi lên, vẫn là liên quan đến một sinh viên thực tập khác đến cùng trường. Ba người còn lại trong tổ thực tập của Hạ Thanh được gửi đến công ty Lâm Minh là nam cho nên họ không có gì đáng nói, lần này lại một cô gái – Lâm Dương.

Lâm Dương vốn đang thực tập ở công ty nội thất chuyển sang công ty máy tính, việc chuyển chỗ thực tập như vậy tất nhiên ảnh hưởng không ít đến thành tích tốt nghiệp sau này nếu như Lâm Dương hiền lành thật sự. Chỗ cô làm làm là công ty gia đình phát triển từ xí nghiệp bình thường lên, những công ty như vậy muốn phát triển nhưng không dám cổ phần hóa, đãi ngộ thì hạn chế, lại hay chèn ép nhân viên mới, nhân viên có năng lực, những ngày đầu đi làm Lâm Dương dùng vẻ ngoài hiền lành, ngoan ngoãn của mình hi vọng được sống yên thân ba tháng thực tập rồi về trường nhưng cô lầm. Công ty này mới phát triển những năm gần đây, thu nhận sinh viên thực tập cũng chỉ có năm nay, trường đại học H cũng là trường đầu tiên và vô tình Lâm Dương trở thành vật thí nghiệm cùng ba người bạn khác trong trường.

Lâm Dương vừa đến công ty, bằng vẻ ngoài hiền lành đã trở thành tâm điểm, người vui nhất có lẽ là Hạ Thanh. Trong công ty lại bắt đầu sự kiện theo đuổi mới, đáng buồn cười là Lâm Dương chỉ tìm hiểu vài ngày rồi gật đầu đáp ứng trở thành bạn gái người ta, nhưng hay hơn mối quan hệ đó chưa làm cho người trong công ty mất mát thì đường ai nấy đi, dân chúng hỏi đương sự, đương sự nam từ chối cho ý kiến, đương sự nữ chỉ nhún vai: “Em bị đá”, lúc Lâm Dương chuẩn bị gật đầu với mối quan hệ thứ năm thì Lâm Minh và Hạ Thanh hết cười nổi. Một buổi tối ở nhà ăn cơm, Lâm Minh hỏi:

- Em làm vậy thấy vui không? Cũng không để Hòa vào mắt phải không?

- Oan cho em quá, em có gọi điện hỏi anh Hòa, anh ấy không nói gì hết.

- Thế vui không?

- Anh thấy em vui không?

- Không. Nhưng làm vậy có mục đích gì hả?

Hạ Thanh cắn đũa nhìn Dương đầy tò mò, Dương chỉ nhún vai.

- Họ thích em mà.

- Em muốn bị ăn đòn phải không? Hay muốn khởi tố nghiệp vì anh không phê chuẩn?

- Được rồi, em nói, dạo này anh nóng quá ghen.

- Em toàn làm cho anh bức mình.

- Rất đơn giản, ai biểu người ta thích em do em hiền, em cho họ thấy bản chất là xong chuyện, chạy hết mà em cũng không phải mắc nợ với ai.

Hạ Thanh há hốc mồm, đúng là đứa bạn này của cô mới có cái ý nghĩ đó được. Lâm Minh chỉ nhướn mày trầm ngâm gật đầu.

Kết quả là chiều hôm sau, lúc Lâm Dương đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về với Hạ Thanh thì cửa phòng quản lý mở ra, nhân viên trong phòng bỗng thấy khó thở vì giám đốc đang đứng ở cửa, và ngừng thở khi giám đốc mở miệng nói một câu với Lâm Dương:

- Em gái, ra xe về nhà với anh, mẹ gọi.

Người được giám đốc đích danh mời tức đến nỗi đầu ngón tay trắng bệch, rất muốn mở miệng mắng chửi người nhưng ngại mặt mũi của anh trai trong công ty đành ngoan ngoãn cúi đầu ra về. Nói đi cũng phải nói lại, giám đốc giải quyết việc công ty xong thì lại có chuyện ở nhà, Lâm Dương quyết tâm không nấu cơm, không dọn nhà mặc Hạ Thanh năn nỉ thuyết phục. Đến cuối cùng, dưới sự năn nỉ của Hạ Thanh, Minh đã xuống nước xin lỗi em gái thân yêu, Lâm Minh vừa hạ mình xin lỗi vừa nghĩ “tránh voi chẳng xấu mặt nào”.

Hạ Thanh ngao ngán, anh em nhà này quả nhiên giống nhau, ăn mềm không ăn cứng, càng cứng lại càng bẻ, vả lại thân với Dương lâu như thế nên Thanh quá rõ, cô chỉ la to, làm ác với người ngoài, người thân thì vô cùng mềm lòng.

Ba tháng thực tập cũng nhanh chóng trôi qua, kĩ năng đi chợ mua đồ ăn của Hạ Thanh cũng được cải thiện, cũng đã nấu được cơm và vài món đơn giản, dưới sự dạy dỗ công phu của Lâm Dương cũng đã biết được kĩ thuật dọn nhà gọn gàng.

Không nằm ngoài dự tính, cả Thanh và Dương rời khỏi trường đại học với tấm bằng đỏ trên tay, Cẩm Đan bằng khá, lúc Dương hỏi dự định của Đan, cô nói:

- Làm gì nữa, kiếm việc, không có thì ở nhà làm nhà văn kiếm ăn qua ngày rồi lấy chồng.

Dương chỉ cười.

Trước buổi lễ tốt nghiệp, cả ba chị em rủ nhau tụ tập một bữa, là chia tay đại học chứ không phải chia tay nhau vì cả ba đều là người ở thành phố này mặc dù cách khá xa nhau.

Hôm tốt nghiệp, trời trong veo không gợn mây, cả sân trường một màu xanh đẹp mắt, cây cối xanh mướt đón lấy ánh nắng, chim trên cành nhảy nhót hót vang rộn ràng giống như đang chúc mừng những con người chính thức trưởng thành. Minh, Hòa, Tân đều đến chúc mừng ba cô gái, Đan cười, cái cười rõ ràng rất tươi rất thật, nụ cười khiến cả Dương và Thanh đều ngáy ngẩn. Cả thầy chủ nhiệm khoa công nghệ thông tin cũng chạy đến góp vui, ông hăng hái chụp hình với ba cô gái, còn nói họ gửi email để ông làm kỉ niệm.

Trả lại bộ áo cử nhân, bước chân ra khỏi cổng trường, Thanh đã ngoái lại nhìn rất lâu, nhìn để khắc sâu để ghi nhớ, Minh đứng bên cạnh nhẹ vuốt tóc cô rồi nói:

- Đi thôi, ăn mừng bọn em tốt nghiệp, vả lại em có rất nhiều cơ hội để quay lại nơi này nếu muốn.

Thanh mỉm cười, cô nói rất khê: “Tạm biệt”

Nói là ăn mừng tốt nghiệp, Thanh kéo cả Đan và Tân đi cùng, tổng cộng sáu người, ăn tối xong thì một đường kéo thẳng đến bar. Lần này khác hẳn với những lần khác, Dương uống, Đan uống nhưng Thanh lại giữ mình tỉnh táo. Dương nói:

- Anh hai, cho em uống bữa, lát anh chịu trách nhiệm mang em về.

Đan uống, uống say thì cô nằng lại nhìn Tân, nhìn rồi lại ôm mặt khóc.

Bởi vì Thanh đã dọn về căn hộ ba mẹ tặng ở gần công ty Lâm Minh nên Minh đã lái xe đưa Thanh và Đan trở về.

Giúp Đan thay đồ, ép cô bạn uống nửa cốc nước chanh, Thanh tắm rửa thay đồ xong thì ngồi xuống mép giường lẳng lặng nhìn cô bạn thân đang ngủ say, đáng ngủ một mõi co quắp, hai tay tự ôm lấy mình, lúc này trông cô bạn vô cùng yếu đuối, cũng mất đi vẻ lãnh đạm lạnh lùng cố hữu. Thanh nhớ lại cuộc gặp mặt vào một tháng trước, buổi chiều hôm đó trời rất nóng, 5 giờ chiều mà nắng vẫn rọi rất mặt, Thanh vừa ra khỏi cổng trường thì nhìn thấy một người hướng cô đi đến, ngược ánh sáng, khi cậu ta đến gần thì Thanh mới nhận ra, là bạn trai của Đan, Thanh không biết anh ta tìm mình có việc gì vả lại Đan đã xin phép nghỉ học một tuần nay.

29. Chuyện cũ.

- Chào chị.

Tiếng “Chào chị” vang lên làm Thanh giật mình ngẩng cao đầu đưa ánh mắt đánh giá chàng trai trước mặt, không lộn chứ, phi công trẻ lái máy bay bà già sao?

Giống như hiểu được ánh mắt và suy nghĩ trong đầu Thanh, Huy giơ tay lên lúng túng gỡ đầu rồi nói:

- Chị đừng hiểu lầm, em là em trai song sinh với chị Đan cho nên theo lẽ thường gọi bạn của chị Đan bằng chị.

- Ủa? – Lần này đến lượt Thanh lúng túng, bằng tuổi mà xưng chị em kì quá, thôi kệ đi – Tưởng em là bạn trai của Đan, nó giới thiệu như vậy, Đan nghỉ học hơn tuần nay rồi.

- Không phải đâu, rất ít người biết bọn em là sinh đôi cho nên em và cả chị Đan đều mượn nhau để diễn vai đó. Em cũng biết chị Đan nghỉ học, đã không liên lạc được với chị cả tuần rồi, mà bạn chỉ em biết mỗi chị, chúng ta qua quán nước bên kia nói chuyện, ở đây nắng quá.

Trong quán nước.

- Được rồi, em tên gì? Xưng tên đi, kêu chị em tổn thọ quá.

- Em tên Huy.

- Rồi, Huy muốn nói gì nói rõ đi, Thanh nghe.

Huy đưa ánh nhìn về một nơi rất xa.

- Huy kể cho Thanh nghe một chuyện, có một cô bé rất dễ thương, hồn nhiên, nụ cười lúc nào cũng rực rỡ trên môi, sống cùng em của mình và được ba mẹ yêu thương, sống hạnh phúc lắm, ngay cả cái ngày em của cô bé chọn ba để cô bé theo mẹ, cô bé vẫn cười rất tươi, ba cô bé cho đến giờ vẫn sống một mình nhưng mẹ cô bé thì lấy chồng ngay sau đó. Mặc dù sống cùng mẹ và cha dượng, mặc dù nhiều lần bị mẹ bỏ quên cô bé vẫn cười rất rực rỡ, cho đến mùa đông cách đây bảy năm, nụ cười rực rỡ trên mặt cô bé đã biến mất, đôi mắt không còn hồn nhiên như xưa mà thay bằng vẻ lạnh lùng, lãnh đạm, cô bé vẫn sống bình thường nhưng cười rất lạnh, ngay cả khóc cũng không. Em của cô bé luôn muốn tìm hiểu đến tột cùng thì mùa đông năm đó đã xảy ra chuyện gì nhưng cô bé không bao giờ nói ra, câu cửa miệng bao giờ cũng là “Không sao đâu”...

- Ý Huy là?

- Thanh đã từng đọc truyện của chị Đan chưa?

- Có, có đọc được hai truyện.

- Thanh có nhận ra không, truyện của chị Đan nữ chính bao giờ cũng bị chị ấy hành hạ rất tội nghiệp, nhưng đến cuối cùng vẫn cho họ hạnh phúc, thật ra hạnh phúc của nữ chính trong truyện cũng là mong muốn của chị Đan.

- Cô bé mà Huy kể là Đan.

- Đúng vậy. Huy vẫn không thể nào biết được chị Đan năm đó đã gặp phải chuyện gì kinh khủng, nhưng Huy lại phát hiện ra một điều khác, vô tình thôi, cha dượng là một kẻ bệnh hoạn, ông ấy xem phim đen, uống rượu, đánh bạc, đánh mẹ và chị Đan, còn bắt chị ấy xem phim đen cùng ông ấy...

Thanh dùng tay che miệng đang há hốc ra của mình, hóa ra ẩn sau vẻ ngoài lãnh đạm, đến cùng thì Đan đã gặp bao nhiêu chuyện kinh khủng, đầu tiên là cha mẹ li hôn, sau đó lại cha dượng... Huy kể tiếp.

- Cái hôm chị Đan ở bệnh viện chỉ có một mình, em cũng không biết ai đưa chị ấy vào đấy nhưng chị Đan giống như một xác chết vậy, lúc em về nhà mẹ lấy đồ cho chị thì gặp cha dượng, ông ấy uống say nhìn thấy em thì lầm thành chị Đan, ông ấy đã ép em vào phòng xem phim đen cùng ông ấy...

Huy không kể thêm nữa, năm ấy anh vẫn còn là cậu bé lớp 9 nhưng dễ dàng không chế được tên đàn ông nát rượu, anh đã dùng dao cứa vào tai ông ta, nhốt ông ta vào phòng vệ sinh để bắt ông ta hứa tránh xa chị Đan của anh...

- Chị Đan vẫn hay mất dạng kiểu này lắm, nhưng những lần trước nhiều nhất cũng chỉ ba ngày, Huy lo lắm, Thanh nhớ cái hôm gặp Cẩm Đan trong quán ăn không? Cái hôm Thanh đi cùng một người đàn ông đó, không biết vì lý do gì, chị Đan nhìn thấy chị và anh đó, ngồi vào bàn thì hành động kì lạ, còn giống như sắp khóc nữa, một thời gian sau đó, thỉnh thoảng Huy vẫn thấy chị ấy nhìn vào cái vòng tay đến thất thần. Lần này tìm chị cũng vì lý do đó, chị cố nhớ xem 7 năm trước chị và anh đó có gặp qua chị Đan không?

Thanh lắc đầu.

- Lên cấp ba chị Đan cũng không thân thiết với ai, lên đại học chị ấy thân với bọn Thanh, Huy rất mừng, Huy cũng nghĩ có khi Thanh thử dò xem, có khi chị ấy chịu nói ra, bí mật của chị ấy vốn rất đau đớn, mà bí mật đau đớn ấy được cất giữ đến 7 năm, Huy cũng không hiểu nổi sao chị ấy có đủ sức để chịu đựng...

Và bởi vì có những câu nói ấy của Huy, giờ Thanh mới ngồi đây nhìn bạn mình đang ngủ say bên cạnh.

Sáng sớm.

Lúc Đan tỉnh giấc, đầu đau như búa bổ, cô nhớ ra tối qua uống rất say lại không biết mình đang ở đâu, đưa mắt đánh giá căn phòng màu xanh lá mạ, cảm giác thật ấm áp, say như vậy nhưng cả đêm qua không hiểu sao cô ngủ rất an tâm, cái kiểu an tâm giống như nhận ra có ai đó không bao giờ bỏ rơi hay phản bội cô. Đan cố nhồm dậy nhưng một cánh tay trắng muốt của ai đó đang bắt ngang qua người, nghiêng mặt nhìn, Đan bỗng dừng bật cười, Thanh đang ngủ rất ngon bên cạnh, miệng hé mở và phát ra vài tiếng động giống như đang nằm mơ gì vui vẻ lắm. Đan lại nằm xuống, đã 7 năm trôi qua rồi, hình như lúc này cô cảm thấy yên bình nhất, nói đúng hơn cô cảm thấy toàn thân mình thả lỏng bắt đầu từ lúc được ở cùng phòng với ba cô bạn rất dễ thương, họ chưa bao giờ quan tâm đến chuyện gia đình, cũng không yêu cầu kể chuyện quá khứ như những trò chơi của nữ sinh lúc kết bạn thời cấp ba, Đan yêu điều đó.

Đan uống hết cốc nước lọc trên đầu tủ cạnh giường, nhìn ánh nắng đang cố gắng chiếu xuyên qua tấm rèm cửa màu nâu, lắng nghe tiếng kim đồng hồ vang lên tí tách, tiếng thở đều đều bên tai mà tâm tình vô cùng tốt. Một tháng trước lúc cô lên núi, ở trong ngôi miếu với một vị sư cô, mỗi ngày đều đọc Kim Cang kinh gần như thuộc lòng hình như tâm tình cũng không tốt như bây giờ, lúc tiễn cô xuống núi, sư cô chỉ nói: “Tất cả tùy duyên, chỉ cần con mở rộng tấm lòng sẽ nhận được rất nhiều...”

- Cậu đang nghĩ gì vậy?

Giọng nói ngái ngủ của Hạ Thanh vang lên bên tai làm Đan giật mình quay đầu, cô bạn đang mắt nhắm mắt mở há miệng ngáp. Đan chỉ cười.

- Cậu thấy anh Tân thế nào?

- Thế nào là thế nào?

- Có phải trước kia cậu từng quen anh không?

Cầm Đan vẫn cười nhưng đôi mắt bỗng trở nên mờ mịt, kí ức của bảy năm trước bỗng chốc ùa về, cô nhìn Thanh một lát, cô bạn hiền lành và đơn thuần vẫn nhìn cô chờ mong, một cái gì đó như vỡ ra trong tim Đan, chẳng lẽ đây chính là ý nghĩa lời nói của sư cô lúc trước. Đan không nhìn Thanh nữa mà nhìn chăm chăm lên trần nhà, cái nhìn có định nhưng lại chẳng đọng chút hình ảnh, Đan nói:

- Tổ kể cho cậu nghe một câu chuyện.

- Rất sẵn sàng để nghe.

- Có một cô gái, lúc nhỏ cô ấy vẫn là một đứa bé hồn nhiên vui tươi sống trong hạnh phúc cho đến năm lớp 8, cha mẹ không nói câu nào đưa nhau ra tòa, vì thương em trai cô ấy đã để em mình chọn người đi theo, em trai chọn ba, cô gái theo mẹ, ba thì không lấy vợ nhưng mẹ thì nửa năm sau lấy chồng. Cha đẻ là một người đàn ông điển trai, những ngày đầu ở chung gia đình mới quả thật rất hạnh phúc, cha đẻ hiền lành, ông ấy cũng thương yêu cô bé như con đẻ của mình, được nửa năm. Nửa năm sau ông ta bị đuổi việc, thất nghiệp, shock, ông ta lâm vào rượu chè và gánh nặng gia đình đè lên vai mẹ cô bé, đã thế chỉ cần ông ta có chút không hài lòng hoặc uống rượu say là chửi mắng cô bé, lâu ngày thì đánh đập, đánh đập luôn cả vợ mình, cô bé nhiều lần nhìn thấy mẹ mình khóc trộm nên không bao giờ kể khổ với bà, chỉ cắn răng chịu đựng và lúc nào cũng cười để bà yên tâm. Tình trạng như vậy kéo dài đến mùa đông năm lớp 9, mẹ cô bé tóc đã điểm bạc vì vất vả, người cũng ốm dần đi, bà ấy không li hôn vì sợ con gái mình lại shock thêm lần nữa và không chịu nổi, bà ấy cứ nghĩ rằng chỉ một mình chịu đựng là đủ, đâu biết rằng một lần bà đi công tác, cha đẻ ở nhà mua rượu uống, ép cả cô bé uống, còn khóa trái cửa ép nó xem phim đen cùng mình. Cho dù cô bé có la khản cả giọng cũng chẳng ai đến cứu, cho dù có nhắm mắt thì ông ấy cũng ép mở ra xem, dần dần thì thú tính nổi lên... Lúc cô bé cắn tay ông ta chảy máu, mở được cửa xông ra ngoài thì đã kiệt sức, ông ta đập vỡ chai rượu rồi đuổi theo ra cửa để bắt lại vì tức tối...

- Rồi ông ta có bắt được cô bé đó không? – Hạ Thanh nghe chuyện vừa hồi hộp vừa lo sợ.

- Không. Cô bé đó may mắn, lúc mở cửa chạy ra đường thì tông vào một người đi xe đạp và xỉu mất, người đó đã mang cô bé đến bệnh viện mà không ai hay biết, suốt cả một đêm người đó đã ở bên cạnh cô bé, một người không quen biết không thân thuộc, một người xui xẻo bị cô bé tông phải, vậy mà anh ta kiên trì ở đó, nắm lấy tay cô bé an ủi khi nó sợ hãi, cũng bởi vì quá sợ mà nước mắt cũng nghẹn lại không rơi được.

Cô bé lúc tỉnh lúc mê, lúc nào cũng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của anh ta và khuôn mặt ấy vĩnh viễn không thể nào quên được. Sáng hôm sau thì anh ta đi, cô bé vẫn nhìn anh ta vô thần, trước lúc đi, anh ta cởi chiếc vòng tay màu huyết dụ trên tay mình đeo vào tay cô bé và nói: “Chuỗi hạt này bà nội xin ở chùa cho anh, tặng em xem như bùa hộ mạng, có duyên nhất định sẽ gặp lại.”. Sau đó, cô bé vẫn về nhà sống với mẹ, nhưng người cha dượng không biết vì nguyên nhân gì, đến cả nhìn cũng không dám nhìn cô bé đó, bí mật này cô bé cũng giấu kín không cho ai biết, cả với đứa em trai thân thiết nhất, bí mật đau đớn được cất giữ 7 năm trời. – Đan vẫn từ tốn nói, giọng nói rất bình thản, giọng nói của một người trải qua nhiều chuyện đau đớn đến nỗi chai lì đi.

- Cậu có nhẹ lòng đi chút nào không? Bí mật này của cậu mình là người biết đầu tiên phải không?
- Hình như là có. Nhưng làm sao cậu biết cô bé đó là mình?
- Thật ra thì lúc cậu nghỉ học một tuần, em trai cậu đã đến tìm mình...
- À, lúc đó mình ở trong miếu với một sư cô... Cậu biết không, là câu nói đó đã giúp mình có động lực sống tiếp, vòng tay chưa bao giờ cởi ra từ lúc đeo vào, mình vẫn chờ, vẫn mong một ngày gặp lại ân nhân của mình, không phải vòng tay, anh ấy mới chính là bùa hộ mạng của mình – Lúc kể chuyện đau thì bình thản, nói về chuyện này, Đan có cảm giác như mình sắp khóc.

Hạ Thanh ôm ngang vai Đan.

- Nếu muốn, cậu hãy khóc đi, khóc ra cho nhẹ lòng, bao nhiêu lâu rồi cậu không khóc hả Đan?
- Cậu biết người tặng vòng tay ỉnh là ai không? Vậy mà, đến lúc gặp lại, sau 7 năm, anh ấy không nhớ đến mình, mà cũng đúng thôi, ai mà nhớ cho nổi một người mình xui xẻo tông phải, cứu sống, một người sợ hãi vô thần.
- Là anh Tân phải không? Có khi anh ấy vẫn nhớ chuyện cũ nhưng vẻ ngoài của cậu làm anh ấy không nhận ra, kì ức đôi khi muốn nhớ phải cần những gợi ý rất nhỏ.
- Mình vừa muốn anh ấy nhớ ra mình, vừa muốn quên đi mình lúc đó, vô lí quá phải không, nhưng mà mình lúc đó thê thảm như vậy, sợ hãi như vậy, mình cả đời này đều muốn quên nhưng lại không thể.
- Mình không đủ sức thấu hiểu nỗi đau của cậu, nhưng mình có thể tưởng tượng được, có thể cảm nhận được những gì cậu đã trải qua, cậu biết sao không, vì cậu là bạn thân của mình.

Cầm Đan nhìn Hạ Thanh rất sâu sắc.

- Cảm ơn cậu.
- Mà Đan này, ra trường rồi cậu sống với ai.
- Mẹ mình về quê rồi, cha dượng cũng mất rồi, có lẽ là thuê nhà sống một mình.
- Cậu dọn qua ở với mình đi, dù sao mình sống một mình cũng buồn.
- Có chuyện tốt như vậy sao? Điều kiện gì?
- Chia đôi sinh hoạt phí, giúp mình dọn nhà.
- Vậy thôi?
- Ừ, tiền nhà mình không chịu làm sao bắt cậu chịu được, quyết định vậy nhen, dậy thôi, dậy ăn sáng rồi mình giúp cậu dọn nhà.
- 10 giờ rồi cô, đánh răng xong ăn trưa là vừa.

Công việc dọn nhà cũng vô cùng gọn gàng vì thứ quý giá nhất của Cầm Đan chỉ có cái laptop đen xì, cứng nhắc chứa một đồng truyện... Nói là giúp, nhưng hầu như công việc dọn nhà đều ở trong tay Cầm Đan vì cô bạn ấy nấy việc ở nhà miễn phí, Hạ Thanh lúc đầu còn cần nài nỉ này nọ rồi cũng quen dần với cá tính kiên định của cô bạn thân mình.

30. Hẹn hò.

Từ lúc ở chung với Cẩm Đan, Hạ Thanh cũng bắt đầu rảnh rỗi hơn, Lâm Dương thỉnh thoảng cũng chạy qua chơi, nói chuyện cả đêm rồi cả ba ôm nhau ngủ trên chiếc giường lớn trong phòng Hạ Thanh.

Hạ Thanh vẫn tiếp tục làm công việc trợ lý ở công ty Minh, Lâm Dương đã nhanh chóng leo lên chức trưởng phòng hành chính, người trong công ty mới đầu không phục nhưng sau một thời gian, họ bắt đầu có cái nhìn rất khác, trưởng phòng chế tác – người từng theo đuổi Thanh qua một lần hợp tác với Dương đã không dám giở mặt với cô nàng, bởi vì giám đốc ở xa nguy hiểm, Lâm Dương ở gần lại càng nguy hiểm hơn.

Thời điểm bắt đầu năm học mới thì công ty rảnh rỗi hẳn, thỉnh thoảng chỉ kí được vài hợp đồng cung cấp máy tính rất nhỏ, thành phố cũng bắt đầu mùa mới của mình bằng những cơn mưa, mưa giông mùa hè sớm đã qua, những cơn mưa bụi nhẹ vừa đủ ướt áo thể này với cái khí trời hanh hanh chút gió đủ để báo hiệu một mùa thu mới lại sang. Hạ Thanh hằng ngày vẫn đi bộ đến chỗ làm, và sáng sớm thức dậy lại nhận được một tin nhắn chúc ngày tốt lành của Minh, điều đặc biệt là mỗi ngày một mẫu tin, một kí hiệu, với tính lười, Hạ Thanh không bao giờ nhắn lại nhưng cẩn thận save tất cả và cô phát hiện ra bản thân càng ngày càng nghĩ đến Lâm Minh nhiều hơn, hình ảnh của anh xuất hiện nhiều hơn, cô thất thần nhiều hơn. Anh mỗi ngày cho cô hộp sữa, nhắc cô uống nhiều nước, nhắc cô ăn trưa, nhắc cô ngủ sớm, trời mưa thì đưa cô về tận nhà, bận công tác cũng nhờ người quan tâm đến cô...

Tình cảm của Dương với Hòa đang tiến triển tốt, cô bạn lại là trưởng phòng công việc vô cùng bận, muốn ăn chơi như thời đại học là vô cùng khó khăn, đó là chưa kể cô bạn hay biến mất một cách kì cục, khi thì dăm bữa khi thì hơn tuần, hai em họ cô những ngày đó tìm tới cô với bộ mặt bơ phờ, mắt đen xì và râu không cạo... Đắc tội với Lâm Dương, quả thật chẳng ai có kết quả tốt.

- Sếp có trong phòng không em?

Hạ Thanh đang ngẩn người nghĩ đến Minh, vừa nhìn bầu trời đầy mây ngoài cửa sổ nghe tiếng thì quay lại, hóa ra là Vy, chị nhân viên mới ở phòng đồ họa, Vy hơn cô 3 tuổi, khuôn mặt và vóc người toát lên vẻ quyền rũ trưởng thành.

- Dạ có.

Vy âm thầm đánh giá cô gái trước mặt, rất xinh, nghe nói là hoa khôi của trường đại học H, trong công ty cũng có tin đồn với sếp nhưng có hề gì, một cô gái ngây thơ đơn thuần như vậy làm sao qua được một người trưởng thành như cô, Vy gật đầu với Thanh rồi mở cửa vào phòng giám đốc.

Hạ Thanh đang ảo não trước đôi mắt đánh giá như ngắm ngẫm thách đố của Vy mà không biết lí do thì điện thoại báo có tin nhắn, một cái tên quen thuộc, một cái tên thuộc về riêng cô mà chính Minh tự tay lưu vào danh bạ: Alox. Hạ Thanh mỗi lần nhìn thấy cái tên này đều đỏ mặt cười, muốn xóa nhưng không dám bởi vì ý nghĩa của nó thật khiến cô đỏ mặt: Anh là ông xã..., ý nghĩa vô cùng gia trưởng, tuyên bố sở hữu của anh và cả của cô. Hạ Thanh mở tin nhắn và bỗng thấy cánh cửa màu đen trước phòng Minh trở thành màu hồng: “Chiều nay tan ca sớm, chúng ta hẹn hò”, và Hạ Thanh cười, cười rất tươi, nụ cười của cô làm con người mang bộ mặt mặt tiền từ phòng giám đốc đi ra vừa sững sờ vừa tức tối.

Đã gần ba tháng từ lúc cô tốt nghiệp anh và cô không có lấy bữa hẹn hò ra trò, ăn cơm với nhau cũng vội vàng vàng, tăng ca liên tục, công tác liên tục, cô ngồi trước phòng anh thật, rõ ràng cả hai người chỉ cách nhau mấy bước chân nhưng một ngày nhìn nhau được nhiều nhất ba phút, cả cơm trưa anh cũng ăn vội vàng, có khi bỏ bữa, mà cô thì ngại miệng mấy bà tám ông tám trong công ty không dám ở riêng với anh quá lâu. Cô cũng không biết anh đau dạ dày cho đến cái hôm mang tài liệu vào phòng anh sau bữa trưa, hộp cơm cô mua cho anh để bên cạnh còn nguyên và nguội ngắt, anh vẫn cầm cúi trên máy tính đến đâu cũng không ngẩng lên nhìn cô một chút. Nói thật thì lúc đó cô cũng có chút bực bội, chút ghen tỵ khó hiểu, anh coi trọng cả công việc hơn cô, hơn cả bản thân anh và cô không đặt tài liệu xuống bàn như anh yêu cầu mà ôm tài liệu đứng đó nhìn anh. Khuôn mặt anh tập trung vào máy tính, mày nhíu lại, ngón tay gõ trên bàn phím rất nhanh, di chuột rất gọn, được một lúc thì anh cũng nhìn cô, anh cười:

- Qua đây, bộ nhớ anh sao?

Hạ Thanh gật đầu thật rồi ngoan ngoãn đi qua, anh ôm cô vào lòng hôn lên đỉnh đầu cô, anh chỉ ôm cô như vậy một lát, lúc Hạ Thanh nhìn lại thì thấy anh tái xanh, tay ôm lấy bụng, cô cuống cuống mở cửa phòng gọi trợ lý cao cấp, cũng là anh em của anh, giống như đã có kinh nghiệm, anh trợ lý đưa thuốc cho Minh

uống rồi nhờ Thanh mua cháo nóng về cho anh ăn. Sau lần đó, Thanh rất giống một cô vợ ngoan nghiêm khắc phê bình Minh, mỗi bữa trưa còn đích thân chờ anh ăn hết cơm mới ra khỏi phòng, cà phê cũng không cho anh uống, thuốc lá cũng kiên trì ép anh bỏ. Lâm Minh mới đầu còn ra dáng một người đàn ông cứng rắn sĩ diện, kiên quyết không thỏa hiệp, vậy là Hạ Thanh khóc...

Buổi chiều mới 4 giờ, Lâm Minh tan ca, còn cho cả công ty tan ca sớm, hơn 50 người trong công ty dọn dẹp ra về trong vui vẻ, cũng là lần đầu tiên ca ngơi giám đốc, dù sao thì hôm nay cũng là cuối tuần, mà cuối tuần thì thích hợp hẹn hò, tụ họp bạn bè và gia đình...

Hạ Thanh và Lâm Minh là người cuối cùng rời khỏi công ty.

4 giờ chiều, trời hanh hanh, đường phố cũng không đông đúc, trên con đường lớn nhiều nhất chính là xe máy của phụ huynh tất bật đi đón con, của những bà nội trợ vội vàng đi chợ muộn, Lâm Minh mở cửa xe cho Hạ Thanh thoải mái, hương hoa sữa nở sớm vương vào gió, qua vài con đường còn có cả mùi thức ăn rất thơm. Đi một lát, Hạ Thanh bỗng nhận ra con đường xe chạy rất quen thuộc với cô, con đường dẫn về trường.

Cả hai đứng ở sân trường rồi ra sân thể dục phía sau, Hạ Thanh đứng lại trước vị trí bám đầy rong rêu trên bức tường, cây me ngay vị trí đó cũng được cắt tỉa gọn gàng và đang trổ hoa, là vị trí này, lúc trước chính Lâm Dương đã bày cho cô trốn tiết thể dục tra tấn người.

- Ô, là ai đây, xem thầy đang nhìn thấy ai đây?

Hạ Thanh và Lâm Minh quay lại, giọng nói vui vẻ như vậy chỉ có thể là chủ nhiệm khoa công nghệ thông tin.

- Chào thầy, thầy có khỏe không ạ?

- Tất nhiên là khỏe, thầy còn phải chờ ăn đám cưới của hai đứa nữa chứ, sao tính khi nào tổ chức? Đừng quên gửi thiệp mời cho ông già này.

- Dạ chắc chắn rồi ạ, đến lúc đó em sẽ đích thân về trường mời thầy.

Minh cười, thầy cười nhưng Thanh thì cúi đầu đỏ mặt, vết đỏ trên má cô làm hai người đàn ông còn cười to hơn.

Sau khi hàn huyên vài chuyện với thầy thì Lâm Minh và Hạ Thanh rời trường đi ăn tối, không giống như những lần trước luôn hỏi Hạ Thanh muốn ăn gì lần này Lâm Minh trực tiếp đưa cô đi ăn lẩu.

Hạ Thanh mang tâm trạng nghi hoặc nhìn con người đang ngồi đối diện mình, hôm nay anh thật lạ, cho tan ca sớm, đưa về trường còn trực tiếp mang cô đi ăn lẩu. Quan sát quán một lát, nhìn những con người ở bên cạnh cúi đầu vào nồi lẩu nghi ngút khói, vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả, cả một nhóm người đông đúc hình như là đang họp bạn, rồi nhìn bức tường có vẽ tay vài hình ảnh món lẩu, Thanh nhận ra quán lẩu này rất quen, cô nhớ ra lần đầu tiên gặp Minh, anh cũng đưa cô đến quán lẩu này. Nỗi nghi hoặc càng lúc càng lớn, người đàn ông ngồi đối diện cả buổi vẫn nhìn Thanh làm cô không cách nào không chế phải mở miệng:

- Anh rốt cuộc có ý gì?

- Ha ha, anh còn tưởng em không hỏi.

- Sao hả, anh có ý gì vậy? – Nụ cười trên mặt Minh làm Thanh có cảm giác mình thật ngốc.

- Em thật sự không nhớ gì sao?

- Không, anh nói đi.

- Hôm nay là tròn một năm anh với em quen nhau – Lâm Minh cá tính vốn rất thẳng, không thích chơi trò úp úp mở mở cả trong tình yêu.

Lẩu được bưng lên, Hạ Thanh cười trừ, bộ nhớ của anh cũng tốt quá, đến cả chuyện này cũng nhớ.

- Em chỉ nhớ hôm đó hơn tám giờ tối em bị người nào đó tiễn đến nửa đường rồi vứt xuống xe.

Lâm Minh câm nín, cô nhỏ này hình như có chút thù dai.

- Không phải sau đó anh đã mời em và bạn em đi ăn sáng để xin lỗi chuyện này rồi sao?
- Đúng, anh có mời nhưng em cũng chẳng ăn được gì hết. Anh biết lúc ôm đồng hồ ăn ngồi chờ xe buýt, em nghĩ gì không.
- Mắng anh sao? Hay chửi anh.
- Anh cũng biết giá trị của mình đó, mắng chửi, cả rửa nữa, nhưng ý nghĩ lẫn quần mãi trong đầu từ lúc đó cho đến khi về đến trường là anh có phải đàn ông không?
- Đàn ông thì liên quan gì, vả lại có phải hay không, không phải thử là biết sao? – Minh nhìn Thanh rất mờ ám.
- Chẳng có thằng đàn ông nào lại mất lịch sự như anh cả, à nếu đó là một thằng đàn ông có văn hóa – Hạ Thanh ở dưới bàn đạp chân Minh một cái cảnh cáo.
- Em... bạo lực gia đình nha.

Hạ Thanh trừng anh rồi ăn lẩu, Minh chỉ tủm tỉm cười, hình như đây đã là lần thứ tư anh cầu hôn cô một cách gián tiếp rồi...

Lúc thỏa mãn được cái bụng thì trời cũng bắt đầu trở chứng, lại mưa, mưa rả rích khó chịu, không thể tiếp tục đi dạo Minh đành thực hiện yêu cầu của Thanh, đưa cô đi xem phim. Đến rạp chiếu thì còn 20 phút nữa là tới giờ, cũng không thể ăn vặt thêm, Hạ Thanh quyết định chỉ mua vé một bộ phim hoạt hình, kết quả phim hoạt hình hết vé, chỉ còn lại một phim hành động và một phim ma, lười chen lấn, Hạ Thanh giao lại quyền quyết định cho Lâm Minh.

Con cáo già Lâm Minh sau một hồi suy nghĩ quyết định mua phim ma, dắt theo Thanh vào phòng chiếu mà môi cười vừa mờ ám vừa nham hiểm.

Xem phim trở ra, con cáo già vừa thất vọng vừa đau khổ, sướng đau không thấy, Hạ Thanh xem được 15 phút rồi la chán quá, gục đầu lên vai anh ngủ ngon lành, hại Minh dắt tay cô đi ra mà vai đau nhức, anh thề lần sau không bao giờ xem phim trong rạp nữa.

Mang nỗi thất vọng lớn như vậy, giám đốc lái xe đưa bạn gái về nhà, âm thầm mắng ông trời tự dưng mưa khó chịu, lần khác muốn đi hẹn hò với cô có lẽ tối hôm trước nên xem dự báo thời tiết. Giống như nhận ra vẻ mặt buồn chán của Minh, Hạ Thanh cả buổi ngồi trên xe không nói gì, xe đi rất chậm, thả gần 40km/h, có vài đoạn đường kẹt xe, bằng tốc độ như thế, Hạ Thanh rất nhiều lúc quay đầu nhìn vài chiếc xe máy, cả ô tô hướng xe Minh bíp còi inh ỏi. Hạ Thanh nhắc, Minh nói: “Kệ họ đi, ai biểu đi sau anh làm gì.”

Hạ Thanh không còn gì để nói cho kiểu lí sự không thể cùn hơn này.

Về đến nhà Hạ Thanh đã gần 10 giờ, trời vẫn mưa nên anh dừng xe phía trước rồi dừng ô tiến cô lên, cả quãng đường Hạ Thanh đắm chìm trong kí ức lúc mới quen anh, nhìn chiếc ô màu đen một năm qua quen thuộc, Hạ Thanh cười. Lúc tạm biệt anh, cô lẳng lặng hôn lên môi anh rồi cảm ơn rất khế. Lâm Minh nhìn cô cúi đầu trước mặt bao nhiêu buồn chán lúc trước đều bay vèo, anh hôn cô thật sâu, nhìn cô vào hẻm nhà rồi mới xuống.

Hạ Thanh vào nhà, chạy ra ban công nhìn bóng ánh khuất dần về phía xe, bóng anh cầm ô cô độc, vẫn cô độc như vậy, anh rút cuộc vì sao lúc nào cũng cô độc như vậy, Hạ Thanh hỏi mình thật khế.

Cầm Đan nghe tiếng mở cửa, từ trong phòng bước ra, nhìn Hạ Thanh đứng ngu ngơ nơi ban công nhìn xuống dưới mà cười khổ, đúng là những kẻ đang yêu.

16. Chương 31, 32

31. Lại hẹn hò.

Vắt vả lấm mới được một buổi hẹn hò vậy mà trời lại mưa đến phát phiền.

Lâm Dương trong phòng đọc truyện nghe tiếng biết anh trai về, chờ anh tắm xong, cô mở cửa bước ra định hỏi anh một chút về buổi hẹn hôm nay, kết quả vừa mở cửa cô đã phải trở mắt đứng hình, cái con người bình thường mở tivi chỉ xem bản tin tài chính kinh doanh lúc này đang chăm chú xem dự báo thời tiết, rồi lại thấy anh bấm nút chuyển kênh, gần 80 kênh truyền hình chỉ cần nơi nào có dự báo thời tiết anh sẽ dừng lại để xem. Lâm Dương nhìn một lát rồi quay vào, với tâm trạng này mà hỏi, khẳng định là anh sẽ không ngần ngại mang cô ra làm thớt để chém đầu. Biểu hiện không bình thường thế này chỉ có thể là một người đang yêu, hơn nữa là yêu sâu sắc, cả hai chân đều không thể rút ra khỏi vũng lầy ấy được nữa...

Bởi vì mai là chủ nhật, hẹn hò hôm nay lại thất bại cho nên sau khi xem xong bản tin tài chính kinh doanh trong ngày, Lâm Minh trở về phòng lấy điện thoại nhắn tin.

Lúc điện thoại báo có tin nhắn, Hạ Thanh cũng vừa out khỏi game chuẩn bị đi ngủ, mở tin nhắn đọc: “3 giờ chiều chúng ta lại hẹn hò”, nhìn đồng hồ đã gần 1 giờ sáng, cô thở dài một tiếng, cũng không nhắn lại mà trực tiếp tắt điện thoại lên giường đi ngủ, chuyện buổi chiều để buổi chiều tính.

Lúc Hạ Thanh tỉnh dậy cũng đã là chuyện của tám giờ sáng, Cẩm Đan cũng đã đi chợ trở về, cô bạn dạo này không đi làm mà ở nhà ôm máy tính để hoàn thành truyện đúng thời hạn cho nhà xuất bản, có vài lần anh Tân đến nhà chơi, Đan cũng chỉ nhìn anh cười chào một cái rồi vào phòng. Hạ Thanh hỏi Tân:

- Anh chuyện của hơn 7 năm trước anh có nhớ không?
- Còn tùy chuyện ấn tượng hay không.
- Không phải lúc trước anh có một chuỗi hạt màu huyết dụ sao.
- Ủi có, nhưng anh không biết nó mất đi đâu rồi, không phải em lấy sao?

Hạ Thanh không nói gì, trực tiếp đưa cốc nước cho anh uống, trong lòng than thầm một tiếng.

Thật ra thì Tân nhớ, anh nhớ mình đã tặng nó ột cô bé, nhưng chuyện xảy ra lâu như vậy, cũng gần ấy năm trôi qua không gặp cô bé đó, anh nghĩ mọi thứ đều đã qua, hẳn ai cũng lãng quên nó rồi, vậy nên lúc Hạ Thanh hỏi anh chỉ nói cho qua chuyện, nếu nói thật cô có khi còn chê cười anh, mà nói ra anh cũng không biết kể sao với Thanh...

Buổi trưa chơi game hăng hái, gần hai giờ Hạ Thanh mới đi ngủ, hiển nhiên cô cũng quên tin nhắn tối qua của Lâm Minh, vậy nên ba giờ anh bấm chuông cửa, người mở là Cẩm Đan, cô còn tặng anh một câu: “Anh công tác hăng hái quá, biết vậy thì nhanh làm cách mạng vác nó về nhà đi, còn đang làm công chúa ngủ trong rừng.”

Lúc Lâm Minh theo chỉ dẫn của Đan mở cửa phòng Thanh, anh hoàn toàn không còn gì để nói, laptop vẫn mở, nhân vật của Hạ Thanh trong game đang một mình luyện cấp, quần áo thì vứt lung tung, cô thì đang trùm chăn cứng ngắc trên giường, quạt mở, máy lạnh chạy 16 độ. Lâm Minh kéo chăn lay thế nào Hạ Thanh cũng không tỉnh, anh đánh lén bằng cách hôn trộm vẫn không ảnh hưởng gì đến giấc mơ của cô, anh tắt quạt, bật máy lạnh ở 30 độ rồi nằm chống cằm bên cạnh nhìn cô.

Cái chăn dày 6cm, dưới lưng là cái đệm dày, máy lạnh lại bật đủ không đắp chăn, Hạ Thanh tất nhiên không chịu đựng nổi, cô bắt đầu đạp chăn, lật người, lăn qua lăn lại trên giường một cách khó chịu, lăn được một lúc lại chạm phải vật gì vừa cứng vừa ẩm, Hạ Thanh theo thói quen giơ chân lên đạp, cú đạp làm Lâm Minh phải hít vào.

- Vợ à, em đã có thể dậy.

Cái chữ “vợ à” hiển nhiên đã làm Thanh mở mắt, mắt mở to hết cỡ nhìn người đàn ông đang nằm bên cạnh, anh chống cằm nhìn cô cười đầy thích thú, ánh nhìn cũng hai chữ vừa phát ra làm Thanh bực mình, lại cộng thêm cái bực mình bị đánh thức khi đang ngon giấc, cô không thêm báo trước, dồn hết phần nộ đạp anh xuống giường. Lâm Minh không hề phòng, đứng hơn là nghĩ cũng không nghĩ cô gái hiền như Thanh lại phản kháng như vậy, mặc dù do đất rất đau, Minh cũng chỉ sờ cằm nghĩ, sau này tuyệt đối không ở trên giường chọc ghẹo Thanh. Hạ Thanh sau khi đạp Minh xuống giường thì la toáng lên gọi Cẩm Đan, chưa đến 5 giây Đan đã chống nạnh đứng trước cửa phòng nhìn, cô cũng không kiêng dè gì cười nhạo Lâm Minh

đang nằm đất, đáng đời anh, cho ném thử tư vị bị Hạ Thanh knock out khi vừa tỉnh dậy, cô cũng đã mấy lần bị đòn.

- Sao cậu để anh ta vào phòng mình hả?

Cầm Đan nhìn Minh một cái, cô cười.

- Anh ta nói đã đính hôn với cậu, mình nghĩ hai người sắp là vợ chồng nên không sao.

Lâm Minh không phản bác, anh bắt đầu đánh giá cô gái đang đứng trước mặt này, sau này tuyệt đối để Hạ Thanh tránh xa đám bạn của Dương ra, quả nhiên ở gần em gái, chỉ mỗi Hạ Thanh là miễn dịch, những người còn lại đều lần lượt tiến hóa...

Hạ Thanh tức đến không thở được, nhìn Đan xoay lưng về phòng, cô quay đầu trừng mắt nhìn Minh đang cười nham nhở dưới đất, đưa chân muốn đạp anh phát nữa thì bị anh bắt được.

- Ai ui, đánh ông xã em không đau lòng sao hả?

- Ai là vợ anh, em với anh cũng chưa đám cưới nha, cho nên chẳng có gì gọi là đau lòng.

- Nhưng mà anh đau lòng, người anh cứng như vậy em đá anh sẽ bị đau chân.

Hạ Thanh ngẩng đầu nhìn trần nhà, trong lòng cảm thán, vẻ mặt dọa người, tính cách lạnh lùng của anh, từ lúc quen biết cô đều không nhìn thấy, hình tượng xã hội đen của anh cũng sụp đổ âm ỉ, quả nhiên đàn ông lúc yêu ai cũng trở nên dẻo miệng không cần một khóa đào tạo...

Minh nhìn vẻ mặt ngao ngán của cô bạn gái nhỏ, anh cù vào gan bàn chân cô rồi nói:

- Đã dậy được chưa? Đi ra ngoài với anh, không phải lúc tối anh đã nhắn tin rồi sao hả, lúc đó em cũng không nói gì, mà im lặng đồng nghĩa với việc đồng ý, em đừng mong nuốt lời.

Lúc Hạ Thanh đóng cửa chính để đi, thứ cô nhìn thấy cuối cùng là nụ cười rất gian của Đan vừa ló đầu ra khỏi cửa phòng nhìn, không còn gì để nói với đám người xung quanh mình, Hạ Thanh theo Minh xuống nhà, lúc đứng trong thang máy đi xuống thì gặp bà cháu tầng trên cô quen biết, thằng bé từng đứng khóc một mình dưới sân và Thanh đã công nó đi bộ lên tới tầng 7 để trả nó về nhà, lúc đó thang máy hư.

Bà lão nhìn thấy Thanh bước vào thang máy thì gật đầu tươi cười chào, Thanh và Minh lễ phép chào lại bà, bà nhìn chàng trai đi sau lưng Thanh đánh giá một chút rồi cười, thằng bé ngược lại không trầm như bà mình, nhìn thấy Thanh lại cười rất tươi, tiếng chị Thanh cũng ngọt ngào phát ra, còn nhiệt tình cầm tay mời cô ăn kẹo.

- Chị Thanh đi đâu vậy?

- Chị ra ngoài có chút việc.

Thằng bé dạ một tiếng rồi im lặng suy nghĩ, nó đưa mắt nhìn Minh một lát rồi nói:

- Em biết rồi, chị Thanh đi chơi với anh này, đây là bạn trai chị đúng không?

Trừ người nhỏ nhất, ba người còn lại trong thang máy sững sờ, Thanh ngượng ngùng nhìn bà lão cười trù, thật tình, đây là lời một đứa trẻ bảy tuổi có thể nói ra sao, Minh nhìn thằng bé cười hỏi lại:

- Sao em biết anh là bạn trai chị Thanh?

- Thế không phải sao? – Thằng bé chu miệng hỏi.

- Không phải – Lâm Minh xoa đầu nhìn vẻ mặt thất vọng của nó – Anh là chồng sắp cưới của chị.

Hạ Thanh đứng sau len lén đá Minh một cái, bà lão vẫn cười, thằng bé gật gật đầu vui sướng, cái vui sướng của một đứa trẻ bỗng dưng phát hiện kho tàng.

Lúc ra khỏi khu nhà, thằng bé vẫn còn quay đầu nhìn về hướng Thanh và Minh vẫy vẫy tay, miệng cười rất tươi khoe ra hàng răng khuyết đi vài cái...

Minh đưa cho Thanh mũ bảo hiểm pucca lần trước, Thanh cười rồi leo lên xe ngồi sau Minh.

- Ủa, sao hôm nay đại gia không đi ô tô?

- Xăng đang tăng, anh phải tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu, còn phải lấy vợ nữa.

Hạ Thanh cầm nín, con người này mở miệng là nhắc chuyện vợ con...

Lâm Minh hưởng thụ cái im lặng của Thanh, khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng sau trong đáy mắt là nụ cười nham hiểm, đi xe máy chính là muốn tận hưởng việc cô ngồi sau chồm lên phía trước tự nhiên ôm eo anh. Đối với đàn ông đang yêu mà nói, việc bạn gái chủ động ôm ấp là một việc có sức hấp dẫn đầy tính hưởng thụ, Lâm Minh tất nhiên không phải ngoại lệ.

Thời tiết vô cùng tốt, chủ nhật đường phố cũng rất đông, những cặp tình nhân như anh và cô là chuyện không thể thiếu. Chỉ là ăn tối xong thì trời lại mưa, theo ý kiến của Thanh cả hai người lại đi siêu thị.

Lúc gửi xe, Hạ Thanh đứng xa nhìn anh gọi điện thoại cho ai đó, vẻ mặt rất dọa người, vài đứa trẻ theo ba mẹ đi siêu thị nhìn khuôn mặt của anh thì vô thức cầm chặt tay ba mẹ, Hạ Thanh nhìn cảnh tượng đó, chau mày nghĩ, sau này con của bọn họ chẳng lẽ cũng sợ vẻ mặt đó của anh. Nghĩ xong thì Hạ Thanh giật thót, khuôn mặt nóng bừng, tiêu rồi, cô suốt ngày nghe con người đó nói bậy đã nhập tâm mất rồi.

Lâm Minh cúp điện thoại đi nhanh về phía Thanh, để che giấu sự bối rối của mình, Thanh hỏi:

- Anh gọi điện cho ai mà mặt mũi nghiêm trọng vậy, hại vài đứa trẻ nhìn thấy anh đều sợ hãi.

- Trung tâm khí tượng thủy văn.

- Hả?

- Anh nói là anh gọi điện cho trung tâm khí tượng thủy văn.

- Tại sao?

- Để bảo bọn họ nên thôi việc đi.

Hạ Thanh mờ mịt để Minh nắm tay đi vào siêu thị, cô ngược mặt nhìn người đàn ông đang nắm tay mình mà thầm nghĩ, hai anh em nhà này thật khác người, lúc trước Lâm Dương có lần gọi đến công ty điện lực mắng chửi vì trời nóng họ còn cúp điện từ sáng đến tối...

Sắp vào siêu thị, Lâm Minh bỗng dừng dừng lại, anh móc ví đưa cho Thanh rồi bảo:

- Trong ví anh có thẻ atm, em mang lại kia rút dùm anh một triệu, trụ vie , đi đi, mặt khẩu là sinh nhật anh.

Hạ Thanh nhìn anh, đôi mắt mang ý hỏi, nhưng anh chỉ cầm vai cô xoay người:

- Đi đi, giúp anh với.

Nhìn bóng lưng Hạ Thanh xa dần, anh xoay lưng nhìn vào hàng ghế gần cửa.

- Ra đây, có chuyện gì muốn nói?

Người đàn ông đứng trong góc tối nhìn mặt của Minh, hiển nhiên đã bị dọa không ít, quả nhiên không hổ danh là đại ca.

- Đại ca, anh giúp em lần này với.

Lâm Minh đi ra xa xa cánh cửa siêu thị, anh nhìn chàng trai đang đứng trước mặt mình, trong đám anh em, chỉ mỗi người này về nước là tách ra khỏi anh.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Em biết đại ca có qua lại với công an thành phố, anh giúp em lần này với, quán bar em mở bị người ta bắt được thuốc lắc... Cả nhà em đều sống dựa vào em, đại ca giúp em lần này nữa thôi, em hứa sau này không tái phạm nữa.

32. Người quen.

Minh nhíu mày nhìn chàng trai trước mặt, anh đến tốt cùng cũng không nhớ đây đã là lần thứ mấy con người này tìm đến anh nhờ giúp, cũng không biết đã là lần thứ bao nhiêu hứa những câu này. Bài ca này đã quen thuộc với anh mất rồi, những lần trước đều nể mặt anh em mà giúp đỡ, lần này...

Minh móc điện thoại gọi điện cho Hòa, đầu dây bên kia nhanh chóng tiếp nhận.

- Có chuyện gì đại ca?
- Chú mày còn nhớ thằng Dũng sẹo không?
- Dạ nhớ, mấy lần giúp nó giải quyết vụ bar, không nhớ mới lạ.
- Chú mày giúp nó lần này nữa đi.
- Nhưng mà đại ca...
- Làm đi, công an thành phố.

Cúp máy, Lâm Minh phất tay trước cái cúi đầu cảm ơn của con người trước mặt, anh quay lưng rồi nói:

- Nhớ kĩ những lời chú mày hứa với anh, làm ăn cho đàng hoàng đi.

Quay lưng, khuất bóng anh lại nhắn tin cho Hòa: “Nhớ cho nó ăn chút bài học để lần sau không tái phạm.”

Rất nhanh Hòa nhắn lại: “Em đã hiểu.”

Hạ Thanh cầm ví Lâm Minh đi đến trụ rút tiền, mở cửa bước vào, cô mở ví lấy thẻ, bởi vì kéo quá mạnh, thẻ lấy được thì hai tấm hình sau thẻ cũng rơi ra làm Thanh phải cúi xuống nhặt. Cầm hình lên xem, tấm thứ nhất cô bỗng thấy cả người nặng nề đầy tâm sự, tấm thứ hai, cô xem thật lâu rồi mở cửa đi ra chỗ Minh quên luôn cả việc rút tiền.

Tấm hình thứ nhất, một cô gái đang tươi cười rất đẹp, cô gái đó thậm chí còn đẹp hơn cả Thanh, tấm hình được anh cất giữ trong ví như thể hảnh cô gái này rất quan trọng với anh.

Tấm hình thứ hai, là hai đứa trẻ một nam một nữ đang choàng vai nhau thân thiết, đứa con gái chỉ đứng đến ngực đứa con trai, con gái thì cười toe toét khoe hàm răng sún đi vào cái, con trai cũng choàng tay ôm con gái nhưng khuôn mặt nhăn nhó khó chịu, có điều đôi mắt lại có chút ảm áp khó hiểu.

Hạ Thanh chăm chăm vào hai tấm hình cũng không để ý Minh đang đi về phía cô cho đến khi anh cầm tay cô níu lại, Thanh giật mình đánh rơi cả ví, cả hai tấm hình đang cầm trên tay. Minh cúi đầu nhặt ví, nhặt hai tấm hình rồi nhíu mày, anh nhìn Thanh, cô đang cúi đầu rồi ngẩng lên, rõ ràng muốn hỏi cuối cùng lại không mở miệng, cô đang sợ, cũng không biết bản thân sợ gì nữa.

Minh cười, đưa tay vuốt nhẹ tóc Thanh rồi kéo cô ngồi xuống hàng ghế gần đó, anh cất tấm hình hai đứa trẻ vào ví, tấm còn lại thuận tay ném vào thùng rác bên cạnh, Hạ Thanh nhìn hành động của anh ngạc nhiên không thể nói gì. Minh nhận ra ánh nhìn ngạc nhiên của cô, anh nói:

- Vứt đi là đúng rồi, tại anh quên, vả lại anh thật sự không biết tấm hình đó ở đâu có, vì sao có, và cô gái trong tấm hình là ai anh cũng thật sự không biết – Minh đưa tay chạm vào đuôi mắt của Thanh – Đừng nhìn anh ngạc nhiên như vậy, anh có khi nào nói dối em đâu, nếu muốn gạt em, ngay từ đầu anh đã không nói với em mình là xã hội đen, cái thân phận vốn làm rất nhiều người e ngại.

Thanh gật gật đầu, cô lựa chọn tin anh còn hơn tự dẫn vật mình tìm ra đáp án cuối cùng, có đôi khi quên nhanh, tin tưởng hay không để ý lại là một loại hạnh phúc.

- Vậy anh có thể nói em nghe một chút về tấm hình anh cất vào ví không?
- Sao thế, bộ ghen tỵ với cô bé trong hình sao?
- Anh có thể không nói.

- Được rồi, anh nói, tấm hình đó được chụp lúc anh 11 tuổi, cô bé trong hình là con gái của bạn thân mẹ anh. Anh ở nhà cô bé đó một tuần, cô bé bằng tuổi em, lần đó Dương cũng đi nhưng nói thế nào, cô bé đó cũng chỉ quần lấy anh mà không chơi với Dương, lúc đầu anh quả thật rất ghét đứa con gái đó, cô ấy thậm chí còn chỉ mặt anh nói sau này muốn lấy anh làm chồng. Chuyện mới đó đã qua gần 20 năm, anh

không biết lúc đó bản thân nghĩ gì, rõ ràng là ghét cô bé nhưng bản thân lại không khó chịu, rồi từ chối nhẹ nhàng, cô bé thấy anh không chịu đáp ứng thì khóc lóc rồi không chơi với anh nữa. Tấm hình này là chụp trước lúc đó, được rửa thành hai tấm, anh giữ một, lúc anh rời đi, đã từng hỏi cô bé ghét anh sao, ai ngờ cô bé ấy gật đầu thật rồi chạy đi chơi với anh hàng xóm, con nít mà, anh nghĩ rồi nó cũng mau quên, sau này gặp lại thân thiết như cũ, anh cũng muốn xin lỗi nhưng nó chạy đi nhanh quá, anh cũng không ngờ, sau lần gặp đó, mẹ anh và mẹ cô bé thất lạc nhau. Đã gần 20 năm trôi qua, anh cũng chưa một lần gặp lại, có lẽ giờ họ khác xưa nhiều lắm, có khi gặp lại anh cũng chưa chắc nhận ra...

- Thật sự thì đúng như vậy – Hạ Thanh lẩm bẩm rất khẽ.
- Thế nào, hiện giờ đã thỏa mãn chưa?
- Em hỏi này, lúc đó anh có thích cô bé đó không?
- Có lẽ là có, chỉ là chính anh không nhận ra, cô bé con đó quả thật rất ấm áp.
- A, vậy thì anh cũng không đáng ghét lắm nhỉ.

Lâm Minh chỉ cười.

Hạ Thanh và Lâm Minh đi dạo loang quanh trong siêu thị, cũng không mua gì ngoài vài thứ đồ ăn vặt mà Thanh thích.

Tầng hai.

Bảo vệ bất ngờ hỏi thăm hai người, đi cùng họ còn có một người phụ nữ trung niên, bà ấy nói:

- Là hai người này, lúc này tôi nhìn thấy họ lấy đồ...

Bà ấy nói nửa chừng rồi dừng lại, chân vô thức lùi về sau bởi vì Lâm Minh nhìn bà vô cùng lạnh lùng, lúc này ở tầng ba, anh chỉ bốc vài thứ đồ chơi nhét vào túi áo rồi bất ngờ lôi ra hù Thanh, hù xong lại bỏ về chỗ cũ, người đàn bà này lúc anh nhét đồ vào túi hình như đứng đối diện, anh thấy bà ấy bỗng đứng nhanh chóng rồi đi thì nhún vai không quan tâm lắm, chỉ là không ngờ bà ta đi tìm bảo vệ.

Bảo vệ mặc kệ sự phản đối của Thanh vẫn kiên quyết mời hai người họ và người đàn bà vào văn phòng làm việc.

Soát người không thu được kết quả gì, người đàn bà cúi đầu xin lỗi Minh và Thanh, Minh hừ lạnh làm bà ta giật mình xấu hổ, quản lý siêu thị vì sự cố này đã bồi thường bằng cách miễn phí đồng đồ họ mua và tặng hai thẻ VIP, nhưng đồng thời, soát đồ xong thì công an phường cũng đến.

Bởi vì lúc soát đồ, người ta tìm thấy trong túi quần Lâm Minh là khẩu súng lục mạ bạc.

Công an đến là người quen, ông ta nhìn Minh và Thanh thì lắc đầu ngao ngán. Trong văn phòng đóng kín do siêu thị ượn, cuộc tra khảo bắt đầu.

- Chúng ta lại gặp nhau, hình như hơn nửa năm thì phải.
- Chú vẫn còn nhớ bọn cháu sao? – Hạ Thanh cười rất tươi.

Ông công an mặt đầy tàn hương vỗ trán thở dài.

- Cậu, một lần đến bảo lãnh người, một lần bị thương ở tay. Cô, một lần uống say không biết gì, một lần khóc long trời lở đất.

Hạ Thanh xấu hổ, toàn những chuyện mất mặt.

- Mà tôi nói này, có phải chúng ta có duyên quá phải không, hay là cô cậu nghĩ công an không có việc gì làm thì gặp gỡ nói chuyện cho vui hả?

Cả hai đương sự đều không nói ra thành lời.

Ông chú công an tay mân mê khẩu súng lục mạ bạc, vẻ mặt vô cùng thích thú, nhẹ hơn súng của công an bọn ông, cầm êm tay, lên nòng rất nhẹ, ông tháo súng, không có đạn, nhất thời không biết nói gì đưa mắt nhìn Minh.

- Cái này, cậu mang theo để hù người thôi hả?

Lâm Minh gật đầu.

- Nó là súng hàng thật sao? Xuất xứ ở đâu vậy?

- Chợ đen Thái Lan, hàng thật giá thật.

- Bán lại cho chú được không?

- Chú định dùng súng trái phép sao?

- Không tôi thích nó.

Hạ Thanh nhìn Lâm, ánh mắt mang ý hỏi, đây là một buổi tra khảo sao?

Lâm Minh nói:

- Thật xin lỗi chú, cháu cũng rất thích nó, hàng trưng bày không bán không xài.

Ông chú công an có vẻ rất tiếc nuối, nhưng cuối cùng đưa tờ lời khai cho Lâm Minh kí vào. Hạ Thanh nhìn vào tờ khai, ở hàng kết luận có viết: “Sử dụng súng giả, dùng để trưng bày”.

Trước lúc ra về ông còn hướng hai bạn trẻ nói: “Chúng ta là người quen, nhưng tôi cũng không muốn lại lần nữa gặp cô cậu ở đồn công an đâu...”

Minh gật đầu, Thanh chỉ cười.

Đối với buổi hẹn hò hôm nay Lâm Minh còn bất mãn hơn buổi hẹn hôm qua, đã không được gì lại bị siêu thị nhầm thành trộm, rồi lại gặp công an ngay siêu thị, trời lại mưa, lúc tiễn được ông chú cảnh sát cũng đã gần 9 giờ, với kiểu gặp người quen thế này, Hạ Thanh cảm thấy buồn cười nhưng Minh cảm thấy khó chịu. Rất may cuối cùng Hạ Thanh bảo anh lên nhà cô một lát.

Lâm Minh với tư thế thoải mái nhất ngồi trên sofa màu kem hoa văn cà phê, thích thú nhìn bạn gái trong bếp lấy nước ấm ỉn. Hạ Thanh đưa cốc nước ấm cho Minh thì về phòng cầm ra một cuốn album to rồi đưa cho Minh xem.

- Muốn anh xem thử ấu thơ của em rồi lưu giữ hình ảnh em trong đầu hả?

- Anh tự xem đi sẽ rõ – Thanh lườm anh.

Lâm Minh vuốt tóc Thanh, anh vừa cười vừa lật album xem hình, cuốn album rất to hầu như chỉ có mỗi hình cô và những người bạn, mỗi tấm hình đánh dấu một bước trưởng thành của cô, mỗi tấm hình cô càng ngày càng xinh xắn, suốt một cuốn album chỉ mỗi nụ cười rực rỡ trên môi cô là không hề thay đổi.

Đến trang cuối cùng, Lâm Minh ngừng thử.

Anh chăm chú nhìn vào tấm hình khá cũ, tấm hình hai đứa trẻ quá quen thuộc với anh, tấm hình mà anh đặt ở vị trí kín đáo trong ví, anh quay đầu, Hạ Thanh chỉ khoanh tay mím môi nhìn anh, khuôn mặt lần đầu tiên anh không đọc được cô nghĩ gì, có cảm xúc gì, với tay một cái, cô đã úp mặt vào ngực, ngã hoàn toàn vào người anh. Hạ Thanh sau một phút chần chừ cũng vòng tay ra sau lưng anh ôm lại, một cái ôm thật lâu và vô cùng dịu dàng, Lâm Minh nói:

- Hóa ra chúng ta là người quen.

Đúng vậy vô cùng quen, hóa ra anh đã nhận thức cô gần 20 năm về trước, lâu như vậy, thất lạc nhau, đến cuối cùng cô vẫn ở một chỗ rồi lại xuất hiện trước mặt anh như là định mệnh.

- Xin lỗi em, xin lỗi cô bé ngày xưa của anh.

Hạ Thanh trong lòng anh khịt mũi rồi nói.

- Thật ra anh cũng không đáng ghét như em nghĩ, cảm ơn anh đã nhớ.

- Đúng vậy, anh vẫn nhớ, vậy có phải lời nói của em khi xưa vẫn được tính?

- Lời nói nào?

- Em nói em muốn lấy anh làm chồng?
- Em có nói sao? Em quên rồi.
- À, em quên, vậy bây giờ anh có thể làm chồng em không?
- Hử? Đây là anh cầu hôn em sao? Đâu có dễ dàng như thế chứ.

Hạ Thanh đẩy anh ra, vẻ mặt rất phụng phịu, Lâm Minh nhéo chớp mũi cô, muốn nói gì đó nhưng Cẩm Đan đã mở cửa nhà bước vào, và hiển nhiên anh bị đuổi gần như ngay lập tức.

17. Chương 33, 34, 35

33. “Hạ Thanh, anh thích em”

Lâm Minh nhìn cánh cửa đóng lại trước mặt, nụ cười của Thanh cũng biến mất, anh đưa tay sờ đầu rồi lắc đầu đi xuống dưới.

Bỗng dưng phát hiện ra một chuyện thú vị như vậy, giám đốc Lâm Minh sáng đầu tuần đi làm thật sớm, vừa vào cửa cũng mỉm cười chào nhân viên, nụ cười của anh lập tức trở thành đề tài bàn tán.

- Nay mọi người thấy không, lúc sáng giám đốc vào cửa cười đấy.
- Thật sao, có sao?
- Thật, rất nhiều người nhìn thấy.
- Có khi nào hôm nay trời mưa to không nhỉ?
- Không phải dạo này trời hay mưa sao, chắc giám đốc chuẩn bị có vợ quá.
- Có vợ sao, tôi thấy giám đốc bạn như vậy lấy đâu thời gian có bạn gái mà vợ với con.

....

Tiếng ho bỗng dưng vang lên, trưởng phòng hành chính kèm em gái giám đốc đang mỉm cười nhìn bọn họ, rất nhanh chóng, dân chúng tản đi, đứng thấy cô gái này cười mà lâm, nụ cười còn nguy hiểm hơn khuôn mặt lạnh lùng của giám đốc...

Một tuần làm việc cũng nhanh chóng trôi qua, thứ sáu nhanh chóng đến, trong công ty bàn bạc quyết định tổ chức sinh nhật cho Lâm Dương ở một nhà hàng quen trong thành phố. Giám đốc rất hợp thời, sinh nhật em gái cho công ty nghỉ sớm, Lâm Dương đi với Hòa, nhân viên đi đến nhà hàng trước, Hạ Thanh thân là trợ lý giám đốc nên đi cùng anh, cô vốn đã mua sách cho cô nàng nhưng đi qua cửa hàng hoa lại bảo Lâm Minh dừng xe, dù sao cũng là sinh nhật bạn thân, mua thêm một bó hoa tặng cho có lòng.

Chủ cửa hàng hoa là một ông chú hơn 60 tuổi, nhìn Hạ Thanh và Lâm Minh bước xuống từ chiếc ô tô bóng loáng thì chắc hẳn mình kiếm được món hời.

- Chú ơi tặng sinh nhật nên mua loại hoa nào ạ? – Hạ Thanh cười ngọt ngào đến nỗi làm ông chú cảm thấy đồng hoa trong tiệm mình nhất thời héo queo.
- Cháu có thể tặng cẩm chướng, tường vi hoặc thủy tiên.

Lâm Minh đưa ánh mắt nhìn số hoa trong phòng, ánh mắt anh dừng lại nơi để hoa cúc, một ý nghĩ xấu nổi lên.

- Anh nói này, em mua hoa cúc đi.
- Hả? Đó là hoa cúng mà.
- Ừ, nhưng Dương nó thích mỗi hoa đó thôi.

- Thật sao? – Hạ Thanh nhúm mày, không thấy nụ cười rảnh che giấu ý đồ của Minh - Em thân với Dương lâu như vậy tại sao không biết điều này.

- Em có hiểu hết Dương sao, có nhiều thứ em không biết lắm.

- Nhưng nhiều hoa cúc như thế em biết chọn thứ nào?

- Mua cúc đại đoá đi, Dương thích loại đó nhất.

Ông chú mặc dù cảm thấy sợ sợ trước ánh mắt của chàng trai, trước cái sở thích tặng hoa không đỡ nổi này; Hạ Thanh mặc dù rất nghi ngờ về sự thật của việc này nhưng cuối cùng vẫn mua 23 hoa cúc đại đoá. Lâm Minh sau khi trả tiền còn nhờ ông chủ cắt bớt lá gói ghém cẩn thận mang ra xe.

Lúc Minh và Thanh tới nơi, bữa tiệc sinh nhật đã bắt đầu, việc Hạ Thanh – cô gái xinh đẹp nhất công ty mang một bó hoa cúc đại đoá bước vào đã thu hút toàn bộ sự chú ý, toàn thể nhân viên hầu như ngạc nhiên vì món quà khá shock này. Hạ Thanh ôm hoa, Lâm Minh theo sau, Hạ Thanh tặng hoa chúc mừng sinh nhật Dương.

Dương nhìn 23 hoa cúc đại đoá đang nằm trên tay mình bỗng chốc trong lòng không thể diễn tả.

- Minh nhớ cửa hàng hoa thường bán rất nhiều hoa, tại sao cậu lại chọn loại hoa cúng để chúc mừng sinh nhật mình?

Hạ Thanh cúi đầu mân mê những ngón tay của mình. Được một lát cô quay qua phần nộ với Lâm Minh, ánh mắt này của Thanh đã tố cáo tất cả, thông minh như Dương ngay lập tức nhận ra, bởi vì toàn bộ người trong công ty đều nhìn về phía này, Dương nén giận cười rõ tươi rồi nói:

- Được rồi, em cảm ơn tấm lòng của hai người, món quà này em rất thích.

Chữ “thích” được Dương nghiêng răng nói ra, cái nghiêng răng chỉ Hòa, Minh và Thanh nhìn thấy, nụ cười trên môi cô rõ ràng rất tươi nhưng chất chứa rất nhiều nguy hiểm. Buổi tiệc sinh nhật bình an trôi qua.

Lâm Minh rõ ràng rất thích thú với việc mang em gái ra chọc ghẹo, anh cũng biết mình sớm muộn gì cũng nhận hậu quả, chỉ là không ngờ hậu quả đến ngay sau đó hai ngày, bất ngờ và không lường trước được điều gì.

Băng rôn lớn, hoa hồng hơn 50 đoá đỏ rực, loa to...

Lâm Minh đứng trên phòng mình, li cà phê trên tay đang bốc khói làm mờ tấm kính cửa sổ, nhìn những sự việc xảy ra ở dưới một cách lạnh lùng, trong lòng mắng chửi em gái thâm độc, muốn làm anh mất mặt sao, cách hay đấy nhưng quên mất anh cũng là một con cáo...

Một anh chàng ngoại quốc đứng trước cửa công ty, đẹp trai, lại dùng hình thức đao to búa lớn như vậy để tỏ tình, người được tỏ tình lại là cô gái đẹp nhất công ty, hình ảnh như vậy vốn gây sự chú ý của rất nhiều người đi ngang qua, mà cả công ty lại không kiêng dè gì dồn hết ra cửa, đứng xung quanh anh chàng đó, những chuyện như thế vốn dĩ rất khó để tận mắt chứng kiến, huống chi họ còn nhận được sự ngấm ngấm đồng ý của em gái giám đốc.

Anh chàng ngoại quốc nói nhiều câu tiếng anh, nhưng đến câu tỏ tình, cả thiên hạ đều nghe thấy, không biết là ai kì công dạy cho anh ta, nói tiếng Việt rất rõ ràng, rành mạch.

“Hạ Thanh, anh thích em”

Một câu to như vậy, tốn nhiều tâm huyết như vậy, cả công ty nghe thấy, đương sự tất nhiên không thể nào trốn thoát dưới gầm bàn. Dưới sức ép của toàn thể nhân viên, dưới sự lôi kéo của Lâm Dương cùng cái loa to dùng ngoài cửa sẽ không dùng câu phát ngôn nếu cô còn trốn, Hạ Thanh đành lếch thếch nhìn về cửa phòng giám đốc sớm giờ vẫn không hé ra một chút, đi xuống lầu mà gót giày gỗ cồm cộp vang lên inh ỏi.

Nhân viên trong công ty nhìn thấy Hạ Thanh bước ra thì tự động nhường lối cho cô, Thanh dùng tiếng anh đối thoại với anh chàng ngoại quốc, đoạn đối thoại diễn ra một cách thần kì như sau:

- Xin chào, tôi có quen anh sao?

- Không có, nhưng cô đẹp thật đấy.

- Không quen? Vậy sao có cái trò này.

- À, tôi được một người bạn nhờ, cô cũng diễn với tôi đi, tôi thấy vui mà.

- Lâm Dương?

- Đúng vậy, cô ấy đáng sợ lắm.

- Vậy tôi có thể báo cho anh biết, anh trai cô ấy còn ghê gớm hơn. Này, buông tôi ra, buông tôi ra, anh làm gì vậy hả?

- Ôm xã giao một cái thôi mà.

Toàn thể nhân viên ồ lên, Lâm Dương vừa cười vừa nhìn về phía cửa sổ trên tầng hai nơi anh trai cô đang đứng.

- Mọi người đang làm gì vậy?

Tiếng nói lạnh như đá của giám đốc vang lên sau lưng, toàn thể những con người đang xem kịch trước cổng công ty đều cứng đờ người, họ nhanh chóng gật đầu chào giám đốc rồi quay về bàn làm việc, giỡn không, người này đang giữ ví của họ mà.

Lâm Minh thông dong tiến về phía cửa. Anh chàng ngoại quốc đang ôm Hạ Thanh nhìn thấy Minh thì mắt sáng lên...

- Hạ Thanh, em qua đây.

Hạ Thanh giẫy mạnh ra khỏi anh chàng kia, mà anh ta cũng tự động nới vòng ôm cho Thanh, cô đi về phía anh, tay ôm ngực, ô hô, cứu tinh đến rồi...

Minh nhìn Dương đang đứng gần đó, cô cười, anh cũng cười, Hạ Thanh nhìn nụ cười của anh em nhà họ Lâm mà sống lưng lạnh toát, rõ ràng là hai người, một nam một nữ mà lại có nụ cười giống hệt nhau, kinh dị, quá kinh dị. Minh thu nụ cười nhìn về phía anh chàng ngoại quốc đang ôm hoa đứng đó, ánh mắt như băng, cả khuôn mặt toát lên vẻ lạnh lùng, vừa nhìn vừa tiến lại gần, anh nói rất khẽ, nói đủ ỉn anh ngoại quốc nghe.

- Anh là gay.

Sau tiếng nói trầm lạnh là nụ cười rất khẽ vang lên bên tai, anh chàng mà Lâm Dương nhờ tới cả người cứng đờ, vứt luôn bó hoa xuống đất rồi ngậy ngốc nhìn Lâm Minh.

Minh lùi ra sau, đưa mắt đánh giá, biểu hiện như thế này là anh nói đúng rồi, đây chẳng qua là chiêu hù gà con bắt gà mẹ mà thôi, thật không ngờ anh ta buông vũ khí thật. Anh quay lưng đi vào công ty, Hạ Thanh theo sau, lúc đi còn quay đầu nhìn hai người đang đứng phía trước cười rõ tươi.

Trong quán nước đối diện công ty.

- Woa, anh ta thật là man nha, tại sao bạn không nói cho tôi biết trong công ty của bạn lại có một anh chàng phù hợp với gu của tôi như thế.

- Bạn à, bạn có nhớ lúc nhờ bạn diễn trò này, tôi đã nói gì không?

- Bạn nói là để trả đũa anh trai mình.

Lâm Dương nuốt một ngụm nước miệng, nói một cách rất bất đắc dĩ.

- Cái anh chàng mà bạn khen man đó, anh ta là anh trai của tôi.

Ngụm cappuccino trong miệng một anh chàng đẹp trai được phun thẳng ra ngoài.

- Oh my god, tại sao bạn không nói sớm hả? Anh ta thật đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả bạn nữa, nhìn một phát đã khẳng định tôi là gay rồi.

Lâm Dương cầm nín, có nói ra cái anh bạn đồng tính này của cô cũng không hiểu, anh trai chỉ là nói may, túm miếng giẻ rách ai ngờ lời được tầm lượ xịn...

Anh em Lâm Minh Lâm Dương đấu đá nhau, cái này chính xác là “trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết”, Hạ Thanh một lần bị lừa, một lần bị mang ra làm trò, cô quyết định cho hai người họ một bài học, buổi chiều cùng ngày, giám đốc Lâm Minh trực tiếp nhận đơn xin nghỉ việc tạm thời của cô thư kí xinh đẹp.

- Em có việc gì sao?

- Dạ ông nội ốm, em về thăm ông.

- Vậy tính nghỉ bao lâu.

Hạ Thanh đảo mắt suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dạ nghỉ hết tuần này.

- Ừm.

Lâm Minh đưa đơn đã phê chuẩn được nghỉ cho Thanh. Hạ Thanh cầm đơn cảm ơn Minh rồi nhanh chóng li khai. Cô nhanh chóng về nhà thu dọn đồ đạc, nói với Cẩm Đan nơi mình đến rồi đi thẳng ra sân bay, đi Úc thăm ba mẹ.

Lâm Minh nghe ông nội ốm, sau khi Thanh đi khỏi anh gọi điện cho ông để hỏi thăm tình hình, ông nói ông đang đi du lịch với hội cựu chiến binh...

Minh gọi cho Thanh, cô đã tắt máy.

34. “Rầu rĩ rầu rĩa ra rậm rạp”

Sau khi xong việc ở công ty, Minh tức tốc chạy tới nhà Thanh, người mở cửa cho anh là Đan, cô khoanh tay đứng ngang cửa không cho anh vào nhà, Minh đưa mắt nhìn khắp căn nhà giống như muốn bóc trần nó để anh có thể tìm thấy người mà anh muốn thấy.

- Nó đi rồi, đừng tìm nữa.

- Vậy nó có nói với em là đi đâu không?

- Tại sao em phải nói cho anh biết? – Đan cười, cười trắng trợn trên nỗi đau khổ của người khác.

- Thanh là bạn gái của anh mà.

- Nhưng không phải là vợ, em không thể bán đứng bạn bè.

- Vậy bán ngồi đi, anh mua.

- Phải xem được giá không.

- Mời em ăn cơm.

Đan không nói gì.

- Ăn cơm miễn phí trong một tuần, em thích ăn gì cũng được.

- Hai tuần.

- Được.

- Nhất trí, bắt tay kí hiệp ước.

- Vậy em có thể nói chưa?

- Dạ chưa, giờ anh bắt đầu thực hiện hiệp ước đi, nể mặt anh là anh trai Lâm Dương nữa, anh qua con phố bên kia mua cho em hộp cơm sườn nóng, loại sườn lớn, mềm, 2 phần thịt, 1 phần xương.

Lúc Lâm Minh hấp tấp quay đi mua cơm, Đan vào phòng gửi email cho Thanh: “Kế hoạch A đã hoàn thành, nạn nhân số 1 đã tự chui đầu vào lưới.”

Sau khi nhận hộp cơm từ tay Lâm Minh, Đan cười cảm ơn anh rồi nói: “Thanh thu dọn hành lí rồi đi ra khỏi cửa...”, nói xong thì đóng cửa tắt đèn, giả điếc trước tiếng chuông cửa vang lên đều đều.

Lâm Minh nhìn căn phòng tối thui đành hậm hực quay về, anh mua cơm cho Đan, thật hay là cô ấy đã nói cho anh biết Thanh đi đâu, là đi ra khỏi cửa...

Lâm Dương nhìn ông anh trai mang vẻ mặt đi đòi nợ mở cửa bước vào nhà thì ngạc nhiên, cô lên tiếng đùa giỡn với anh.

- Anh trai à, bộ có ai theo dõi anh hả?
- Em cười cái gì mà cười, đều là chuyện tốt của em cả, Hạ Thanh đi đâu không rõ.
- Anh nói hay ghê ta, là ai mua hoa cúc tặng em trước, không phải anh sao.
- Được rồi, giờ em nói xem nó đi đâu?

Dương cũng thật sự bó tay, có bao giờ cô bạn Thanh của cô như thế này đâu, không lẽ lần này giận thật, về quê cũng không, cô bạn đâu còn chỗ nào để đi chứ, không nghĩ ra, 9 giờ tối hôm đó, chuông cửa nhà Hạ Thanh lại vang lên, Cẩm Đan như cũ giả điếc cho đến khi điện thoại của cô đổ chuông.

- Mình biết cậu ở nhà, mở cửa ỳnh đi.
- Cẩm Đan thả phịch người xuống sofa phòng khách, Lâm Dương ngồi đối diện.
- Đêm hôm khuya khoắc, cậu không ngủ mà hứng thú đến thăm tớ sao?
- Thật ra cậu biết Hạ Thanh đi đâu đúng không? Nói ỳnh biết đi.
- Tại sao mình phải nói cho cậu.
- Chúng ta là bạn bè mà.
- Ừm hừm, hai người đã làm gì Hạ Thanh để nó giận như vậy?

Lâm Dương kể, Cẩm Đan trừng mắt nhìn, hừ, do Hạ Thanh hiền quá mới bị hai anh em nhà cáo này gạt như thế thôi, lần này cô bạn làm tốt lắm.

- Được, nói cho cậu nghe cũng được nhưng có điều kiện.
- Điều kiện gì?
- Buổi tối cậu qua đây dọn nhà cho tớ, trong vòng 10 ngày.
- 1 tuần thôi được không?
- Được, nể mặt cậu, 1 tuần, ngoéo tay để hứa, cậu dám trốn thì cứ việc đi tìm Hạ Thanh. Nó đi Úc thăm ba mẹ rồi.

Sau khi tiễn thêm một con cáo nữa ra về, Đan lại gửi email cho Thanh: “Một con cáo nữa đã lọt bẫy.”

Buổi trưa hôm sau mới nhận được email trả lời của Hạ Thanh, cô đang online.

Hạ Thanh: Mình khỏe, cậu đã làm gì hai người họ?

Chè đậu: Bắt một người mua cơm, một người dọn nhà.

Hạ Thanh: Bó tay, thật bó tay.

Chè đậu: Không phải lúc nào cũng bẫy được cáo đâu cưng.

Hạ Thanh: Được, chị em tốt, ở nhà hưởng thụ sự phục vụ của hai con cáo, tớ cũng ở đây chơi vui vẻ.

Chè đậu: Được, tớ chờ cậu mua quà về, à, cơm trưa tối rồi, tớ out đi ăn cơm, buổi tối gặp, bb.

Sau khi biết Hạ Thanh đi Úc thăm ba mẹ, Lâm Minh mới thở phào nhẹ nhõm, thế mới biết cô đối với anh đã quan trọng đến mức nào, đã yêu sâu sắc như vậy bảo anh làm sao đựng tới chuyện của cô lại không trở nên ngu ngốc đi chút đỉnh. Hạ Thanh xin nghỉ phép một tuần nhưng lại đi một chuyến đến 10 ngày không một chút liên lạc với anh em nhà Lâm Minh. Khoảng thời gian đó đối với Lâm Minh giống như dài cả thế kỷ, từ lúc yêu nhau có bao giờ anh không được thấy cô lâu như vậy đâu, nhìn giám đốc mỗi ngày mang bộ

mặt càng ngày càng lạnh đến công ty, nhân viên nhìn thấy cũng không dám ho he hỏi, cũng chỉ dám bàn qua tán lại, kết quả mọi nghi vấn đều đổ hết lên đầu Hạ Thanh...

Anh dồn hết sức vào công việc để quên đi nỗi nhớ cô.

Lâm Dương mỗi ngày nhìn anh trai mình đi sớm về muộn, râu cũng không thêm cạo, khuôn mặt lạnh lùng nay đã có chút mệt mỏi, cô biết anh vẫn giữ khuôn mặt đó để đối mặt với tất cả mọi chuyện, chỉ khi nào cửa phòng ngủ đóng kín hay ở cùng Hạ Thanh, sự lạnh lùng cô độc của anh mới giảm đi phần nào, lần này là cô sai rồi, sai thật rồi, cô cũng đánh giá sai sức mạnh của tình yêu. 10 ngày Hạ Thanh đi, cô mỗi tối đều nhìn thấy anh đứng cô độc nơi ban công hút thuốc, thứ thuốc mà mới tháng trước Hạ Thanh bắt anh bỏ.

Một buổi trưa mang cơm lên văn phòng cho anh, anh bưng li nước nhìn chăm chăm về phía bầu trời, một tay cho vào túi quần, cả tiếng thở dài rất khê để che giấu tâm sự của anh, Dương cảm thấy tim mình thít lại đau đớn, lồng ngực như được ai hút hết không khí, khó thở, nghẹn thắt, không nói nên lời, cô cứ đứng chôn chân ngay cửa nhìn anh như vậy, cốc nước trên tay anh bốc khói đến ngừng, hộp cơm trên tay cô cũng mất đi độ ấm, một người cô độc, một người đau xót cho con người cô độc ấy. Tình cảnh lúc ấy, trong trí óc Lâm Dương, trong mơ kí ức được cô sắp xếp gọn gàng đã từng xảy ra một lần, là lần cô nghe thấy anh trai ngồi trong góc phòng ôm hình khóc, khóc rất nghẹn ngào, khóc một cách lén lút...

Khi ấy cô 7 tuổi và thêm 5 năm nữa cô mới hiểu được lí do.

Lâm Dương đặt hộp cơm lên bàn rồi bước tới gần anh, cô đứng cạnh anh rồi nhìn về phía bầu trời, nơi có chiếc máy bay nhỏ xíu bay ngang qua.

- Em xin lỗi.

Lâm Minh không nhìn về phía bầu trời nhiều mây ấy nữa mà quay sang nhìn cô em gái, lúc anh cô độc nhất mệt mỏi nhất, nó giống như tri kỉ đứng lặng lẽ bên anh, một câu cũng không nói nhưng lại là người hiểu rõ anh nhất, anh đưa tay lên vuốt tóc Dương.

- Em đâu có lỗi gì chứ, anh chỉ có chút nhớ Thanh thôi.

- Em cũng nhớ, nó sẽ nhanh về mà.

- Ừ.

Minh chỉ ừ, anh mỉm cười rồi tiến về bàn làm việc, nhìn bóng lưng của anh, Dương bỗng dưng muốn khóc, hình như anh trai cô gầy hơn thì phải, rõ ràng cô đứng gần như vậy nhưng anh vẫn chưa bao giờ lọt đi đáng về cô độc của mình, đáng về của một người chịu đựng tất cả nỗi đau, chỉ một mình chống đỡ với cuộc sống...

Anh có nỗi đau thật lớn, nỗi đau mà anh luôn dùng vẻ ngoài lạnh lùng của mình để che giấu, nỗi đau của một đứa trẻ không mẹ, không cha...

Trong 10 ngày Hạ Thanh đi, Lâm Minh một lần nữa bị mẹ phản đối chuyện anh với Hạ Thanh.

Lâm Dương lựa chọn im lặng.

Lâm Minh ước gì mình không hiểu mẹ, nhưng anh hiểu, anh quá hiểu vì vậy không biết phải dùng cách gì để thuyết phục bà, mẹ là sợ anh nhớ chuyện quá khứ, mẹ lại sợ bốn chữ “hồng nhan họa thủy” từng ứng lên nhà anh...

Buổi tối, trong quán bar.

- Anh nhìn xem, nhìn kĩ đi, có phải thằng nhóc đó không?

- Đúng rồi, là nó mà, anh có mang kiếng rõ ràng.

- Nó thật hả? Nhưng sao mặt mũi bơ phờ hốc hác, râu ria ra rậm rạp, uống rượu một mình với bộ dạng chán đời như vậy chứ?

Ông Duy quay qua nhìn bà Quyên.

- Không lẽ là vì đứa con gái yêu nhà chúng ta?

- Không có đâu – ông Duy hất tay phản bác – thằng nhóc này rất được, nó không thể vì chuyện con bé đi 10 ngày mà lâm vào tình cảnh này được. Đi thôi.

- Đi đâu?

- Tất nhiên là qua chỗ con rể rồi.

Lâm Minh tâm sự nặng nề cầm li hennessy lắc qua lắc lại nhìn chất rượu sóng sánh đọng lại dưới những viên đá, vẻ mệt mỏi đầy tâm sự hiện lên rất rõ trong từng động tác của anh. Hai ghế trống trong bàn bỗng dưng có người ngồi xuống.

- Đi đi – Lâm Minh rất thẳng thắn đuổi người.

- Con rể, đã xảy ra chuyện gì?

Hai chữ “con rể” phát ra, nếu không phải người trấn tĩnh có lẽ Lâm Minh đã đánh rơi li rượu, ngay lập tức anh ngẩng đầu nhìn hai người vừa ngồi xuống.

- Chào cô chú, con xin lỗi.

Bà Quyên nhìn ông Duy, giao lại trách nhiệm cho ông, dù sao thì đàn ông với đàn ông vẫn dễ nói chuyện với nhau hơn. Ông Duy cụng li mình vào li Minh.

- Có thể xem chú là người đi trước, hoặc xem chú là cha vợ mà kể ra đi, cháu quả thật rất nhiều tâm sự.

- Rõ như vậy sao? Thật ra là chuyện gia đình, mẹ phản đối cháu và Hạ Thanh.

- Cho cô số điện thoại mẹ con.

- 090..... – Lâm Minh đọc ra như một cái máy.

- Con có biết lí do mẹ phản đối không?

- Con xin lỗi nhưng nói ra thật ngại quá, mẹ phản đối vì Hạ Thanh quá đẹp...

- Cái... cái gì? – Bà Quyên ngạc nhiên đến lắp bắp. Ông Duy cũng ngạc nhiên không kém.

- Cô chú đừng giận, thật ra chuyện gì cũng có nguyên do của nó, có những chuyện không tiện nói ra, con sẽ giải quyết.

- Ủ, như vậy đi, con về nghỉ ngơi đi, Hạ Thanh về nước rồi. – Ông Duy vỗ vai Minh, cảm thấy rất thích đứa nhỏ này, rõ ràng từ lúc nhìn thấy hai người đã muốn hỏi về Hạ Thanh vậy mà một chút cũng không để lộ.

35. Phụ huynh lên sân.

Sau khi bóng lưng Lâm Minh khuất sau cánh cửa bar, hai vợ chồng ông Duy cũng đứng dậy ra về, lúc tính tiền mới biết con rể quý hóa đã thanh toán cả. Bà Quyên mỉm cười.

Trên xe taxi.

- Anh này, Lâm Minh, đứa con rể này em rất thích.

- Đúng vậy, anh cũng rất thích nó.

- Em không biết đến tột cùng có nguyên nhân sâu xa gì, nhưng em nghĩ chúng ta cần gặp ba mẹ nó.

- Theo lẽ thường thì hành động như thế này rất mất lịch sự - Ông Duy trầm ngâm suy nghĩ – Nhưng nhìn dáng vẻ đầy tâm sự của nó, chuyện chính nó thuyết phục là vô cùng khó, lại là một đứa coi trọng gia đình, nó không thể cãi mẹ lại càng không thể bỏ con gái chúng ta.

- Em cũng tò mò muốn biết, mẹ của Lâm Minh rốt cuộc là ai, bà ta lại dám từ chối đứa con gái xinh đẹp hiền ngoan nhà mình.

Ông Duy vỗ vỗ cánh tay mà bà Quyên khoác lên người mình.

- Bình tĩnh, sáng mai em gọi điện hẹn họ gặp mặt đi, cũng chuẩn bị tinh thần nghe họ từ chối cho sự bất lịch sự của chúng ta.

- Không hẹn được, em sẽ tìm cách đến nhà họ gặp mặt, tại sao lại ngăn cản những người yêu nhau, như vậy là rất độc ác...

Ông Duy nhìn về phía tài xế, trong lòng thở dài một tiếng, bà vợ yêu quý của ông là tín đồ trung thành của phim Hàn Quốc...

Cuộc hẹn được ấn định vào lúc 7 giờ tối sau đêm gặp Lâm Minh, ở một phòng ăn kín đáo trong thành phố, dễ dàng như vậy vì bà My cũng muốn gặp cha mẹ Hạ Thanh để kiên quyết phản đối.

Trong quán ăn, 7 giờ tối.

Ba mẹ Lâm Minh là người đến trước, họ được hướng dẫn vào căn phòng ba mẹ Hạ Thanh đã đặt.

2 phút sau thì cửa được mở ra, bà Quyên phủi phủi lớp bụi vương trên áo của mình và chồng, trên mặt vẫn còn cặp kính che giấu thân phận người nổi tiếng, hai vợ chồng ông Duy bắt tay chào hai người đang đứng trong phòng, không cần giới thiệu, họ đều biết đối phương là ai.

Ông Duy kéo ghế cho vợ ngồi vào bàn, bà Quyên là người thẳng thắn đến nóng nảy, vừa mở cặp kính để xuống bàn vừa nói:

- Đứa con rể này chúng tôi đã chọn.

Ông Duy ở dưới bàn nắm chặt tay vợ ra hiệu cho bà đừng nói, vợ chồng ông Hán đưa mắt nhìn nhau.

- Thật xin lỗi, vợ tôi là người nóng nảy. Hôm nay hẹn hai vị đến đây là đường đột, cũng là vì hai đứa trẻ. Tôi là Duy, vợ tôi là Quyên.

Ông Duy vừa nói vừa ngằm đánh giá hai vợ chồng ở trước mặt, cả hai đều còn rất trẻ so với số tuổi 28 của Lâm Minh, Minh có vẻ giống ba vài phần. Ông Hán cũng đánh giá hai vợ chồng ngồi đối diện, một cặp vợ chồng đẹp đôi, thảo nào sinh ra đứa con gái đẹp như vậy, cả hai đều rất trẻ.

- Không sao. Chúng tôi đến đây cũng với mục đích như hai vị. Tôi là Hán, vợ tôi là My.

Lúc hai người đàn ông giới thiệu với nhau thì hai người phụ nữ ngồi bên cạnh cũng nhìn nhau đánh giá, cái nhìn của họ trong suốt, chăm chú, trong mắt ngoại trừ đối phương cũng chỉ có đối phương. Cả ông Duy và ông Hán nhìn hai người phụ nữ bên cạnh, da đầu của họ căng ra vì căng thẳng, phụ nữ một khi bùng nổ chiến tranh sẽ chẳng có gì ngăn cản nổi, cả hai người đàn ông đều nắm chặt tay vợ dưới gầm bàn, sợ bà sẽ nói gì hay làm gì thất thố. Phục vụ mở cửa, chưa kịp bước vào đã được ra hiệu cho lui ra ngoài, cậu ta chỉ kịp nhìn thấy hai người phụ nữ xinh đẹp đang chiến đấu với nhau bằng mắt.

Bà Quyên vs bà My.

Mẹ Hạ Thanh vs mẹ Lâm Minh.

Hai người phụ nữ cứ nhìn nhau như vậy, từ từ rút tay ra khỏi hai người đàn ông rồi từ từ đứng dậy, từ từ đi về phía nhau. Hai người đàn ông cũng xô ghế đứng dậy nhưng không kịp rồi, họ đã xông vào nhau.

- Hu hu, hu hu...

Tiếng khóc và tiếng hít mũi vang lên, chính kịch trước mắt bỗng chốc hóa thành bi kịch làm hai người đàn ông trở tay không kịp, họ ra sức tách hai người họ cũng không được, đành để mặc họ khóc thỏa thích. Phụ nữ khóc quả nhiên vô cùng đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả súng chĩa vào đầu.

- Mít, là mít đúng rồi, bà là mít, tui tìm bà gần 20 năm nay.

- Đúng rồi, tui là mít, bà là Hạ Quyên sao, tại sao lại khác như vậy?

Hai người phụ nữ sau khi khóc xong thì ngồi xuống bàn nói chuyện với nhau, quên luôn hai ông chồng ngơ ngác bên cạnh.

- 10 năm trước tui bị tai nạn giao thông, phẫu thuật xong thì khuôn mặt có chút thay đổi. Nói vậy là Lâm Minh không phải con ruột của bà với chồng đúng không.

- Ủ, gần 20 năm trước tui đã dẫn nó và con gái đến nhà bà rồi mà, đã gặp qua nhau hết rồi, nói chính xác thì nó gọi tui bằng mẹ.

- Vậy giờ tính sao đây? Tại sao bà lại phản đối hai đứa nó.

- Đó là một câu chuyện cũ, nhắc lại chỉ làm đau lòng... Nhưng thôi, giờ phản đối hay cấm đoán có ý nghĩa gì nữa, gần 20 năm trước con gái bà đã chỉ mặt Lâm Minh đòi lấy nó làm chồng mà thằng Minh ngày đó từ chối thì từ chối nhưng tui làm mẹ chẳng lẽ không nhìn ra, nó ở với tui 6 năm, ngoài tui với em gái nó ra, nhìn thấy con gái là nó bỏ đi không thèm nhìn, vậy mà công con gái bà đi một đoạn đường dài, còn cố gắng dỗ cho con bé nín khóc nữa.

- Ha ha, đúng vậy, đúng vậy. Bữa cơm hôm nay xem như bữa gặp mặt giữa hai gia đình, đã nói vậy rồi có phải chúng ta cũng nên chọn ngày tác hợp cho bọn trẻ không?

- Đúng, đúng, ngày mai tui với bà đi chùa.

- Cha chồng tui đã tính tuổi cho hai đứa trẻ rồi, hợp tuổi lắm, giờ chỉ cần tìm ngày đẹp thôi.

Đồ ăn trong lúc hai người phụ nữ nói chuyện đã được hai người đàn ông gọi lên.

- Hai người cùng ăn tối đi, vừa ăn vừa nói – Cả hai người đàn ông đều nói với vợ mình.

Trong nhà vệ sinh của quán ăn.

- A lô, anh hai ơi.

- Gì Dương? Gọi cho anh có chuyện gì vậy? Không phải em đi với khách hàng sao?

- Đúng vậy, em đi với khách hàng, giờ đang ở trong nhà vệ sinh, anh đang ở đâu vậy, có Hạ Thanh ở bên cạnh không?

- Có, Hạ Thanh đang ngồi với anh, bọn anh ở quán ăn S.

- Quán ăn S, ở trong phòng hay ở ngoài, mà thôi ở đâu cũng được, anh qua phòng số 3 đi.

- Làm gì? Em ở đó hả?

- Dạ không. Em ở phòng số 1, nhưng phòng số 3 có 4 nhân vật to lắm, cả anh và Thanh cùng qua đi, chuẩn bị sẵn tinh thần, ba mẹ và ba mẹ Hạ Thanh đều ở trong đó. Em cúp máy đây.

Bởi vì dạo này Lâm Minh có vẻ mệt mỏi, nhiệm vụ đi gặp khách hàng đều do Lâm Dương đại diện, nếu không phải cô đi vệ sinh đúng lúc cửa phòng mở ra, có lẽ cũng không biết có cuộc gặp gỡ này của bốn vị phụ huynh quyền lực.

Trái với sự lo lắng của Lâm Dương qua điện thoại, lúc Lâm Minh và Hạ Thanh mở cửa phòng số 3 thì cả 6 người đều giật mình, cảnh tượng trong phòng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Minh, cả bốn người lớn vừa ăn uống vừa nói chuyện vui vẻ.

- Ủa? Sao hai đứa biết ba mẹ ở đây? – Là bà Quyên nói – Đã đến đây rồi thì vào đi.

Sau khi chào hỏi thì Lâm Minh gọi phục vụ mang vào hai cái ghế và ngồi xuống, buổi gặp gỡ với hai mục đích trái ngược, một để tác hợp, một để phản đối bỗng chốc trở thành buổi ra mắt của hai gia đình, mục đích nhập lại thành một, bàn chuyện tốt của hai bạn trẻ. Người vui nhất trong 6 người có lẽ là Lâm Minh, anh không ngờ mọi chuyện lại chạy theo hướng này, vốn định mang tấm hình đã cũ để thuyết phục mẹ, giờ phút này có lẽ không còn cần thiết nữa... Mọi thứ cứ trôi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, như là định mệnh vậy, Hạ Thanh ngồi đối diện Minh đang cúi đầu, cô dùng tay cào cào bàn tay ba mình, Lâm Minh nhìn Thanh và cảm thấy vô cùng hạnh phúc, mặc dù bản thân cô chưa đồng ý gả cho anh nhưng anh lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, ít nhất thì bọn họ được sự ủng hộ của cả gia đình hai bên, một sự ủng hộ mà đối với Minh là vô cùng có ý nghĩa.

Cửa phòng lại được mở ra, người đứng trước cửa là một cô gái trẻ tuổi Hạ Thanh đang mặc đồ công sở lịch sự, khuôn mặt nhu hòa đang cười rất tươi.

- Con không làm phiền mọi người chứ?

- Dương, con làm sao ở đây? – Bà My khá ngạc nhiên.

- Là con gái bà sao? Vào đây con, nhanh quá, lúc đến nhà còn chút xiu mà giờ đứa nào cũng đã trưởng thành hết rồi.

- Con chào cô chú, con cũng là bạn thân của Thanh đấy ạ, à, anh Minh và Thanh có mặt là do con thông báo, buổi gặp mặt hôm nay có ý nghĩa gì ạ? – Lâm Dương nhìn bà Quyên cười khá tươi, nụ cười giống như đã biết trước đáp án vẫn cố tình hỏi.

- Ha ha, như vậy là chính xác gọi là gặp mặt gia đình hai bên rồi.

Bữa cơm diễn ra trong không khí vô cùng vui vẻ, chỉ mỗi Hạ Thanh là có cảm giác ba mẹ đang cố gả cô đi sớm để ông bà tận hưởng thế giới hai người mà không cần chịu trách nhiệm với cô nữa, cho nên cả buổi Hạ Thanh cúi đầu, cái cúi đầu của Hạ Thanh chỉ một mình Dương ngồi gần là hiểu rõ, cô bạn cũng chỉ tùm tùm cười mà thôi. Thật không ngờ, Hạ Thanh đi một chuyến 10 ngày, lúc trở về lại thu được kết quả tốt như vậy, không uống công cô suốt một tuần đi làm osin miễn phí.

Ba mẹ Lâm Minh lúc đi là lái xe đến, lúc về cũng là lái xe.

Lâm Dương đến bằng xe máy, về cũng bằng xe máy.

Xe của Lâm Minh lúc đi chỉ có hai người, trở về có bốn.

Để ba mẹ lên nhà trước, Hạ Thanh ngồi trong xe một lát với Lâm Minh.

- Anh xin lỗi.

- ? – Hạ Thanh ngơ ngác.

- Xin lỗi vì lừa em như vậy, vì để em bị Lâm Dương mang ra làm xiếc.

Hạ Thanh nhìn bàn tay anh đang nắm tay mình, rồi nhìn khuôn mặt của anh, cái khuôn mặt tạm thời mất đi vẻ lạnh lùng vốn có, trái tim cô ấm lên, giận anh thì không giận nhiều, cô đi chủ yếu là để thỏa mãn tính trẻ con của mình.

- Nay, tại sao em thấy anh gầy quá vậy?

Lâm Minh đưa tay còn lại kéo Hạ Thanh vào vòng ôm của mình, anh tựa cằm vào đầu cô, nói thật khẽ.

- Tại vì nhớ em.

- Đáng đời anh – Hạ Thanh nói thì nói thế nhưng khuôn mặt trong lòng anh lại đang cười.

- Ủ đáng đời anh. Sáng mai em không cần phải đi làm, anh qua đón em đi gặp gia đình anh.

- Gia đình anh? Không phải mới gặp sao?

- Ủ, anh còn một gia đình nữa, mai em sẽ biết.

- Nhưng em muốn ngủ, em mệt.

- Ủ, khi nào đi được thì gọi cho anh. Giờ lên nhà đi, đừng có thức chơi game, ngủ sớm đi biết chưa?

- Vâng thưa sếp.

Lâm Minh cúi đầu xuống thu lại toàn bộ nụ cười của cô.

18. Chương 36, 37

36. Gia đình Lâm Minh.

10 ngày xa Hạ Thanh, trong lòng Lâm Minh đã vỡ ra được rất nhiều điều, anh cần cô, đúng vậy, rất cần cô, cô bất tri bất giác đã trở thành người quen thuộc, người anh yêu thương và quan trọng với anh nhất. Ở cạnh cô, anh không cần lạnh lùng, không cần đáng sợ, những thứ đó trong mắt cô ngay từ lần đầu gặp đã

không có giá trị, cô đã trở thành thói quen của anh, một thói quen rất ám, một tình yêu rất ám. Sống 28 năm, có lẽ thời khắc gặp cô dù là gần 20 năm trước hay bây giờ, ở gần cô đều là thời khắc ám áp nhất, hạnh phúc nhất, tâm tình anh cũng thả lỏng nhất, anh không cần phải nghĩ ngày mai sẽ ra sao, không cần tìm cách lấy lòng cô, một nụ cười của cô cũng đủ sưởi ấm trái tim lạnh giá suốt chừng ấy năm qua của anh...

Một đứa trẻ thiếu mẹ, mất cha, một đứa trẻ như vậy vốn đã mang trên mình nỗi đau, huống chi anh lại là đứa trẻ tận mắt chứng kiến cái chết của cha mẹ, từng người, từng người một rời bỏ anh đi, cái chết của họ vô cùng đau đớn.

Theo lẽ thường, con người chỉ nhớ được những chuyện cũ khi ấn tượng của nó quá mạnh, thường thì kí ức chỉ bắt đầu từ lúc bốn tuổi, có đôi khi anh cảm ghét bộ nhớ của chính mình, cũng bởi vì lí trí quá mạnh, anh đủ sức cất giữ toàn bộ.

Ba tuổi, chứng kiến mẹ chết vì thuốc ngủ, năm tuổi chứng kiến ba chết vì bị người ta giết bằng heroin quá liều, cũng năm tuổi, tiễn ba xong thì tiễn luôn ông bà nội, ông nội chết vì quá shock, bà nội chết vì đau buồn...

Năm tuổi, cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy người đàn bà đó, người đàn bà trong tấm hình Hạ Thanh từng nhìn thấy, anh không nói với cô vì sợ cô sẽ nghĩ nhiều, bởi vì biết cô đơn thuần như vậy, anh lựa chọn cách nói không biết. Người đàn bà vô cùng đẹp, người đàn bà anh từng gọi là mẹ, bà ấy được ông bà nội giới thiệu cho ba anh, và chính anh tận mắt nhìn thấy bà ấy nhìn ba anh quằn quại trên giường bằng một nụ cười xinh đẹp. Anh mất ba, và một đứa trẻ năm tuổi không đủ sức làm chứng ở tòa để tố cáo bà ta. Sau cái chết của ba thì bà ta hoàn toàn biến mất. Mãi đến khi học cấp 3 anh mới biết, con người vốn có một thứ gọi là mặt nạ, là thứ mặt nạ trừ khi chủ nhân nguyện ý gỡ bỏ chứ không ai đủ sức lột nó ra, trong xã hội này hầu như ai cũng có mặt nạ cho riêng mình, anh cũng nhận ra rằng vợ chồng cũng chưa chắc đã trần truồng với nhau nhất, đó là gia đình, gia đình vẫn còn đeo mặt nạ thì chỉ có “đình” hoang chứ không có “gia”.

Tấm hình giữ lại, hình ảnh giữ lại hi vọng ngày nào đó tìm ra bà ta để đòi lại món nợ cũ, món nợ cả một đời người mà bà ta nợ một đứa trẻ là anh. Nhưng từ lúc Hạ Thanh cúi đầu muốn hỏi lại không hỏi, từ lúc đó anh biết rằng trên đời này chuyện gì đối với anh cũng không quan trọng bằng cô, hiện tại của anh, tương lai của anh chỉ có cô là quan trọng nhất, quá khứ hãy để cho nó yên nghỉ, anh sẽ chậm rãi bước về phía tương lai và có cô bên cạnh.

Muốn đi qua quá khứ, cần phải một lần đối mặt với nó.

Hạnh phúc của anh và cô, tương lai của anh đã được chúc phúc, anh cũng đã đến lúc đối mặt với quá khứ, và anh biết anh cần có cô bên cạnh, không phải là ai khác mà chính cô. Chỉ cần có cô bên cạnh, thứ lạnh lẽo nhất của anh cũng sẽ trở nên ấm áp.

8 giờ 30 phút sáng hôm sau.

Hạ Thanh chỉ đơn giản mặc một chiếc sơ mi trắng thêm một cái áo khác kiểu bên ngoài và quần tây màu đen. Lúc cô ngồi vào xe, thắt dây an toàn, Lâm Minh chỉ nhìn, nhìn thật lâu rồi khởi động xe chạy đi.

Cửa xe mở, gió luồng vào nhẹ thật mạnh, thổi tung mái tóc dài của Thanh, tự nhiên sẽ có những lọn tóc vào mặt Minh, một mùi hương thật dịu dàng, thật nhẹ chỉ có ở cô ngập trong mũi, vương vấn trong xe. Chiếc xe chạy bằng tốc độ bình thường, vừa phải giống như con người, tâm trạng của anh lúc này, bình thản, chỉ chăm chú lái xe với ý nghĩ mang người con gái quan trọng nhất cuộc đời anh đi gặp gia đình.

Xe dừng lại trước viện dưỡng lão thành phố, Thanh xuống xe nắm chặt lấy tay anh, cô bỗng dưng sợ hãi, cô còn nhớ rất rõ một lần theo Lâm Dương vào nơi này, vào thăm bà nội Lâm Dương, bà ấy nhìn thấy cô thì kích động mắng chửi còn không tiếc sức mình lao vào đánh cô, bà ấy nói cô là đồ độc ác, cô là thứ phụ nữ dùng sắc đẹp sai khiến người khác, cô là kẻ lừa đảo, là kẻ giết người, bà ấy muốn giết cô, bà ấy muốn cô trả con gái và con rể cho bà ấy.

Và Hạ Thanh đã chết lặng trước hành động của bà ấy, cô sợ hãi, vì trong đôi mắt bà ấy tràn ngập bi thương, nói muốn giết cô nhưng chỉ có bi thương mà không chút hận thù, Lâm Dương chỉ đơn giản là vuốt tóc hôn lên má bà ấy, chỉ vậy thôi đã khiến bà dừng mọi động tác hành hạ Thanh, bà ấy chuyển qua Lâm Dương, vuốt ve cô ấy và chỉ gọi Lâm Dương là con gái à, con gái ơi.

Lâm Dương chỉ nói: “Xin lỗi vì hôm nay đã mang cậu đến đây, đã làm cho cậu sợ hãi như vậy, mình xin lỗi, nhưng cậu đừng hối, sau này cậu chắc chắn sẽ biết, anh Minh sẽ tự nói ra cho cậu, đến lúc đó, có lẽ anh ấy đã chuẩn bị tâm thế biến cậu thành người một nhà, đến lúc ấy có lẽ anh ấy đã có đủ dũng khí đối mặt với quá khứ, và có lẽ cũng là mình hi vọng thế, anh ấy sẽ thôi cô độc, thôi bị nỗi đau dày vò tinh thần...”

Lúc Dương nói ra câu đó, Thanh và Lâm Minh vừa yêu nhau hơn một tháng.

Giống như không nhìn thấy sự sợ hãi đang lan rộng đến cả từng tế bào của Thanh, Minh chỉ nắm tay cô thật chặt rồi dừng bước trước một căn phòng – căn phòng mà Thanh không bao giờ muốn bước vào nữa sau sự kiện kia. Hạ Thanh trốn sau tấm lưng to rộng của anh, trốn đi ánh nhìn của bà nội Lâm Dương, và Hạ Thanh nghe anh nói.

- Bà ngoại, hôm nay con đến thăm bà.

Bà... bà ngoại? Hạ Thanh sửng sốt, bàn tay đang nắm tay anh cũng thả ra.

Bà ấy, vẻ mặt của bà ấy lúc này là khóc, khóc rất đau đớn rất bị thương, bà ấy cứ như vậy ôm lấy Lâm Minh và chỉ nói hai chữ “xin lỗi”, hai chữ xin lỗi dội vào tim đau nhức, làm Hạ Thanh thấy vô cùng khó thở, căn phòng mở rộng cửa, gió hất vào, tiếng máy bay ù ù vang lên ngoài cửa sổ cũng không bằng tiếng tim đập một cách khó chịu trong lồng ngực, cô giống như vô thức nhích từng bước về phía Lâm Minh, cô muốn chạm vào anh để tin chắc rằng anh tồn tại, rằng anh đang ở trước mặt cô. Vì cô nhìn thấy anh khóc, giọt nước mắt kiềm nén lăn trên khuôn mặt gầy gò của anh, anh cũng chỉ nói với người anh gọi là bà ngoại hai tiếng “xin lỗi”. Anh cầm tay bà thật lâu, thật lâu cho đến khi nước mắt của bà khô dần trong những nếp nhăn, cho đến khi nước mắt của anh lăn nhẹ xuống cằm và khô đi ở đó.

- Rất lâu rồi con không đến thăm ngoại, hôm nay con dẫn vợ con đến thăm ngoại, bà đừng ghét cô ấy ghen.

Bà ngoại chỉ nhìn Minh rồi gật đầu nghe lời, trông bà không khác gì đứa trẻ nhỏ phạm lỗi đang đứng trước mặt người lớn. Lâm Minh kéo Hạ Thanh đứng sau ra trước mặt, Hạ Thanh cúi đầu.

- Con chào bà ạ.

Bà ngoại nhìn thấy Hạ Thanh thì giống như thuốc nổ đã châm ngòi, một sợi dây dài đang bén lửa tí tách chỉ cần chạy đến khối thuốc là có thể nổ tung, bà đứng phắt dậy, đôi mắt lại tràn ngập vẻ bi thương, ngay lúc bà định giật tóc Hạ Thanh thì nhìn thấy ánh mắt của Minh, ánh mắt anh nhìn Thanh tràn ngập yêu thương và bảo vệ, ánh mắt của anh trong mắt bà không khác gì một miếng vải nhúng nước dề lên ngọn lửa tí tách kia, nó bốc khói xì xèo rồi tắt hẳn.

Lâm Minh mỉm cười, bởi vì mang mặc cảm tội lỗi với con gái và đứa cháu trai mà bà nhất quyết dọn vào đây ở, giống như một sự hành hạ về thể xác và tinh thần, hứng chịu cái cô độc của đứa trẻ là anh đã từng chịu qua. Ánh mắt anh nhìn Thanh lúc này không khác gì sự tha thứ cho bà, không khác gì thứ ánh nắng mặt trời sau một đêm đen dài thật dài, chịu rất nhiều bệnh tật tuổi già, bà vẫn kiên trì sống, sống tới tận bây giờ chính là muốn nhìn thấy ánh mắt này của anh, chính là ánh mắt chứng tỏ anh không còn cô độc, không còn sợ hãi của một đứa trẻ tận mắt chứng kiến cha mẹ chết...

Bà ngoại bảo Minh ra ngoài để bà nói chuyện với Thanh một lát.

Thanh nửa ngồi nửa quỳ gần cái ghế của bà, bà cầm tay cô rồi nói:

- Xin lỗi con chuyện hôm trước, con có đau không?

Hạ Thanh lắc đầu, ánh mắt bà không nhìn Thanh nữa mà chuyển sang cánh cửa nơi Minh đang đứng, bà lại nói:

- Cảm ơn con, cảm ơn con đã ở bên cạnh nó, cảm ơn con đã giúp bà tìm về đứa cháu mà bản thân mình vốn nghĩ đã mất, đây là lần đầu tiên nó đến thăm bà từ lúc bà chuyển vào đây hơn 10 năm trước. Xét đến cùng người lớn chúng ta đã có lỗi với nó rất nhiều, đã một tay đẩy nó vào cảnh cô độc, cảnh giặc với người khác...

Thanh vuốt vuốt mu bàn tay nhăn nheo của bà, cô không nói gì mà chỉ mỉm cười.

- Con biết không, lúc nhìn thấy con, bà đã mất đi tự chủ nghĩ rằng con chính là kẻ đã đẩy gia đình con gái bà vào địa ngục, nhưng giờ bà biết rồi, con chính là người kéo Minh lên thiên đường, yêu thương nó, con

chỉ cần yêu thương nó, hứa với bà được không, đừng bỏ rơi nó, một đứa trẻ bị tổn thương nếu cứ tiếp tục khoét vào vết thương ấy, nó sẽ chết...

Ánh mắt bà nhìn Thanh cầu xin tha thiết.

- Con hứa với bà.

Lâm Minh đẩy cửa bước vào, bà ngoại đã đến giờ tiêm thuốc. Chờ bà tiêm thuốc xong anh cầm tay bà nói tạm biệt, nói ngày nào đó sẽ lại vào thăm bà.

Lúc cánh cửa phòng được đóng lại, Minh vẫn còn nhìn thấy nụ cười của bà ngoại mình, nụ cười bao dung đầy mãn nguyện, nụ cười làm khuôn mặt già nua khổ sở vụt sáng, thứ ánh sáng mà mãi sau này Minh mới hiểu, thứ ánh sáng mãn nguyện báo hiệu cái chết... Anh mỉm cười quay lưng, cũng không hề biết đó là lần cuối cùng được nhìn thấy nụ cười của bà ngoại.

Lúc đầu là sợ hãi trốn tránh, về sau là thấu hiểu nên sợ bà tự dằn vò mình, đến cuối cùng mỉm cười được thì cũng là lúc mất đi vĩnh viễn.

Lúc nghe tin bà nội chết, nghe được di ngôn cuối cùng của bà: “Ta đã có thể đi gặp con gái”, Lâm Minh đã ngẩng mặt lên nhìn về phía bầu trời rộng lớn nơi có ngôi sao rất nhỏ vừa xẹt ngang qua để ngăn mình khóc, nhưng Hạ Thanh bên cạnh thì không kiêng dè gục đầu lên vai khóc đến ướt áo anh... Nhưng đó là chuyện của sau này.

Xe lại tiếp tục lăn bánh. Cảnh vật hai bên đường dần dần thay đổi, từ nhà cửa san sát cao tầng đến nhà cửa thấp hơn, ít sát hơn, đến những hàng cây rợp lá che bóng mát, cuối cùng chỉ còn lác đác vài căn nhà đơn sơ với cảnh vật hoang vu, lúc Hạ Thanh nghĩ mình hết kiên nhẫn rồi, mở miệng hỏi anh thôi thì xe dừng lại. Hạ Thanh mở cửa bước xuống xe, cô ngẩng đầu nhìn dòng chữ trên cổng vào.

Nghĩa địa.

Đúng vậy, Lâm Minh đưa cô đến nghĩa địa.

- Đi thôi.

Anh chỉ nói như thế rồi cầm tay cô dẫn vào, tay kia của anh cầm một bó hoa cúc trắng thật lớn, không, là bốn bó còn có nhang nữa...

Lần đầu tiên Hạ Thanh biết, hóa ra nghĩa địa của thành phố lớn như vậy, còn lớn gấp mấy lần khu vườn trồng hoa sau nhà cô. Dưới chân, cỏ được trồng sạch sẽ và được cắt rất gọn, những ngôi mộ nằm cạnh nhau sạch sẽ như được ai đó dọn dẹp hằng ngày, Hạ Thanh nhìn những ngôi mộ màu đen, xám, đá nằm sát nhau kéo xa tít tắp mà tâm trạng vô cùng phức tạp, cô muốn hỏi, nhưng lại không dám mở miệng, cô sợ tâm trạng Minh cũng giống như những viên đá làm mộ này, sạch, đẹp, nhẵn nhụi nhưng lạnh lẽo.

Vậy nên cô lựa chọn im lặng đi theo anh, cái nắm tay của anh thật chắc, lúc đầu nắm vào thì ấm áp, còn vào sau trong nghĩa địa, những ngón tay của anh cứng dần, độ ấm của nó cũng mất đi, anh nắm tay chặt đến nỗi Hạ Thanh nhăn mặt vì đau nhưng vẫn im lặng, cô ngược mắt nhìn người đàn ông đang cầm tay mình, khuôn mặt anh lạnh như vậy nhưng cô nhìn ra anh đang cố gắng nhẫn nhịn một cái gì đó, một cái gì đó đối với anh vô cùng khổ sở. Cái nắm tay của anh, giống như không phải chỉ để nắm giữ cô mà để khẳng định bên cạnh anh đang có một người, anh sợ hãi, anh đang sợ hãi, và Thanh thấy sợ hãi cho ý nghĩ này của mình.

Anh dừng lại trước bốn ngôi mộ nằm cạnh nhau.

Anh đặt hoa lên từng ngôi mộ, đốt bó nhang trong tay rồi đưa cho Thanh một nửa. Thanh cầm nhang và hành động như anh, cắm nhang lên từng ngôi mộ, rồi đứng thẳng người bên cạnh anh.

Cô nhìn kĩ từng người một trên bốn ngôi mộ.

Cả cô và anh đang đứng trước ngôi mộ của người đàn bà rất trẻ, Thanh nhìn tấm hình trên bia rồi quay qua nhìn Minh, nhìn thật kĩ từng đường nét trên gương mặt anh, Minh bình thản đón nhận ánh nhìn đó của cô rồi ngồi xổm xuống, kéo cô ngồi theo, anh ôm cô sát vào người mình.

- Ba mẹ, ông nội, bà nội, hôm nay con mang con dâu, cháu dâu đến ra mắt mọi người đây. Những năm qua con sống rất tốt, quá khứ cũng để nó ngủ yên được rồi, cô ấy là người con chọn, người con yêu thương, cũng là người quan trọng nhất mà phải rất lâu con mới tìm kiếm được, mọi người chúc phúc cho bọn con được không?

Giọng anh khàn khàn rất khê, chỉ mỗi mình Thanh ngồi cạnh có thể nghe được, đầu ngón tay anh vẫn rất lạnh, cô dùng cả hai bàn tay của mình ủ bàn tay của anh. Bất chợt Minh xoay người cô lại, vùi đầu vào hõm vai cô.

- Anh mệt lắm, anh thật sự rất mệt. Hạ Thanh, liệu có một ngày nào đó em sẽ bỏ rơi anh để đi như bọn họ đã làm với anh không?

Hạ Thanh vỗ nhẹ lên lưng anh, cô nhìn về bầu trời phía xa, xanh ngắt, trong veo, bầu trời quả thật rất đẹp, giống như không nhiễm chút bụi nào, hàng cây xung quanh nghĩa địa cũng lay động theo gió, rồi nhìn lại bầu trời, lúc nào không biết, một cụm mây trắng xấu xí được gió thổi dạt qua, bầu trời trong xanh không còn đẹp, đám mây trắng bỗng dưng được tách đôi...

Người đàn ông đang gục trên vai cô, người đàn ông từng trước mặt cô nói mình là xã hội đen, anh lạnh lùng khó gần, anh đáng sợ, anh bỗng chốc giống như đám mây trắng yếu ớt kia, bị gió thổi đến đâu phải dừng đến đó, cũng có thể bị tách đôi hoặc tan ra mà không có sức chống cự.

- Không đâu, em đã hứa với bà ngoại, cũng là hứa với chính em.

- Lúc em ba tuổi có thể nhớ được gì?

- Không nhớ được gì hết, kí ức của em chỉ bắt đầu lúc em năm tuổi, hình như thế.

Hạ Thanh cảm thấy cả người anh run lên nhẹ nhẹ.

- Bà ấy, người đàn bà có khuôn mặt giống anh trong tấm bia, anh đã từng hận bà ấy bỏ anh đi sớm như vậy, còn chết đau đớn trước mặt anh, nhưng bà ấy là mẹ ruột của anh, dù có hận đến cách mấy cũng không thể rũ bỏ đi quan hệ đó. Tên đầy đủ của anh là Trần Lâm Minh, ông ấy, người đàn ông bên cạnh người phụ nữ, ông ấy là ba ruột anh, chết khi anh 5 tuổi, chết vì bị người ta giết ngay trước mặt anh. Hai người già đó là ông bà nội anh, chết ngay sau khi ba anh chết, chết vì dày vò, vì hối hận, vì shock, vì đau buồn. Đứa trẻ năm tuổi là anh trong mấy ngày mất đi tất cả người thân, mất đi gia đình nhưng anh lại không đủ sức mang thủ phạm tống vào tù, chỉ có thể bất lực nhìn thủ phạm mỉm cười ra đi.

Giọng anh nghẹn ngào, Hạ Thanh ôm chặt anh hơn một chút, đám mây bị tách đôi trên bầu trời đã bị tách thành rất nhiều mảnh nhỏ.

- Gia đình của anh bây giờ, đúng vậy là gia đình, tất cả thành viên trong gia đình đó đều vô cùng yêu thương anh. Thật ra ba mẹ bây giờ là cậu ruột và mợ của anh, trong huyết thống là quan hệ cậu cháu, trên pháp luật anh là con nuôi của họ.

- Anh đã nghĩ mình sẽ sống cô độc như vậy, không chia sẻ nỗi đau này với ai nhưng anh lại có một đứa em gái vô cùng thông minh, anh không cần chia sẻ nó đều hiểu... Những nỗi đau đó, anh cũng từng mang nỗi đau đó cùng hận thù, đã từng tìm kiếm thủ phạm để đòi lại món nợ đã mất nhưng giờ anh biết tất cả đều không còn quan trọng, hôm nay đưa được em ra đây đồng nghĩa với việc anh đã có thể quên đi quá khứ sống tốt quãng đời còn lại, chỉ cần có em bên cạnh...

Anh không cần nói nữa, tất cả, tất cả Hạ Thanh đều đã hiểu, nước mắt cô lăn trên má, nước mắt vỡ òa, cô khóc vì anh, tương lai của anh, cô hứa sẽ ở bên cạnh, qua màn nước mắt của mình, Hạ Thanh nhận thấy đám mây trắng xấu xí từng được gió vắt ngang qua bầu trời biến mất không còn tung tích...

Nước mắt của cô đã rơi ướt một mảng áo lớn của Minh.

Anh thôi gục đầu trên hõm vai cô, đưa tay cố gắng lau đi nước mắt cho cô và hôn lên đó.

Bản thân Hạ Thanh biết, từ lúc quen biết cô, anh lúc nào cũng đối xử với cô vô cùng dịu dàng, vô cùng bảo vệ và trân quý, tình yêu của anh, cô nhận, bị động nhận nhưng vẫn loáng thoáng nhận ra sau lớp màn bảo vệ, anh đang sợ mất cô.

Thanh nắm tay Minh đứng dậy, cô nhìn thấy mặt trời lừng lừng trên đỉnh đầu, đã xế chiều rồi.

Tay cô vẫn lồng vào tay Minh, ngón tay của anh đã bớt đi lạnh giá. Cô nói thật khẽ, nói với bốn người trên bốn tấm bia, đồng thời cũng là nói với người đàn ông đang đứng bên cạnh:

- Mọi người yên tâm, con sẽ luôn ở bên cạnh anh ấy.

Lâm Minh chỉ nhìn chăm chăm vào người có khuôn mặt giống mình, cúi đầu chào họ một lần nữa rồi kéo tay Thanh len qua những ngôi mộ để đi ra chỗ chiếc xe.

Anh bật ghế và nằm, cũng không có ý định lái xe trở về thành phố.

- Cho anh ngủ một lát, một lát thôi, anh mệt lắm.

Người đàn ông này trong khoảng thời gian ngắn ba lần nói với cô anh mệt, Hạ Thanh không phải người ngốc, cô thừa hiểu, đàn ông chỉ lộ vẻ mặt yếu đuối của mình trước người mà anh ta hoàn toàn tin tưởng...

Lâm Minh nhắm mắt ngủ yên, Hạ Thanh không hạ ghế mà ngồi yên ngắm nhìn anh, anh khoanh hai tay trước ngực và hình như không dễ chịu.

Mặt trời nặng nề lùi về phía sau núi, bóng tối dần dần bao phủ xung quanh, dùng thứ ánh sáng cuối cùng, Hạ Thanh đưa tay chạm vào khuôn mặt anh, chân mày hình kiếm nằm ngoan dưới ngón tay trở của anh, đôi mắt rất dài và sâu đang khép kín, ngón tay lướt dần xuống sống mũi, mũi anh rất thẳng nhưng trượt dài Hạ Thanh mới biết, mũi anh cũng có chỗ gồ ghề, cô xoa xoa lên chỗ gồ ghề của sống mũi, cảm nhận độ tê dưới tay và mỉm cười...

Lâm Minh không báo trước mở mắt, anh bắt lấy tay cô và chăm chú nhìn vào mắt, anh cũng bắt chước chạm vào từng đường nét trên khuôn mặt cô, anh mỉm cười, ôm cô vào lòng, bóng tối đã hoàn toàn bao trùm tất cả, trong không khí dày đặc như vậy, trong không gian xe chật hẹp như thế, Lâm Minh đã nói:

- Hạ Thanh, gia đình của anh sau này chính là em.

Một câu như thế đã thành công khiến Thanh bật khóc thêm lần nữa, câu nói của anh cũng vĩnh viễn được ghi vào bộ nhớ của cô, vào nơi dễ tìm thấy nhất...

37. Kí ức bị đánh cắp.

Sau buổi gặp gia đình anh, Hạ Thanh trở về công ty tiếp tục ngoan ngoãn làm chức trợ lý giám đốc, nhưng từ sáng đến chiều đều không thấy anh em nhà Lâm Minh đâu.

Sốt ruột, Hạ Thanh gọi điện cho Lâm Dương.

- A lô.

- Gì đó Thanh?

- Sao hôm nay cậu và anh Minh đều không đi làm?

- Mình đi công tác từ sáng sớm, lúc đó anh Minh vẫn còn đang ngủ mà. Cậu gọi cho anh xem.

- Ủ.

- Gọi đi ghen, mình có chút việc, buổi tối gọi lại cho cậu sau.

Cúp máy, Hạ Thanh tìm trợ lý cao cấp kiêm anh em của Minh để hỏi, anh ta cũng nói không biết. Cô gọi điện cho Minh cũng không có tín hiệu trả lời, trong bụng nóng như lửa đốt, cô tan ca sớm chạy thẳng đến nhà anh.

Sau hơn 10 lần bấm chuông thất bại, Hạ Thanh đành tự mở khóa để đi vào, cũng may cô đã sống ở căn nhà này một thời gian nên vẫn còn nhớ pass. Sau một tiếng “ting”, cửa được mở ra, Hạ Thanh bước nhanh vào nhà, căn nhà tối om không có tín hiệu của người đang ở, cô vút túi ở sô pha rồi nhanh chóng bật đèn mở cửa đi vào phòng Minh. Căn phòng khô khốc còn vương mùi dầu xoa, đóng kín cửa nên cho cảm giác khó chịu, trên chiếc giường lớn là một con người nằm, anh không mở máy lạnh nhưng trùm chăn kín mít, miệng còn phát ra vài tiếng rên khó chịu. Hạ Thanh đi nhanh về phía ấy, cô đưa tay mình lên trán anh.

Hạ Thanh chạy ra ngoài mua thuốc hạ sốt, cả thuốc đau dạ dày, trở về thì bật bếp nấu một ít cháo. Mấy tháng trước ở chung với Dương, cô đã học được không ít...

Lúc nóng lúc lạnh, cả người vô lực khó chịu, trong cơn mê man, Lâm Minh cảm thấy có một bàn tay ai đó thật mềm, thật mát đặt lên trán anh, vô cùng dễ chịu, anh muốn giữ cảm giác ấy lâu hơn nhưng nó biến mất rất nhanh... Trong cơn mê man của mình anh biết có ai đó lau mồ hôi cho anh, ép anh uống cháo, uống thuốc, anh nghe giọng ai đó bắt mình đi bệnh viện, giọng nói quen thuộc, mùi hương quen thuộc, cả người ai đó rất nhanh đã bị Lâm Minh kéo nằm trên giường và ôm cứng trong lòng.

Hạ Thanh ở trong lòng phần nộ, rõ ràng sốt đến mị người mà sức lực của con người này vẫn còn quá lớn, cô đành đưa những ngón tay tội nghiệp của mình lên miệng cắn chờ ai đó ngủ thật say rồi thoát ra, đáng tiếc Hạ Thanh đã lầm, Lâm Minh vốn là người nếu đã nắm chặt, chỉ có chết anh mới buông tay, vì vậy Hạ Thanh bất lực nghe tiếng chuông điện thoại để trong túi sách kêu lên từng hồi, kêu chán rồi tự tắt, bất lực nghe tiếng bụng mình reo lên vì đói, sau khi kiểm tra anh đã bớt sốt, cô quyết định ngủ để quên đi tất cả. Nếu đã thoát không được thì thỏa hiệp để sống tiếp mới là người thông minh...

Bởi vì đói bụng, lại thêm cái nắng gắt, Lâm Minh tỉnh giấc, anh theo thói quen đưa tay muốn lấy đồng hồ trên bàn để kiểm tra giờ thì bị một vật gì đó chắn ngang không thể nhúc nhích, anh đưa mắt nhìn, nhìn thấy rồi thì cả người cứng đờ, Hạ Thanh đang ôm lấy cánh tay anh ngủ ngon lành.

Minh loáng thoáng nhớ ra có ai đó tối qua chăm sóc anh, thì ra cô nhỏ này, anh mỉm cười đưa tay vuốt mái tóc rối phủ gương mặt cô, nhưng vừa chạm vào anh lại rút tay mất, khuôn mặt cô nóng bừng vì ... sốt.

Minh cẩn thận gỡ tay ra khỏi cô, anh trèo xuống giường rồi thở dài, hóa ra vật thể anh ôm tối qua là cô nhỏ này, giờ đã bị anh lấy sốt.

Hôm qua giám đốc nghỉ, hôm nay trợ lý xinh đẹp của giám đốc nghỉ, hội tám trong công ty nghỉ ngơi lâu có dịp chạy lại, chạy hăng say cho đến giờ nghỉ trưa, nói sao được, em gái giám đốc không có mặt ở tầng dưới để kiểm soát mà...

Ăn trưa xong là giờ nghỉ của tất cả mọi người, công ty máy tính tắt nhiên mạng internet đầy đủ chất lượng cao, có người ngủ có người lên mạng lướt web xem tin đồn bất quá, đời sống của người khác vốn rất được quan tâm huống chi đời sống của sao đây trên mạng, không coi thật phí.

Tầm mắt của nhân viên nữ nào đó dừng thật kĩ trên màn hình rồi bất chợt la lên, nhân viên đó suýt nữa đã ngã ghế vì hoảng hốt. Nghe tiếng la của nhân viên nữ, hầu như những người đang tám gần đó đều ngó lại, chỉ nhìn thấy cô nhân viên này ra sức kêu gọi mọi người tập trung, giống như trên màn hình máy tính là tin ông Bush quay lại làm tổng thống Mỹ vậy, nhưng dù sao người ta đã nhiệt tâm như vậy, không qua thì cũng kì, vì vậy đứng dậy bước qua, cũng chỉ vài bước chân thôi mà. Kết quả nhìn vào màn hình một lát thì ai cũng chạy lại máy tính của mình để tự mở lên xem.

Ca sĩ Hạ Quyên về nước biểu diễn kỉ niệm 30 năm sự nghiệp sáng tác của chồng, tin hot như thế tất nhiên đứng đầu các trang web, mà lẽ thường, đưa một thông tin hiện thời thì những thông tin liên quan cũng hiện lên, cô nhân viên nữ xem xong tin này thì bấm vào một tin xa hơn tin này chút, kết quả nhìn thấy người đẹp nhất công ty hiện lên ở đó, với thân phận con gái ca sĩ Hạ Quyên, bảo sao không shock.

Nhất thời, trong công ty, Hạ Thanh lại trở thành đề tài bàn tán sôi nổi.

Trưởng phòng Ly cũng được nhân viên trong phòng tường thuật lại chuyện này, cô chỉ cười, ngay từ đầu đã nhận định cô gái tên Hạ Thanh có thân phận không đơn giản, ra là thế này đây. Máu nghệ thuật chảy trong người, lại học máy tính cực giỏi, không phải tầm thường.

Bàn tán sôi nổi là thế, nhưng hôm sau Hạ Thanh đi làm lại không người nào dám ho he đến gần để xác thực.

Lâm Dương công tác cũng trở về, ngày lại ngày cứ bình yên trôi qua như thế, Hạ Thanh cảm thấy thỏa mãn với những gì mình đang có cho đến một buổi tối.

Cắm Đan sau khi giao bản thảo đã trở nên rảnh rỗi, Hạ Thanh cũng rảnh rỗi ở nhà, cả hai buồn chán nên ra ngoài mua phim Hàn về xem, xem đến những đoạn thật thật, nhất là những đoạn người ta khóc lóc, Cắm Đan bên cạnh nhe răng cười, còn Hạ Thanh thì lấy tay lau lau nước mắt đang chảy dài trên mặt,

đang định mắng Đan vô lương tâm, không có dây thần kinh xúc động thì điện thoại kêu lên, Cẩm Đan nhấc điện thoại đưa cho Thanh, là Dương gọi.

- A lô.

- A lô, Hạ Thanh, có Cẩm Đan ở đó không? Cậu đưa điện thoại cho nó nghe đi.

- Đây, Dương gọi cậu.

Đan nhìn Thanh nghi hoặc rồi cũng đưa điện thoại lên tai.

- Trời mưa to quá, sao hôm nay đòi nói chuyện với tui vậy chị đại?

- Đan này, cậu bình tĩnh nghe tớ nói, tớ không dám nói với Thanh sợ nó quá kích động rồi làm ẩu.

- Cậu nói đi – Cả người Đan cũng cứng lại khi nghe giọng nói vừa nghiêm túc lại mang theo chút sợ hãi của Dương.

- Bây giờ, ngay bây giờ, cậu thay đồ đi, Thanh cũng thay đồ, sau đó cậu bình tĩnh dẫn Thanh đến bệnh viện trung tâm thành phố, nghe rõ chưa, phải bình tĩnh, anh Minh bị tai nạn giao thông rất nặng. Nhớ kĩ, phải bình tĩnh, bắt taxi để đi, nếu hai cậu mà cũng có việc gì...

- Được rồi, bọn tớ đến ngay.

Cúp máy, Đan đứng dậy tắt ti vi rồi bảo Thanh vào nhà thay đồ, cô cũng thay.

Lúc ngồi trong taxi bảo đến bệnh viện, Thanh níu áo Đan, vẻ mặt vừa lo sợ vừa mang ý hỏi.

- Không có chuyện gì, không có gì, cậu bình tĩnh đến đó sẽ biết.

- Có chuyện gì vậy? Cậu nói đi, đừng giấu, đừng làm tớ sợ.

- Thật ra thì... - Đan nghĩ một chút cuối cùng vẫn là nói ra – Anh Minh nhà cậu bị tai nạn giao thông – Nói xong thì Đan hối hận rồi, cô bạn bên cạnh mặt mũi trắng bệch rồi òa khóc, vừa khóc vừa giục tài xế chạy nhanh.

Thanh cứ mang nỗi sợ hãi chạy nhanh vào bệnh viện, trái tim cô đã bắt đầu đau đớn, cô chỉ vừa mới hứa sẽ không rời xa anh...

Cả gia đình Lâm Dương đều gục đầu trên dãy ghế trước phòng mổ, lúc nhìn thấy Hạ Thanh xông đến, bà My đã nhanh tay bắt cô lại, rồi ôm cô vào lòng vỗ về, bà nói: “Bình tĩnh, không có việc gì đâu con...”, Hạ Thanh để bà ôm như vậy và khóc trong lòng bà.

2 giờ sau, phòng mổ được mở ra, Lâm Minh được đẩy ra, cả người anh quần băng màu trắng chỉ thua xác ướp Ai Cập một tẹo, vì anh vẫn còn lộ mặt ra ngoài...

Bác sĩ nói đã qua cơn nguy hiểm nhưng chấn thương quá mạnh không biết sẽ hôn mê đến lúc nào.

Bác sĩ nói cột sống thì gãy, chân gãy, tay gãy.

Bác sĩ nói có thể sẽ bị mất trí nhớ hoặc sống thực vật khi tỉnh lại.

Bác sĩ nói...

Bà My và Hạ Thanh đều không thể nghe gì thêm, cả hai đều đã ngất vì sợ hãi...

Lúc Hạ Thanh tỉnh lại đã là sáng hôm sau, không thèm gọi y tá, cô tự tay rút ống kim trên tay rồi đi tìm Lâm Minh.

Lâm Dương nói, anh Minh bị người ta cố ý dùng ô tô để đâm cho chết, chiếc mô tô của anh đã nát bét không còn hình dạng, có vài chỗ bị bốc cháy, anh Minh bị húc văng lên rất cao, nếu anh Minh không đội mũ bảo hiểm, nếu cơ thể anh không có phản xạ của người học võ lâu năm...

Thanh hiểu, cô rất hiểu.

Cả ba mẹ Hạ Thanh cũng đến, anh em Lâm Minh cũng đến rất nhiều, và cảnh tượng người ta nhìn thấy nhiều nhất là Hạ Thanh ngồi bên giường, cầm chặt lấy tay anh, trong miệng chỉ nói những lời đủ cho cô và

anh nghe thấy. Cô chỉ rời khỏi anh lúc thay đồ, cơm cũng ăn ngay tại chỗ, không rời khỏi anh, kiên quyết không rời, vì anh từng nói: “gia đình của anh sau này chính là em”, là gia đình nên cô lúc nào cũng phải ở cạnh anh, cô biết anh tỉnh dậy, người đầu tiên muốn nhìn thấy nhất là cô.

Hạ Thanh càng ngày càng gầy theo số ngày Lâm Minh nằm viện.

Đám anh em của Lâm Minh nhìn cảnh tượng này cũng thấy ghen ngào hướng chỉ là người lớn trong nhà, bà Mỹ mỗi lần nhìn thấy cảnh này đều đưa tay lên che mặt để giấu đi nước mắt. Nhưng có khuyến bảo thế nào Hạ Thanh vẫn ở đó, mệt mỏi quá thì cô gục đầu lên thành giường để ngủ cùng anh, tay vẫn nắm chặt, thật chặt quyết không buông tay.

Bác sĩ nói, Lâm Minh có những chuyển biến rất tốt nhưng không biết khi nào sẽ tỉnh...

Nhân viên công ty mang quà đến thăm giám đốc, họ cũng không cần đoán già đoán non nữa, đáp án đã hiện ra trước mắt, ở bệnh viện gặp ca sĩ Hạ Quyên, gặp vị thủ trưởng hay xuất hiện trên ti vi – Viện trưởng VKSND thành phố, nhìn thấy Hạ Thanh lúc nào cũng nắm chặt tay giám đốc không buông. Cả đám nhân viên trở về trong tiếng thở dài, không cần nói ai cũng cầu cho giám đốc mau khỏe, bát cơm của họ đều nằm trong tay con người đang hôn mê kia.

Hạ Thanh nói, em đã hứa sẽ ở bên anh không có nghĩa là anh được phép rời bỏ em.

Hạ Thanh nói, là anh đã nói sẽ không buông tay, là anh đem em giới thiệu với mọi người trong gia đình bằng thân phận một người vợ nhưng anh đến cả nhẫn cầu hôn vẫn chưa mua cho em.

Hạ Thanh nói, anh nói cho em bất ngờ, đây là bất ngờ sao, bất ngờ đến nỗi em ngất xỉu luôn.

Hạ Thanh nói, anh là kẻ lừa đảo, anh không tỉnh lại em cũng sẽ không giữ lời hứa, vậy nên anh tỉnh dậy đi.

Hạ Thanh nói, chỉ cần anh tỉnh, muốn em làm gì cũng được.

Hạ Thanh nói, anh nói em là gia đình của anh, nhưng thiếu anh làm sao thành gia đình?

Hạ Thanh nói, tỉnh lại đi, em còn chưa nói em yêu anh mà...

Và cô không còn đủ sức để nói, cô gục xuống thành giường để ngăn ình không khóc, đây không phải là lúc cô yếu đuối, đây là lúc anh cần cô nhất.

Có gì đó chạm thật khê vào bàn tay đang nắm tay anh của cô, Hạ Thanh giật mình ngẩng đầu, ngón tay anh khê động dậy, mắt anh đang mở ra nhìn cô, Hạ Thanh cười, cô định quay lưng gọi bác sĩ thì anh giữ cô lại rất nhẹ, Hạ Thanh quay đầu, cúi sát vào anh, anh đưa tay sờ vào khuôn mặt cô, trong miệng nói gì không rõ rồi lại nhắm mắt...

Bác sĩ nói, Lâm Minh đã tỉnh, cơn nguy hiểm đã qua hoàn toàn, hiện giờ chỉ là đang ngủ vì mệt mà thôi.

Lâm Minh hôn mê tổng cộng 8 ngày, ngủ thêm hai ngày, đến ngày thứ 10 thì anh tỉnh hẳn. Hạ Thanh vẫn ở bên cạnh anh, việc đầu tiên sau khi tỉnh hẳn anh làm là nói chuyện với Hạ Thanh, câu đầu tiên anh nói là:

- Hạ Thanh, chúng ta kết hôn đi.

- Không được, em còn phải xin phép ba, mẹ và ông nội nữa.

- Thật ra ông nội em đã tính tới chuyện có chất rồi...

- ... Vẫn không được.

- Tại sao?

- Em vẫn còn muốn sống tự do thêm vài năm nữa trước khi bị nhốt trong nhà hay phải khom lưng làm một người vợ...

- Lấy anh thì em vẫn tự do như vậy thôi, anh đi làm suốt ngày, và lại có thể thuê người giúp việc...

- Không được – Hạ Thanh vẫn kiên quyết lắc đầu.

Lâm Minh nhìn cái lắc đầu của cô, nghe tiếng tích tích của máy vẫn chạy trên đầu giường, anh xoay đầu nhắm mắt, trực tiếp giả chết là cách hay nhất lúc này.

Hạ Thanh nhìn Lâm Minh nhắm mắt, cô lay anh, nghĩ rằng anh đã ngủ, cô ngồi bên lằm bằm một mình: “Tên đàn ông thối tha nhà anh, tay chân còn chưa làm gì được mà đòi kết hôn, không lẽ em làm cô dâu xinh đẹp lấy một xác ướp không đi được sao, đã thế cầu hôn thì ít nhất anh cũng phải có quà để cầu hôn chứ, đây là cái cầu khó đi nhất, anh qua loa như thế mà dám qua cầu sao, không sợ sóng thần cuốn trôi hả?”

Miệng mỉm cười, mắt cũng không mở, Lâm Minh cũng lằm bằm theo: “Là em nói đấy, chỉ cần anh lạnh lặn và có quà là em đồng ý lời cầu hôn của anh, vậy chờ thêm vài tháng nữa anh hồi phục là ổn hết”

Hạ Thanh trừng mắt nhìn nụ cười trên mặt Lâm Minh, vẫn là bỏ đi không nên chấp nhất với người bệnh, việc đó là thất đức...

Hạ Thanh nghĩ thế nên cúi đầu hôn nhẹ lên môi anh, thật may vì anh đã tỉnh.

Lâm Minh hưởng thụ nụ hôn Hạ Thanh, thật may vì có cô bên cạnh. Tai nạn lần này là ngoài ý muốn nhưng anh lại nhận được rất nhiều, ngoài sự chấp thuận làm vợ anh của Hạ Thanh anh còn vô tình tìm lại được một đoạn kí ức bị đánh cắp ở Thái Lan. Đoạn kí ức mà anh quên đi ba chuyện quan trọng.

Chuyện thứ nhất, anh sang Thái và mục đích trở thành xã hội đen. Cuối năm đại học năm cuối, anh nhìn thấy người đàn bà đó, người đàn bà hại chết cả nhà anh sau 18 năm không gặp, bà ta vẫn xinh đẹp như cũ và vì thế anh dễ dàng nhìn thấy bà ta đi cùng một người đàn ông trong quán bar anh đang ngồi cùng bạn, người đàn ông đó sau này trở thành đại ca của anh, đại ca được anh lên kế hoạch tiếp cận nhằm mục đích cuối cùng là trả thù. Lúc họ rời khỏi bar, anh theo sau, không biết xui khiến thế nào anh tông phải một cô bé con buộc tóc đuôi ngựa đang vừa đi vừa ăn kem, cô bé con có đôi mắt to tròn trạc tuổi em gái anh ở nhà, rõ ràng khuôn mặt anh rất dọa người nhưng cô bé không thêm kiêng dè gì chùi cái tay bẩn dính đầy kem vì bị anh tông té vào người anh, anh bảo tránh ra thì thà chết không tránh, cuối cùng móc ví từ túi quần sau của anh lấy 50 nghìn. Anh sững sờ nhìn hành động của cô bé mà quên luôn hai người đi phía trước và lạc mất họ. Nhiều năm sau lúc sống đi chết lại ở Thái, anh rất nhiều lần tự hỏi phải chăng lúc đó định mệnh đã đẩy cô bé đến gần nhằm phản đối anh lún sâu vào thù hận?

Chuyện thứ hai chính là những tháng ngày đầu tiên đến Thái, bà ấy quả nhiên không biết anh là ai, anh đã bán mạng mình cho người đàn ông đó, đã làm tất cả mọi việc nhằm lấy được lòng tin nơi ông ta vì mục đích trả thù. Kế hoạch của anh thực hiện được, bang trong tay hai người nợ hoàn toàn bị hủy trong tay anh, bà ấy đã lái xe liều mạng hướng về phía anh, trên tay cầm một khẩu súng, bởi vì bà ta đã nói, bà ta hận toàn bộ gia đình anh, hận đến muốn hủy diệt tất cả, phát súng của bà ấy, đại ca đã thay anh đỡ, anh cũng bị thương còn bà ấy hoàn toàn bất tỉnh, trận đấu đó xung quanh anh toàn vỡ nát, máu và máu. Đại ca lúc hấp hối đã cố sức nói với anh: “Chúng tôi nợ cậu, nợ rất nhiều, phát súng này tôi thay cậu đỡ, cô ấy cũng không có khả năng để sống, cậu trở về đi, quên đi hận thù, bắt đầu một cuộc sống mới, sống tốt quãng đời còn lại, trở về đi, hứa với tôi được không?”. Sau khi nhận được lời hứa từ anh, đại ca hoàn toàn nhắm mắt xuôi tay.

Chuyện thứ ba cũng là chuyện quan trọng nhất, sau khi đại ca mất, anh vì bị thương quá nặng cũng ngất xỉu, bản thân cũng không biết là ai mang đến bệnh viện, anh lúc tỉnh lúc mê chỉ ngửi được mùi hương rất dễ chịu của ai đó bên cạnh anh, lúc cố gắng mở mắt, anh chỉ thấy một cô gái, cố gắng để nhớ anh đã nhận ra, Lâm Minh vốn là vậy, anh có một trí nhớ vô cùng tốt, với những người có ấn tượng chỉ cần gặp qua một lần anh đều nhớ, cô bé cứu anh, cô bé hai năm trước từng lấy 50 nghìn của anh, là một người. Đoạn kí ức đó, cô bé đó, sau khi tỉnh lại anh đều quên đi, bởi vì không nhớ ra kẻ thù vốn đã chết, anh vẫn tiếp tục ở lại Thái Lan đến 4 năm sau.

Trở về, anh trở về, lại tông phải một cô gái, cái cảnh cô liều mạng theo anh, đối với anh, trong tiềm thức mà nói là rất quen thuộc, nhưng anh không nhớ ra, không thể nào nhớ, một đoạn kí ức đau thương bởi vì không muốn nhớ nên mất đi...

Lần tai nạn này, có lẽ nếu không bị thương lúc mê lúc tỉnh như vậy, nếu không phải cô lúc nào cũng ở bên, anh chắc cũng không thể nhớ ra, anh 11 tuổi lần đầu gặp cô, anh 22 tuổi gặp cô thêm lần nữa, anh 24 tuổi được cô cứu sống... Giữa họ không chỉ là hai chữ duyên phận, là định mệnh đã để anh gặp được cô, là định mệnh gắn kết họ lại với nhau, cả đời này, anh nợ cô rất nhiều, anh sẽ dùng cả đời này, không cả kiếp sau nữa để yêu thương cô...

19. Chương Kết

38. Kết thúc có hậu.

Gần ba tháng dưỡng thương, cuối cùng Lâm Minh đã có thể tự do đi lại, khoảng thời gian đó, Hạ Thanh ngoài đến công ty đi làm còn lại đều ở bên Lâm Minh.

Một ngày chủ nhật ấm áp nào đấy, Hạ Thanh vừa dứt cơm cho Lâm Minh vừa kể.

- Cách đây năm năm thì phải, lúc đó em vừa thi đại học xong, bay sang Úc thăm ba mẹ, em quá cảnh ở Thái, tính ở lại chơi 2 ngày rồi bay, kết quả chưa kịp chơi đã phải cứu một người, anh ta là người Việt Nam, nghĩ lại em thật ngốc, cứ nghĩ người Việt là cứu, cũng không nghĩ nhờ mình cứu phải người xấu, 2 ngày đang lí đi chơi em cũng đành ở bên con người đó vì anh ta không có ai bên cạnh.

- Có phải người em cứu được, anh ta nằm gần một đồng đồ nát sau một cái chợ bỏ hoang gần sân bay và bị thương khắp người đúng không?

- Làm sao anh biết? Chuyện này em chưa từng kể với ai.

- Cảm ơn em – Lâm Minh đưa tay sờ vào khuôn mặt Thanh – Lúc đó, nếu em không cứu anh, anh cũng không thể nằm ở nơi này bây giờ được...

- Là... là anh thật sao?

- Đúng vậy, người em cứu chính là anh. Chuyện này, anh vốn đã quên ngay khi hồi phục, sau trận tai nạn vừa rồi anh mới nhớ ra.

Hạ Thanh tròn mắt nhìn anh, thật trùng hợp, cô và anh có phải quá có duyên với nhau hay không. Lâm Minh đưa mắt ra ngoài cửa sổ, rất nhiều đám mây trắng hình thù kì lạ đang nhõn nhõn mà mỉm cười.

Trong khoảng thời gian Lâm Minh nằm viện, anh là người giàu, vì vậy thuê nguyên một phòng bệnh chỉ mình anh nằm, nằm 20 ngày ai đó phát hiện ra một việc rất kì lạ, bác sĩ chẩn thương chính hình là một thanh niên anh tuổi nhỏ hơn anh chừng một hai tuổi, thường hay cầm bệnh án đến hỏi thăm tình hình sức khỏe và kiểm tra mức độ hồi phục của Minh, những lúc có mình anh thì hỏi nhanh rồi ra về, lúc có Hạ Thanh thì hỏi chần chừ rồi quay sang nói chuyện với cô, không xem Lâm Minh ra gì. Đáng buồn hơn là người nào đó nói chuyện với bác sĩ còn che miệng cười duyên... Lâm Minh mặc dù gãy tay phải nhưng anh vẫn còn tay trái, sẵn cái ly trên tay anh đập xuống nền nhà, tiếng ly nhôm va chạm vang lên inh tai trong không gian chật hẹp, Hạ Thanh nhìn anh ngạc nhiên, cô cúi xuống nhặt ly lên:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Có con muỗi đậu vậy nên anh đập.

Hạ Thanh để ly lên tủ, ngạc nhiên lắm lắm, phòng máy lạnh lấy đâu ra muỗi chứ.

Trong lúc cô loay hoay, Lâm Minh giương ánh mắt lạnh lùng đáng sợ của mình nhìn chằm chằm tên bác sĩ, bác sĩ nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, rõ ràng chỉ còn tay trái là lành lặn, cả người chẳng có chút nguy hại nhưng ánh mắt lại đầy lực, uy hiếp một cách rõ ràng, bác sĩ thức thời cầm lấy bệnh án rời khỏi phòng, suýt nữa tông vào cánh cửa đang đóng kín.

Cột sống đã ổn định, Lâm Minh có thể ngồi, Hạ Thanh đỡ anh lên xe lăn rồi đẩy anh đi hít khí trời, đi một vòng bệnh viện, đẹp thì đẹp thật, trong xanh mát lành thật nhưng Lâm Minh lại nhận ra vấn đề khác, mỗi lần Thanh đẩy xe của anh lăn qua nơi nào thì nơi đó gần như là im lặng, gần như mọi ánh mắt đều hướng về vật thể chuyển động trên đường, nói đúng hơn là Hạ Thanh. Lần đầu tiên trong đời, Lâm Minh ý thức được rằng, cái đẹp thuộc về mình tốt nhất là đem giấu kín, chỉ cần lộ một góc chút xíu cũng đủ để người khác giương mắt nhìn, và người nào đó cương quyết không đi dạo trong khuôn viên bệnh viện lần thứ hai...

Lúc Lâm Minh hoàn toàn có thể tự mình đi lại thì ngoài đường phố hoa Tết cũng đã trưng bày, biết Hạ Thanh một khi đã quyết sẽ không đổi ý, Lâm Minh đành ngậm ngùi nhìn cô mang hành lý về quê ăn Tết

với ông nội, năm nay ba mẹ cô cũng không từ bỏ mọi công việc về nhà ăn Tết, tiện thể bàn chuyện của Hạ Thanh và Lâm Minh luôn.

Hạ Thanh quả thật rất muốn khóc, vô cùng muốn khóc, lúc trước ở bệnh viện Lâm Minh nói với cô anh sẽ mua quà để cầu hôn, kết quả cô còn chưa đồng ý, mừng 6 Tết, cả nhà Lâm Minh kéo nhau xuống, mang theo một đồng lễ vật và lễ đính hôn được nhanh chóng diễn ra với sự phản đối lặng lẽ của Hạ Thanh và sự làm chứng của bà con hàng xóm, một lễ đính hôn vô cùng đơn giản. Nhưng sự phản đối lặng lẽ của Hạ Thanh bị nụ cười hạnh phúc trên mặt ông nội và ba mẹ đè bẹp, cô tự an ủi mình, an ủi một cách vô cùng có tinh thần hi sinh hạnh phúc của bản thân đổi lấy hạnh phúc của ông nội và ba mẹ...

Suốt cả buổi đính hôn, Hạ Thanh nhìn mọi người cười rất ngọt nhưng lại nhìn Lâm Minh bằng ánh mắt soi mói mang đầy dấu hỏi và ý định giết người, mọi ánh nhìn của cô anh đều bình thản hứng lấy bằng một nụ cười nhẹ răng, nụ cười của anh vừa chói mắt vừa thổi bùng cơn giận trong lòng Hạ Thanh.

Thật ra cũng oan cho Lâm Minh, lúc ba mẹ mang lễ vật về nhà anh mới biết đến lễ đính hôn của mình, vì mọi thứ đều được ngài đại tá lớn nhất hội sắp đặt, anh có muốn phản đối cũng không được vì đã mù mờ đứng trên thuyền, mà thuyền đã đi được nửa đường, hay nói đúng hơn chuyện này hoàn toàn hợp ý anh, đem cô giấu sớm.

Buổi đính hôn cuối cùng cũng kết thúc trong niềm hân hoan vui sướng của tất cả mọi người trừ Hạ Thanh. Thật ra, cô không phải bất mãn với chuyện này, cái cô bất mãn chính là con người vừa đeo nhẫn cưới cho cô, cái con người ngay cả cầu hôn cũng chưa làm, đừng trách cô, ai bảo cô là con gái, ai bảo trong người cô vẫn còn té bào lãng mạn, tất nhiên cô hi vọng người mình yêu sẽ cầu hôn cô một cách lãng mạn, không cần phải quý, không cần hoa hồng nhiều, chỉ cần đơn giản thôi...

Cả buổi chiều hôm đó, Hạ Thanh trùm mền nằm trong phòng, cô chỉ mở cửa ẹc mình. Bà Quyên hiểu, con gái cưng nhà mình vẫn còn rất trẻ, đối với buổi đính hôn này cũng có rất nhiều vướng mắc trong lòng, bà nằm khẽ xuống bên cạnh, vòng tay ôm cô con gái cùng cái chăn dày được quần kĩ, cái ôm ấm áp như đang ôm con gái 3 tuổi chứ không phải 23 tuổi.

- Lúc mẹ mới vào nghề, ca khúc đầu tiên mẹ hát là của ba con, và mẹ đã yêu bài hát ấy, hát thêm hai năm nữa, vẫn hát ca khúc của ông ấy, vẫn chưa được gặp mặt ông ấy, ba con là một người kì lạ, bán ca khúc cho ca sĩ nhưng ông ấy chỉ nghe đoạn ghi âm, cũng không cần biết mặt ca sĩ tròn hay méo. Mẹ và mẹ chồng con bây giờ đều lớn lên ở trại trẻ mồ côi, lần đầu tiên mẹ gặp ba con cũng là ở đó, mẹ về thăm trại trẻ, lúc mẹ nấu ăn sau bếp thì thấy ba con xắn ông quần lì hụi chẻ củi, mồ hôi chảy dài mà miệng vẫn kể chuyện cho những đứa trẻ đang ngồi xung quanh, lúc đó mẹ đã nghĩ người đàn ông này vô cùng tốt, cũng là người đàn ông biết yêu gia đình, ba con nói bởi vì lúc ấy thứ mẹ cầm trên tay để đưa cho ông là một cái khăn và một cốc nước cho nên lúc trở về thành phố, ba con không ngăn ngại theo đuổi mẹ. Đến lúc nghe mẹ hát trước mặt, ông ấy mới biết mẹ là ca sĩ Hạ Quyên, mà mẹ lúc ấy mới biết ông là nhạc sĩ mẹ thích. Tốt nghiệp đại học xong, mẹ lấy ba con rồi chuyển về đây, lúc ba con cầu hôn, nói cho có thể thôi, ông ấy chỉ cầm tay mẹ, nhìn vào mắt mẹ rồi nói: “chúng ta lấy nhau đi”, không nhẫn, không hoa, chỉ năm chữ, đám cưới cũng không rình rang, mẹ theo ba con về nhà.

Hạ Thanh kéo chăn ra khỏi đầu nhìn mẹ mình, bà vuốt tóc cô.

- Thật ra con gái à, chỉ cần con yêu thương, chỉ cần con nhìn ra đối phương cũng yêu thương mình như thế, chỉ cần tin tưởng vào điều đó, những hình thức đao to búa lớn đều không còn quan trọng, cái quan trọng là nắm chặt tay nhau đi suốt quãng đời còn lại, không buông tay cho dù có khó khăn đến đâu.

Bà Quyên chỉ đơn thuần kể, không khuyên răn, không dạy bảo, không dặn dò. Hạ Thanh choàng tay ôm lấy mẹ, rúc đầu vào ngực bà.

- Buổi đính hôn hôm nay con biết sớm hay muộn gì cũng xảy ra, trải qua lần anh Minh tai nạn mấy tháng trước, con những ngày ở bên cạnh anh, chờ anh tỉnh lại, rồi nhìn anh quần băng đầy người, nhìn anh nằm bất động trên giường chỉ cử động được tay trái, nhìn anh mỗi ngày cắn răng chịu đau đớn mà lúc nào cũng xua tay mỉm cười bảo con an tâm, thật ra con đã hiểu, con hiểu rất rõ, lòng của con và anh Minh đều hướng vào nhau, người đàn ông đó, con cũng biết, con nhất định phải giữ chặt anh.

- Đúng vậy, đời người con gái, hạnh phúc nhất chính là có được một người yêu thương mình sâu sắc, có người

nguyện ý cầm tay mình đi hết quãng đời còn lại, có người nguyện ý che chở mưa gió cho con mà không một lời oán trách, không một cái nhăn mặt.

- Nhưng mà anh ấy ngay cả cầu hôn còn chưa làm – Hạ Thanh nói nhỏ, cô vòng tay ôm mẹ mình – Nhưng mẹ ơi, con sợ, kết hôn rồi, con phải làm sao đây?

- Thật ra con là đứa may mắn, những cô dâu khác lúc về nhà chồng phải chuẩn bị rất nhiều tâm lý đối diện với họ hàng nhà chồng, đối mặt với mẹ chồng, đối mặt với vấn đề tài chính và những kế hoạch tương lai, nhưng con lại không cần lo lắng bất kì điều gì cả, con hiểu không? Minh là một đứa tốt, lại yêu thương con vô điều kiện, chỉ cần có thể nó đều không muốn con lo nghĩ. Con gái nên nhớ một điều, nếu đã là gia đình, điều cần nhất chính là tin tưởng, phải tin tưởng chồng và tin tưởng bản thân con, mọi chuyện đều có thể giải quyết. Bởi vì là gia đình, một trong hai con trong những cuộc cãi vã phải giữ được bình tĩnh, tuyệt đối không được cãi nhau trước mặt con cái, chuyện thuộc về hai con cũng nên tự mình giải quyết. Mà mẹ nói này, lúc con cãi nhau với chồng, nếu cảm thấy uất ức hay quá tức con khóc đi, bảo đảm với con cuộc cãi vã sẽ dừng ngay lập tức, hoặc là chồng con bỏ đi hoặc nó sẽ dỗ dành con, nhưng cách nào cũng tốt, điều cần là sau khi cãi nhau cần tĩnh tâm suy nghĩ một cách khách quan để lần sau không phạm sai lầm như thế nữa. Con có hiểu những gì mẹ nói không?

- Dạ con hiểu rồi, cảm ơn mẹ.

- Mẹ có thể tin tưởng, Lâm Minh tuyệt đối không để con chịu thiệt thòi.

Bà Quyên mở cửa ra khỏi phòng nhìn con rể đang đứng dựa vào cửa mà gật nhẹ đầu mỉm cười, Hạ Thanh vẫn đang trốn trong chăn suy nghĩ về những gì mẹ nói thì cửa phòng lại mở ra, có ai đó đang ngồi trên giường cô, Thanh kéo chăn ra nhìn, đang định kéo lại thì Lâm Minh giữ chặt, anh chăm chú nhìn vào mắt cô. Không thể duy trì tư thế ngượng ngùng hiện tại, Hạ Thanh ngồi dậy đối diện với anh.

- Đưa tay trái của em cho anh mượn một lát.

Hạ Thanh nghi hoặc đưa tay mình cho anh. Lâm Minh lấy từ túi áo vest của mình một chiếc lắc bạch kim, chiếc lắc đơn giản có tên Thanh trên đó, anh cẩn thận đeo vào tay cô, chạm nhẹ vào đó rồi kéo cô ôm vào lòng.

- Em xem, có phải anh lạnh lặn rồi không, quà cũng đeo vào tay rồi, có thể lấy anh làm chồng được không?

Lâm Minh nhìn thẳng vào mắt Thanh, giọng nói của anh rất nhẹ nhưng kiên định, giống như ngày mai có chết thì anh cũng nhất định phải trở thành chồng của cô. Hạ Thanh hươ hươ chiếc lắc bạch kim trên tay mình, nhìn vào chữ Thanh mềm mại nằm ngoan ngoan trên cổ tay, không nhìn anh nhưng gật đầu, gật thật nhẹ nhưng đối với Lâm Minh như thế đã đủ. Anh siết cô vào lòng.

- Cảm ơn em. Cảm ơn em đã đồng ý.

Hạ Thanh suýt nữa thì khóc nhưng lần này cô lựa chọn mỉm cười, mẹ nói đúng, đây chính là hạnh phúc cô nhận được trong cuộc đời này, cho dù sau này có bất kì chuyện gì xảy ra, tương lai cho dù còn rất dài cô cũng sẽ không hối hận, mà cô tin, anh Minh cũng không cho cô cơ hội đó.

Đám cưới được ấn định vào một ngày tháng hai ấm áp.

Sau lễ đính hôn, Hạ Thanh vẫn đi làm bình thường, vẫn tiếp tục tận hưởng những chuỗi ngày độc thân hạnh phúc sau cùng. Giám đốc Lâm Minh trong công ty vẫn hay đứng trước bàn làm việc của Thanh chọc ghẹo cô.

Một ngày mưa xuân lất phất, cái lạnh cuối mùa kéo đến, Hạ Thanh ngơ ngẩn nhìn bầu trời đục thắp ngoài cửa, nhìn những giọt mưa nhẹ hắt vào lớp cửa kính, ướt dần rồi chảy dài, Hạ Thanh buồn chán nhớ ra một việc, đó là nhân viên của phòng đồ họa – chị Vy, rất lâu rồi không tiến vào phòng giám đốc, hình như lần cuối cùng lên tầng hai là hôm cô và Lâm Minh hẹn hò một năm quen biết thì phải.

Hạ Thanh nhàm chán vào phòng giám đốc rồi nói lên nghi hoặc của mình. Lâm Minh hỏi.

- Vy nào? Lên lúc nào? Công ty mình có người tên Vy hả?

- Là cái chị xinh xinh, bữa nay lên chúc phó phòng đồ họa đó anh.

Lâm Minh à một tiếng, anh nhớ ra rồi, cái cô từng vào phòng anh, ngấm ngấm đưa đẩy mối quan hệ, Minh nhớ, lúc đó anh đã nhìn cô ta rất lâu, rất rất lâu, nhìn từ trên xuống dưới, cái nhìn mạnh đến nỗi khuôn mặt cô ta đỏ bừng, xong rồi lại nói.

- Tóc sao? Không bằng vợ tôi. Dáng người sao? Cũng kém lắm. Khuôn mặt sao? Làm sao mà cô xinh bằng. Trình độ sao? Vợ tôi tốt nghiệp đại học á khoa, lại hát hay nữa....

Khuôn mặt cô ta đã tái mét ngay từ câu đầu tiên, Lâm Minh nhìn bóng lưng cô ta sợ hãi mở cửa phòng mà nhếch môi cười lạnh, phụ nữ, quả nhiên sợ nhất chính là bị đàn ông đem ra so sánh trắng trợn như thế. Anh cứ nghĩ cô ta phải nghĩ việc rồi, xem ra đã nghĩ thông suốt...

Ngày ngày cứ bình thản trôi qua, theo bàn bạc của hai gia đình, Lâm Minh và Hạ Thanh sẽ đi đăng kí kết hôn trước khi tổ chức đám cưới, ngày cũng là ông nội chọn, ông nội nói đi đăng kí ngày hoàng đạo mọi chuyện sẽ thuận lợi, hôn nhân sẽ bền vững...

Trước khi đi đăng kí, Lâm Minh và Hạ Thanh đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe sinh sản, vốn việc này là không cần thiết, nhưng đi cũng là chỉ thị của ngài đại tá, ba Lâm Minh thậm chí còn gọi điện đến bệnh viện hẹn đăng hoàng. Hôm đến bệnh viện khám là thứ 6, vừa nói tên, Minh và Thanh lập tức được y tá dẫn vào gặp bác sĩ. Câu đầu tiên sau khi bác sĩ nhìn mặt hai người rồi nói là.

- Lâm Minh, thì ra là mày thật, tao tưởng cả đời này mày không lấy vợ.

Lâm Minh trừng mắt nhìn thẳng cha bác sĩ có cái mặt nhơn nhơn, đôi mắt sát gái giấu sau cặp mắt kính dày thật dày nặng... 0 điop.

- Thế mày lấy vợ chưa? Tao nhớ trong đám tụ mình, cái thằng đầu tiên tuyên bố không lấy vợ là mày.

- Đúng vậy, nhưng cả tao và mày đều không tuyên bố, đều do mấy cha kia nói, tao không lấy vợ vì thói lẳng nhăng, mày không lấy vợ vì không gần phụ nữ... Ha ha, hóa ra mày là người lấy vợ sớm nhất – Quay qua nhìn Thanh – Ái chà, vợ đẹp như thế thảo nào chịu hoàn tục.

Lâm Minh nhìn khinh thường, rất khinh thường thái độ thẳng bạn thân cấp ba, cái thằng từ xưa luôn đấu võ mồm với anh, Minh định mở miệng phản bác thì người khác đã cướp lời của anh.

- Anh bác sĩ này, có người đi tu rồi còn hoàn tục hả? Ai vậy?

Hạ Thanh hiểu, cô thừa sức hiểu nhưng hỏi ngây ngô như vậy đã khiến anh bác sĩ dơ mồm, Lâm Minh thì cười vui sướng, thằng bạn sát gái này từ xưa đến giờ sợ nhất chính là con gái ngây thơ, Hạ Thanh không ngây thơ mà cố tình ngây thơ, cố tình còn đáng sợ hơn vô tình.

- Khám bệnh, khám bệnh, coi như tôi chưa nói gì, hai người ai khám trước đây?

Thứ sáu khám, thứ bảy đã có kết quả, con ông cháu cha, bác sĩ trực tiếp lại là bạn thân, lợi ích thật to lớn. Cầm kết quả trên tay, Lâm Minh nghiêng răng kèn kẹt, Hạ Thanh xem xong của mình thì nhanh tay xem luôn của anh, hàng chữ kết luận làm khuôn mặt cô trắng bệch quay qua nhìn Minh: Vô sinh, hai chữ còn in hoa, in đậm rõ ràng. Lâm Minh kéo tay Thanh quay đầu vào bệnh viện, thật may là hôm qua anh kiểm tra được hôm nay có lịch trực của thằng cha kia.

- Mày lẩn ra đây cho tao, mày hết chuyện chơi phải không? Hay ghen tỵ tao lấy vợ đẹp hả? Kết quả kiểu chó gì thế này?

Bác sĩ đẩy đẩy cặp kính, khuôn mặt làm ra vẻ mờ mịt khó hiểu, đôi môi đẹp cười rất tươi, thái độ giống như biết trước Lâm Minh sẽ tìm mình.

- Mày nói gì vậy? Kết quả không phải rõ ràng trên giấy rồi sao, tao còn in đậm nữa mà.

Lâm Minh đập tờ giấy kết quả xuống bàn, cú đập mạnh đến nỗi, cùi tay đang chống trên bàn của bác sĩ rung lên, cây bút trên bàn cũng lẩn xuống đất. Anh nhếch môi.

- Mày muốn đùa với tao sao? Hay là nhớ đòn sau hơn chục năm không ăn hả?

- Tao nói rồi, kết quả rõ ràng trên giấy mà.

- Ngoan cố. Được, tao ày một ngày, chiều mai tao muốn nhìn thấy kết quả.

Lâm Minh lạnh lùng rời khỏi phòng sau tiếng sập cửa thật mạnh, hại cô y tá ôm bệnh án vừa tới trước cửa thả rơi toàn bộ xuống đất, Hạ Thanh nhìn anh bác sĩ, cúi đầu.

- Xin lỗi anh, anh Minh đã quen thái độ của đại ca xã hội đen rồi, mà làm đại ca tới 6 năm, bảo thay đổi cũng cần chút thời gian, mong anh thông cảm.

Nụ cười trên môi anh bác sĩ cứng đờ.

Hạ Thanh chạy vội theo Minh, anh nắm lấy tay cô rồi hỏi.

- Em nói gì với nó?

- Em xin lỗi anh vì anh làm đại ca xã hội đen 6 năm nên quen rồi.

- Ha ha.

- Anh cười gì chứ, nhưng sao anh lại hành động như vậy?

- À, vì anh biết anh là người đàn ông khỏe mạnh.

Ngày đăng kí kết hôn là ngày hoàng đạo, cũng là đầu tuần...

Không biết Lâm Minh nghĩ gì, đón Thanh từ 6h30, ăn uống xong xuôi, đến nơi để đăng kí đã là 8h30 phút sáng, ngày hoàng đạo có khác, đến cả chỗ ngồi chờ cũng không còn. Hạ Thanh đành cố gắng dựa lưng vào tường, nhìn con người sắp trở thành chồng mình trên giấy tờ đứng thẳng thoi bên cạnh mà nghiêng răng kèn kẹt, anh cố ý, nhất định là cố ý.

9h30 phút, số người cầm trên tay cái giấy màu đỏ đỏ đi ra vẫn chưa bằng lượng người đang đứng chờ.

10h30 phút, chân Hạ Thanh có dấu hiệu tê cứng, may quá có một cặp vừa vào nhường hai người chỗ ngồi.

11h, có thông báo chiều tiếp tục, Hạ Thanh nhẫn, nhẫn và nhẫn.

13h30 phút, cửa được mở ra, lúc Hạ Thanh và Lâm Minh tiến vào lại không còn chỗ đứng, Hạ Thanh lại nhẫn, Lâm Minh bên cạnh vẫn thẳng thoi như không có chuyện gì.

14h30 phút, cô thật sự chịu không nổi nữa, Hạ Thanh mếu máo khều áo Lâm Minh.

- Anh ơi, em mệt quá, khi nào thì đến lượt chúng ta?

- Cố gắng thêm chút nữa, chắc sắp tới rồi

Hạ Thanh đành ngậm miệng tiếp tục chờ đợi, tối nay mà không cầm được cái giấy đỏ đỏ có con dấu đỏ đỏ, ông đại tá ở nhà chắc cầm súng bắn vào đầu cô quá.

15 phút sau khi Hạ Thanh than mệt, tên của cô và Minh được đọc lên.

Thêm 5 phút nữa, Hạ Thanh cầm tờ giấy trên tay bước ra ngoài, nhìn ánh mặt trời rực rỡ cô không biết có nên thở dài không nữa, vì vậy Hạ Thanh quay qua nhìn Minh, chỉ thấy anh cầm tờ giấy trên tay mà cười rất vui vẻ, sau đó lại nói:

- Cuối cùng em cũng thuộc về anh.

Hạ Thanh đã thở dài được.

- Em mệt quá, thật không thể tin được có mỗi việc đăng kí kết hôn em phải đứng tận 3 tiếng đồng hồ, chờ đợi 6 tiếng đồng hồ.

- Mệt quá hả?

- Đúng vậy, rất mệt, chân căng em giờ mỏi nhừ hết rồi.

- Không sao về nhà anh sẽ bóp chân cho em, có mệt như vậy em sau này muốn li hôn với anh cũng không dám.

- Hả?

- Anh nói, sau này em có ý định li hôn với anh, chỉ cần nhớ tới sự chờ đợi đến rã rời của mình thì từ bỏ ý định.

- Anh.... Anh... – Hạ Thanh tức đến nỗi không nói ra tiếng nào.

- Vợ à, đừng giận nữa, về nhà anh sẽ bù cho.

Giọng nói của anh, cái kiểu nhả chữ của anh làm Hạ Thanh quay đầu trừng mắt, đồng thời thấy sồn cả gai ốc...

Nhưng ngẫm lại lời của anh không phải không có lí, vì vậy Hạ Thanh thu lại nanh vuốt, khoác tay lên người anh, gần như để anh ôm ra chỗ con ô tô bóng loáng nổi bật trên con phố nhỏ.

Lâm Minh vô cùng thỏa mãn, thực ra đây là việc nằm trong tính toán của anh, với cái hồ sơ con trai viện trưởng, làm gì có chuyện bắt anh chờ như thế, nếu không phải anh muốn...

Sau ngày đăng kí kết hôn, Hạ Thanh lại tất bật cùng mẹ chuẩn bị lễ trả, chuẩn bị thiệp mời, váy cưới, bàn bạc nơi tổ chức... Cô bị quay đến nỗi không thể thở, Lâm Minh mới đầu muốn dùng dịch vụ trọn gói nhưng bị người lớn phản đối, họ bảo vợ chồng mới cưới phải tiết kiệm tiền.

Và người lớn trong nhà đã tiết kiệm đến nỗi, dùng tài khoản của Lâm Minh, đặt 60 bàn, tại nhà hàng lớn nhất thành phố, bàn tiệc cũng thuộc dạng đắt nhất...

Lâm Minh sau đám cưới kiểm tra tài khoản của mình đã thở dài, thở dài và thở dài, quả thật vô cùng tiết kiệm...

Hôn lễ cuối cùng cũng diễn ra dưới sự mong đợi của rất nhiều người.

Buổi sáng làm lễ rước dâu, cô dâu chú rể cười đến rút cơ mặt, người cười vui vẻ nhất có lẽ là đại tá lão thành, ông còn hy vọng tết sang năm mình được ôm chắt...

Buổi tối đãi tiệc ở nhà hàng.

Hạ Thanh đứng trên bục cùng Lâm Minh, nghe lời giới thiệu của MC nhà hàng, nhìn đoàn người đang ngồi phía dưới mà cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không phải vì đông, huhu, họ toàn là những người cô chỉ được nhìn thấy trên ti vi, trên mạng trước đó.

Bạn bè của Hạ Thanh miễn cưỡng lắm ngồi được một bàn 10 người, trong đó tính thêm Hòa và anh Tân, nhân viên trong công ty hôn hờ chiếm gần 3 bàn.

Lâm Minh vẫn màu đen, có điều đen bóng và nhiều chấm li ti nhìn xa như ánh kim, áo sơ mi trắng và caravat đen, trông anh vô cùng nam tính với nụ cười hiện diện trên khuôn mặt lạnh. Hạ Thanh cũng vô cùng xinh đẹp với cách trang điểm đơn giản, tóc đơn giản và váy cưới màu trắng đơn giản, cả bó hoa cô cầm trên tay cũng theo phong cách đơn giản nốt, nhưng nhìn lại cặp đôi đang đứng trên sân khấu, toàn bộ số người tham dự tiệc đều phải thừa nhận rằng, họ vô cùng hòa hợp, hòa hợp một cách ăn ý.

Trên sân khấu, nếu có thể Lâm Minh đều nắm chặt tay Hạ Thanh truyền cho cô cảm giác yên tâm, dùng ánh mắt khẳng định với cô rằng chỉ cần có anh ở đây sẽ không có việc gì xảy ra. Và cô dâu Hạ Thanh cười rạng rỡ, đúng thế, đây là chồng cô, dù nhà hàng này có sập xuống thì anh cũng bảo vệ cô.

Tân chăm chú nhìn cô dâu và chú rể trên sân khấu, anh cười vui vẻ chúc rượu khi họ đến bàn, nhưng ẩn sâu trong đáy mắt vẫn có một chút đau đớn, vết thương của anh đã kéo da non rồi. Sau khi chúc rượu xong, Tân cúi xuống, anh nhìn vào lòng bàn tay đang mở ra của mình, có một vết sẹo hình trái tim vô hình đang nằm ở đó, anh cứ nhìn như thế cho đến khi có một miếng băng cá nhân đặt vào lòng bàn tay, Tân ngạc nhiên ngẩng đầu men theo bàn tay vừa đặt miếng băng cá nhân mà nhìn lên, là một cô gái, cô gái có mái tóc xoắn nhẹ thả dài, mặc chiếc váy xanh nhạt, trên tay đeo một chuỗi hạt màu huyết dụ, cô gái không xinh, khuôn mặt còn có nét lạnh lùng sắc sảo, bắt gặp ánh mắt của anh thì nhoén miệng cười khoe hàm răng trắng xinh. Anh cầm miếng băng cá nhân giơ lên, dùng mắt như muốn hỏi, vì quá ồn, cô ấy cúi đầu sát tai anh rồi nói:

- Dùng miếng băng này che vết sẹo của anh lại đi, mặc dù sẹo vẫn còn, nhưng bị che đi như thế anh tạm thời không nhìn thấy nó, sẽ vui vẻ sống tốt.

Giọng của cô rất nhẹ mang theo chút lành lạnh truyền cảm. Tân vô cùng ngạc nhiên, anh cũng cười lại với cô ấy, thời khắc ấy anh bỗng thấy cô gái bên cạnh anh, cô gái mà anh không quen biết này vô cùng xinh đẹp, giống như cô dâu đang đi lại trong phòng không phải là người đẹp nhất đêm nay mà là cô gái đã bảo anh dùng băng cá nhân che đi vết sẹo.

Hôn lễ kết thúc, vứt tất cả những việc còn lại cho người lớn, ngay tối hôm đó, Lâm Minh đã ôm Hạ Thanh lên máy bay sang Thái hưởng tuần trăng mật, chọn Thái bởi vì Hạ Thanh đã từng cứu anh mà bỏ lỡ những ngày du lịch ở Thái, đi Thái như một lời cảm ơn, một sự đền bù cho cô gái cũng là người vợ mà Minh yêu nhất.

Buổi sáng đầu tiên thức dậy sau đêm tân hôn, cả đêm mệt nhoài, nhìn cánh tay của ông xã đang đặt trên bụng ở tư thế nằm nghiêng, đồng hồ trên tay chỉ 11 giờ, Hạ Thanh không có cảm nghĩ của cô dâu mới cưới, của một người vợ, không có chút bất an nào, cô chỉ cảm thấy hạnh phúc, bàn tay cô nắm lấy tay anh, nhìn chán ánh nắng ngoài rèm cửa thì xoay người nhìn bộ mặt của ông xã nhà mình, lúc mới quen, cả lúc yêu cô đều không thấy anh đẹp trai, nhưng giờ thì nhìn vô cùng thuận mắt, quả nhiên yêu nhau củ ấu cũng tròn, bỏ hồn cũng ngọt mà, Hạ Thanh mơ màng mỉm cười. Lâm Minh mở mắt, anh nhìn khuôn mặt bà xã xinh đẹp đang mơ màng cười mà cười theo.

- Bà xã, chào buổi sáng.

Hạ Thanh tát nhẹ vào má Minh, cô bắt chước giọng điệu ngái ngủ ướn ướn của anh.

- Ông xã, đã buổi trưa rồi.

Lâm Minh nghe cô gọi mình là ông xã thì mỉm cười, anh chăm chú nhìn cô nhưng đầu óc đã trôi dạt đi đâu mất, Hạ Thanh lay anh.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Lâm Minh giật mình thu lại tâm hồn của mình, anh hôn nhẹ lên trán Thanh.

- Anh đang nghĩ, nếu như cuộc đời này anh không gặp được em thì sao?

Hạ Thanh nhìn anh, cô suy nghĩ thật lâu, vòng tay ôm lại, sau đó hôn nhẹ lên môi anh, cô nói.

- Từ lúc biết anh, ghét anh đến thích anh, từ không hiểu đến hiểu anh, trải qua nhiều chuyện như vậy em chưa bao giờ thấy hối tiếc, sau này có lẽ cũng không. Vậy nên, ông xã à, cuộc đời này vĩnh viễn không có “nếu như”...

“Cuộc đời này vĩnh viễn không có nếu như”, đúng vậy, giống như định mệnh đã sắp đặt, anh và cô phải thuộc về nhau.

Lâm Minh siết Thanh vào lòng, cô gục mặt trong vòm ngực ấm áp của Minh, nói một câu thật khế, một câu mà anh vẫn nói với cô, một câu cô chưa bao giờ nói, một câu nói ra anh chắc chắn sẽ thấy rất hạnh phúc.

- Ông xã à, em yêu anh.

Lúc Minh và Thanh từ Thái trở về thì trong nhà lại xảy ra chuyện, đến lượt Lâm Dương bị mẹ phản đối vì tuổi của cô và Hòa không hợp nhau. Chỉ mới yêu nhau, chưa tính xa đã bị phản đối, Lâm Dương phần uất ra hiệu sách khuôn về một đồng sách liên quan đến chuyện này để xem, sau khi xem xong kết luận được rằng cô và Hòa chỉ không hợp tuổi nhưng cung mạng đều hợp. Mang ra ẹ xem để đối chứng vẫn bị mẹ kiên quyết phản đối, biết không thuyết phục được trong một sớm một chiều, Dương tính kế lâu dài để kháng chiến trường kì.

Lấy lùi để tiến, cứ coi như nghe lời mẹ không nhắc đến chuyện này.

Bể dưa phải bể từng chiếc, mỗi ngày nói một chút, nói một lần.

Không độc lập chiến đấu, lôi kéo đồng minh về cùng chiến tuyến, hợp sức thuyết phục mẹ.

Nịnh nọt, lấy lòng để mẹ thấy thuận mắt.

Giả vờ phản kháng cho đồng minh xông lên.

Lâm Dương mất nửa năm mới làm ẹ đồng ý với mối quan hệ vững chắc của cô và Hòa.

Tháng 9, 5 năm sau.

3 giờ chiều, trên một con đường rộng lớn, gần một đồn cảnh sát.

- Cô làm ơn tránh xa xa tôi ra đi, thật là khó chịu.
- Nhưng em thích anh mà.
- Nhưng tôi thì ghét cô lắm, vì vậy làm ơn tránh xa ra, đừng tới tìm tôi hay làm phiền tôi nữa.
- Nhưng mà anh ơi...

Cô gái chưa nói hết câu đã bị chàng trai mặc cảnh phục màu vàng hất mạnh tay, mặc kệ xe khá đông, mặc kệ không vạch kẻ đường, chàng trai chạy nhanh qua phía bên kia đường, bỏ lại sau lưng cô gái điệu đà và đồng nghiệp.

Phía bên kia đường, có một cô gái mặc chiếc váy ca rô trắng đen dài tới gối, ôm sát người, bên ngoài là chiếc áo khoác màu kem, dưới chân là đôi cao gót màu đen, mái tóc dài uốn xoăn màu hạt dẻ, cô gái ấy đang mỉm cười, dắt tay một người già để chuẩn bị qua đường, tay còn lại đang kéo một chiếc va li to. Bước chân chưa kịp đặt xuống lòng đường đã phải ngẩng đầu nhìn lên, nhìn chăm chú vào chàng trai mặc cảnh phục đang đứng trước mặt, đôi mắt chàng trai nhuộm vẻ hạnh phúc, hi vọng, mừng rỡ, vui sướng, cả khuôn mặt giống như không tin vào điều đang xảy ra trước mắt, ánh mặt trời chiếu thẳng vào khuôn mặt chàng trai, nhưng đôi mắt anh vẫn mở ra nhìn thẳng về phía cô gái. Cô gái tay nắm người già bỗng nhiên run lên, tim đập thình thịch trong lồng ngực, trước mặt cô rõ ràng là dòng người rất đông nhưng trong đôi mắt chỉ phản chiếu hình ảnh chàng trai trước mặt, khóe miệng anh ấy giương lên, đôi môi mấp máy.

- Anh Thư, rất vui vì em đã trở về.

6 giờ tối cùng ngày. Một bàn ăn ở quán nướng trên đường X.

Cầm Đan chống cằm nhìn hai đứa trẻ đang chạy lăng xăng trong quán, nói với Dương và Thanh.

- Hai cậu nói xem, phụ nữ chúng ta phải chờ mấy ông chồng bao lâu nữa đây? Mà này, tớ thấy nhớ Thư lắm, không biết khi nào chúng ta mới được gặp cô bạn này. Những năm qua, cả ba chúng ta đều chẳng có gì thay đổi, không biết cô bạn có thay đổi gì không.
- Ủ, tớ cũng nhớ lắm, nhanh thật từ lúc cậu ấy đi đã hơn 6 năm rồi, mà cậu đừng lấy bộ mặt của oán phụ trưng ra nữa, tội quá, 5 năm nay mỗi lần tới buổi họp mặt có hôm nào chúng ta không chờ đâu, bà chủ quán hình như cũng đã quen với việc này mà cậu còn than vãn là sao hả? – Thanh vừa nói vừa nhìn hai đứa con song sinh của mình – mà cậu lấy chồng cũng tròn năm rồi, có phải hai người cũng nên sinh con đi không?
- Aiz, cậu lại không biết rồi, nó cũng muốn lắm nhưng vị kia nhà nó vẫn chưa chịu, nghe vị kia nói vẫn muốn ôm vợ thêm vài năm nữa trước khi vợ ôm con bỏ rơi mình.

Cầm Đan trừng mắt nhìn Dương, bỗng dưng nhớ ra gì đó cô bạn cười rất giảo hoạt.

- Haiz, tớ nói này, cậu đừng ở đó mà nói tớ, cậu sắp 30 tuổi rồi còn chưa chịu lấy chồng, suốt ngày chạy đông chạy tây, chỉ tội cho vị kia nhà cậu, buổi tối muốn ôm cậu mà 5 năm rồi vẫn chưa thực hiện, quả nhiên độc ác có thừa mà.

Lâm Dương đưa tay muốn gõ vào trán Đan thì cô bạn nói tiếp.

- Tớ nói đúng rồi chứ gì? Nói đúng cậu mới có phản ứng như thế chứ bình thường là cậu phớt lờ rồi, ở đó mà chạy đi, coi chừng người ta không đủ sức chạy theo cậu sẽ đứng lại ôm người khác đấy.

Thanh len lén cười trộm, len lén nhìn vẻ mặt của Dương. Dương nhìn hai đứa cháu hơn 3 tuổi của mình đang chơi đùa, hai đứa trẻ song sinh một nam một nữ, hai đứa trẻ giống ba mẹ mình y đúc, đứa nam giống ba nhưng đôi mắt lại lấy từ mẹ, đứa nữ giống mẹ nhưng đôi mắt thừa hưởng từ ba, Dương len lén thở dài, với hai đôi mắt trên hai khuôn mặt như thế, hai đứa này mà không đào hoa thì không thể có chuyện gì lạ hơn...

- Được rồi, mấy lời này hai năm nay cậu đều nói, Hòa trả bao nhiêu tiền công thuyết phục cho hai người hả? Tổ sẽ suy nghĩ.

Cả Đan và Thanh đều ha ha cười, quả nhiên không có chuyện gì qua mắt được cô bạn này, chịu suy nghĩ là tốt rồi.

- Ba ba, bế con, hôn con.

Cả ba người phụ nữ trong bàn đều nhìn ra cửa, một người đàn ông cao lớn đang bế hai đứa trẻ tiến về phía bàn, phía sau anh là hai người đàn ông khác. Đặt một đứa vào lòng Hạ Thanh, Lâm Minh mỉm cười.

- Năm nay bọn anh không đến muộn chứ?

Lâm Dương nhìn về phía đồng hồ treo tường của quán, cô bắt gặp nụ cười của bà chủ đang ngồi ở quầy.

- Trễ 5 phút, nhưng tiến bộ hơn năm ngoái rất nhiều. Vẫn còn thiếu một người, tại sao anh Vương không đi cùng ba anh?

- Anh không biết, không liên lạc được với nó – Hòa nhìn Dương – Chúng ta chờ thêm một lát nữa.

Hạ Thanh nhìn Hòa cười.

- Em tự đừng nhớ tới bảy năm trước, cũng quán ăn này, bàn này thì phải, nhưng mà lúc đó chỉ có 6 người, 4 đứa con gái bọn em, anh và anh Vương. Đi qua 7 năm, nhìn đi, cảnh cũ, người cũ giờ thiếu anh Vương với Thư, người mới lại thêm bốn người.

Mọi người cùng cười nhìn về phía Lâm Minh đang ôm một đứa trẻ, đứa còn lại đang chồm qua người anh từ đùi mẹ, vừa nói chuyện với Tân.

- Nói cũng lạ, anh Vương tiếp xúc với Thư không nhiều, vậy mà yêu nó tới tận bây giờ, đã 32 tuổi rồi vẫn ôm hi vọng chờ cậu ấy trở về, trong bốn đứa mình, người độc ác nhất là Anh Thư mới phải – Là Dương nói.

- Không phải đâu, do bọn em không biết, thằng Vương thích Anh Thư cũng không ngoài dự đoán của anh, không biết bao nhiêu lần nó gặp Thư nữa, nhất là ở quán Bar Thư làm, những lúc buồn phiền, anh toàn bị người trong quán Bar đó gọi điện bảo tới rước nó về, nó bảo không có cảm giác với con gái, anh bảo vậy tìm đàn ông đi, suýt nữa nó cho anh ăn đấm rồi...

- Ha ha.

Cả bàn ngừng tiếng cười, trở mắt nhìn ra cửa, Vương đang tiến vào, nhưng đang nắm tay một cô gái khá dễ thương, bước chân của anh càng lúc càng gần thì ba cô gái trong bàn đưa mắt nhìn nhau, cùng lấp bắp.

- Anh.... Anh ...Anh Thư.

- Đúng rồi, là cậu ta, là con người độc ác đó – Thanh vừa nói vừa cười, hốc mắt bắt đầu đỏ lên.

Ba cô gái đứng dậy, đẩy Vương ra không thương tiếc và ôm chầm lấy Thư, không bàn cãi gì thêm, ngoài Dương chỉ rơm rớm ra, ba người còn lại đều khóc...

Khóc chán rồi ngồi vào bàn ăn, rất thức thời không nói gì, chỉ hỏi Thư có đi nữa không, nhận được cái lắc đầu, cả bàn đều thỏa mãn, thời gian vẫn còn rất dài, mọi chuyện vẫn có rất nhiều thời gian để kể lại.

Cầm Đan ngồi đối diện Thanh, miếng thịt nướng yêu thích vừa nuốt xuống cổ thì một cảm giác khó chịu từ bụng truyền lên, một dòng hơi xộc thẳng lên cổ, rất nhanh Đan đã quay đầu ọe lên một tiếng. Cả bàn ăn đều đứng hình nhìn vào cô, Tân lo lắng vuốt sống lưng vợ mình cho cô dễ chịu.

- Không sao, chắc đói lâu quá bị đau dạ dày.

Nhưng miếng thịt nướng khác vừa đưa đến miệng, chỉ ngửi được mùi, cô bạn đành ọe thêm một tiếng. Thanh ngồi ở đối diện nhìn khuôn mặt của hai vợ chồng Tân, thản nhiên nói:

- Cách mạng của cậu thành công rồi đấy, ăn xong bữa cơm này có lẽ khoa phụ khoa ở bệnh viện vẫn còn mở cửa.

Lâm Minh quay đầu, Dương nhìn Thanh, quả nhiên là vợ chồng, yêu nhau rồi bệnh lạnh lùng thản nhiên cũng lây qua luôn.

- Mọi người nhìn gì chứ, trong 10 người chúng ta, chỉ mỗi mình em có kinh nghiệm thôi.

- À...

Sau tiếng à, Tân đã đứng dậy, đừng nói đùa, anh trực tiếp ôm Đan đi thẳng ra cửa, bỏ lại sau lưng là câu:

- Nếu đúng, bữa cơm này anh mời.

Người trong bàn bật cười, tiếng cười của họ vẫn còn vang lên ngay cả khi bóng lưng của Tân đã biến mất...

Phù, cuối cùng sau hai tháng lẩn lộn cùng “người yêu” hội FA, truyện cuối cùng đã hoàn thành.

Cảm ơn tất cả mọi người đọc được những dòng chữ cuối cùng này, cảm ơn vì đã kiên nhẫn đọc hết 38 chương truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-la-dinh-menh>